

# Tương Quân Phối

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Tương Quân Phối</b>  | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 5        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 7        |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 8        |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 10       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 12       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 13       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 15       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 17       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 19       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 20       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 22       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 24       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 26       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 28       |
| 17. Chương 17 . . . . . | 29       |
| 18. Chương 18 . . . . . | 31       |
| 19. Chương 19 . . . . . | 33       |
| 20. Chương 20 . . . . . | 34       |
| 21. Chương 21 . . . . . | 36       |
| 22. Chương 22 . . . . . | 37       |
| 23. Chương 23 . . . . . | 39       |
| 24. Chương 24 . . . . . | 40       |
| 25. Chương 25 . . . . . | 41       |
| 26. Chương 26 . . . . . | 43       |
| 27. Chương 27 . . . . . | 44       |
| 28. Chương 28 . . . . . | 45       |
| 29. Chương 29 . . . . . | 47       |
| 30. Chương 30 . . . . . | 49       |
| 31. Chương 31 . . . . . | 50       |
| 32. Chương 32 . . . . . | 52       |

## Tương Quân Phối

---

### Giới thiệu

Edit và beta: Tiểu Hi HiThể loại: cổ trang, cung đình, nhất công nhất thụ, cường – cường, đế vương si tình thụ, HEPair

---

## 1. Chương 1

Vì cái gì? Vì cái gì! Vì cái gì Lăng Sương lại ở dưới thân trần quốc công tam vương gia uyển chuyển hầu hạ? Y không phải thuộc về Tần Khiếu sao? Phần lớn thời gian bọn họ cách xa nhau, cho dù tịch mịch tương tư thành lệ, không phải bọn họ vẫn vĩnh viễn tin tưởng đối đối phương sao? Vậy vì cái gì Lăng Sương lại ở dưới thân nam nhân khác hầu hạ tận tình như vậy?

Ngũ tạng Tần Khiếu như bị thiêu đốt, trái tim bị phản bội đau đớn vô cùng. Hắn không ngừng run rẩy toàn thân, bàn tay nắm chặt nổi đầy gân xanh. Hắn hận không có thanh đao nào trong tay để chặt tên đang ở trên người Lăng Sương thành tám khối, nhưng gã là chủ, mà hắn là bề tôi, là đầy tớ. Hắn chỉ có thể trở mặt nhìn người khác tùy tiện đối với con người ôn nhu kia. Đó là, chỉ bảo hắn bảo hộ năm năm a! Tần Khiếu hắn tuy là thô nhân chinh chiến ngoài sa trường, nhưng ai cũng có thể nhìn ra hắn đối với Lăng Sương quyến luyến cùng si mê. Là hắn, đem sương nhi đang hấp hối từ địa ngục chiến trường cứu ra; là hắn, đối với sương nhi che chở bảo hộ năm năm; là hắn, ở trên chiến trường cứu tử nhất sinh ở trong quan trường tranh đấu không ngừng để có năng lực bảo hộ sương nhi; cùng là hắn, ở đêm cuối cùng trước lần xuất chinh lần này có được hứa hẹn của sương nhi, đáp ứng cùng hắn chung sống cả đời! Sao trong hai năm ngắn ngủi, lại thay đổi như thế?

“A... Mặc, a, ô.”

“Chưa được, còn chưa được, không được phép ra, cùng ta ra...”

Tần Khiếu bị phần xoay người. Người hắn gìn giữ năm năm, người hắn động cũng không nỡ động, không chút bị bắt buộc, hoàn toàn mở ra cơ thể cho nam nhân. Nghĩ đến đôi chân trắng nõn bóng loáng của Lăng Sương gắt gao quần lầy người khác, Tần Khiếu liền choáng đầu hoa mắt. Lão đảo chạy đi, Tần Khiếu mới đột nhiên tỉnh ngộ: nguyên lai, Lăng Sương đã vào ở trần quốc phủ! Lúc chiến thắng trở về hắn ra roi thúc ngựa, nghĩ sẽ cho Lăng Sương một sự kinh hỉ, không nghĩ tới bị người mời tới nơi này, còn được nhìn trò hay. Xem ra tất cả đều đã được bố trí tốt, cho biết, cảnh cáo hắn đừng có ý nghĩ không an phận đối với Lăng Sương.

Nhưng sao hắn có thể không nghĩ được?

Hắn còn nhớ rõ lần đầu gặp mặt, Lăng Sương nghĩ hắn là man tộc tới đánh thôn, rút kiếm che chở trước một đám nhỏ muốn cùng hắn đồng quy vu tận (cùng chết). Y sợ hãi run rẩy tất nhiên có chút buồn cười, nhưng ánh mắt đó bản quyết liệt làm cho Tần Khiếu bắt đầu ngưỡng mộ. Một tháng sau, thôn Lăng Sương vẫn bị cướp sạch, toàn bộ người trong thôn đều bị giết. Lúc Tần Khiếu đào được y ra từ một đồng thi thể, y gần như đã không còn thở. Đánh thắng một trận lớn, hắn theo quân về kinh thành. Tần Khiếu là một cô nhi, vốn là không có năng lực nuôi một người khác, nhưng do hắn ở chiến trường dẫm máu chiến đấu hằng hái, lại cứu mệnh tướng quân, thế là may mắn được phong làm phó tướng, có phủ đệ của mình. Đó là những ngày hạnh phúc nhất của hắn. Cả một năm Lăng Sương không thể xuống giường, mỗi ngày hắn đều lau người cho y, bón cơm cho y. Đợi Lăng Sương bình phục hắn sẽ dạy chữ cho y, giảng giải binh thư binh pháp cho y. Mà hắn cố sức phấn đấu, có địa vị hiện tại. Hắn nhớ rõ lúc hắn cầu hôn Lăng Sương đỏ bừng mặt, nhưng vẫn gật đầu! Vì cái gật đầu này, hắn để đầu trên lưng, ở biên cương đánh tan 50 vạn quân địch, áp chế sinh lực tộc Bắc Địch. Hắn từng thiếu chút nữa bị chém thành hai nửa, nhưng lúc hắn đang chào đảo trước quý môn quan, nghĩ đến không thể phụ cái gật đầu kia của Lăng Sương, phải trở về bên cạnh y.

Tần Khiếu hồ hồ đưa mắt nhìn bốn phía, trên đường vẫn vui vẻ như trước. Hôm nay là ngày đại lễ của đất nước, từng nhà đều giăng đèn đón tiếp đại quân toàn thắng trở về. Rất xa, Tần Khiếu nhìn thấy thân ảnh một người mặc quan phục thở hổn hển chạy tới.

“A? Vương công công, sao ngài lại đến đây?”

“Ôi, tướng quân của ta! Mau mau, theo ta tiến cung gặp Hoàng Thượng!”

“Vương công công, có phải ngài đã quên ta là ngũ phẩm, không có tư cách tấn kiến a!”

“Có lẽ tướng quân không biết, hiện tại người chính là tam phẩm chinh viễn đại tướng quân. Ai ngờ người lại không ở trong đội ngũ tại thính phong, kêu chúng ta đi tìm! Mau! Hoàng Thượng đang đợi!”

Tần Khiếu không kịp nghĩ nhiều, đã bị người nhét vào cỗ kiệu đưa đến điện Kim Loan trong hoàng cung. Chờ phục hồi tinh thần, mới phát hiện cả triều văn võ bá quan đã sớm uy nghiêm đứng hai bên chờ phong thưởng, mà mình lại đang đứng bên ngoài điện nghe tuyên chỉ.

“Tuyên chinh đại tướng quân tấn kiến.”

“Tuyên chinh đại tướng quân tấn kiến.”

“Tuyên chinh đại tướng quân tấn kiến.”

Tiếng một thái giám truyền báo từ xa đến gần, càng ngày càng vang, cuối cùng Tần Khiếu hoàn toàn thanh tỉnh.

“Thần Tần Khiếu khấu kiến Hoàng Thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Ái khanh bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Tần Khiếu ôm quyền đứng dậy.

“Ân, quả nhiên anh tuấn, tuấn tú, lịch sự. Trẫm có nghe đến võ công của tướng quân, những năm gần đây biên quan chiến sự không ngừng, dân chúng khổn đốn, tướng quân lập công vô số, quả thật giúp đỡ quả nhân không ít.”

“Thánh thượng tán thưởng. Mặc dù thần xuất thân là một vũ phu nghèo hèn, nhưng đạo lý của thất phu khi thiên hạ hưng vong thần một ngày cũng không dám quên. Mấy năm nay Bắc Thỉnh liên tục quấy nhiễu lãnh thổ nước ta, sát hại dân ta, thần tự nhiên là vì Hoàng Thượng bảo cương hộ quốc, muốn lần chết không chối từ!”

“Ha ha ha!! Là ai nói Tần tướng quân chỉ là một thôn phu sơn dã, dân trong thôn? Trẫm xem ra tướng quân thật sự là trụ cột quốc gia văn võ song toàn!”

“Thần không dám nhận.”

“Tướng quân chớ khiêm tốn. Tuy nhiên trẫm vẫn phải kiểm tra người, nghe nói dân chúng biên cương cùng dị tộc trao đổi càng ngày càng tăng, trẫm nên bề quan tỏa cảng, hay là mặc kệ?”

“Vì thần trộm nghĩ, hai cái đều không thể thực hiện.”

“Nga?” Việc này, trước lúc Tần Khiếu đến các đại thần đã tranh luận rất kịch liệt, nhưng vẫn chưa đạt thành nhất trí. Hiện tại vừa nghe Tần Khiếu nói hai cái đều không được, không khỏi ngạc nhiên bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, đều tỏ mò vị tướng quân đi lên từ tiểu binh này sẽ nói ra chuyện kinh ngạc gì.

“Thần ở biên quan lâu, phát hiện mặc dù dị tộc thường xuyên đến xâm phạm, nhưng đối với văn hóa nước ta lại vô cùng hâm mộ. Thư tịch cùng tranh ảnh của nước ta là vật dụng hàng ngày, ở địa phương đều là kì vật được cạnh tranh cùng tranh đoạt. Nếu như bề quan tỏa cảng, như thế sẽ gây đả kích lớn đối với sự phát triển kinh tế của bên kia. Huống hồ thánh thượng nhân cơ hội này tăng mạnh thành tựu về văn hóa giáo dục, làm hán hóa di tộc. Nếu cư ngụ hoặc kết hôn với dân tộc hán, lại bị quốc gia của ta giáo hóa, không qua mấy đời, di tộc sẽ trở thành con dân của quốc gia ta, cho ta sử dụng. Bởi vậy, mặc kệ nó cũng không hợp lý.”

“Ân, hảo! Tướng quân nói những câu rất có lý, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên!” Cửu ngũ chí tôn Tề Văn Phi nhìn chăm chú Tần Khiếu một cái, quay đầu nói thầm với Vương công công, lại nói: “Chư tướng lâu chưa cùng người nhà đoàn tụ, tạm thời về nhà nghỉ tạm. Đêm nay, trẫm sẽ tự mình đón tiếp các vị tướng lĩnh! Bãi triều.”

Chúng thần theo thứ tự dời đi, Tần Khiếu đang muốn theo sau, lại bị Vương công công ngăn lại.

“Tần tướng quân, Hoàng Thượng cho mời.”

“Vâng, làm phiền công công dẫn đường.” Tuy rằng trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng không dám nhiều lời, liền đi theo.

## 2. Chương 2

Ngự thư phòng.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Tàn tướng quân đã tới.”

“Tiến vào.”

Vương công công ý bảo Tàn Khiếu một mình tiến vào, sau đó, tự mình một bộ dáng phục tùng đứng khoanh tay ở ngoài cửa.

Đây là lần đầu tiên Tàn Khiếu tiếp xúc gần gũi cửu ngũ chí tôn Tề Vân Phi như thế. Năm năm này mặc dù hần một bước lên mây đứng hàng ngũ phẩm, nhưng cũng không dám hy vọng xa vời có thể có một ngày được gặp mặt thánh thượng. Có thể nói là tình trường thất ý quan trường đắc ý (ý nói anh ý thất bại trong tình trường nhưng thành công trong quan trường). Hần không dám làm càn, im lặng quỳ gối trước bàn chờ phân phó.

“Tàn tướng quân.”

“Có thần.”

“Hiện tại có phải người rất muốn giết Trần quốc công để trả mối hận đoạt yêu?”

!!! Tàn Khiếu chỉ cảm thấy một trận choáng váng, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn thẳng thánh nhan, nhất thời bị ánh mắt tràn đầy sát khí bức người làm tâm thần câu loạn.

“Thần, thần không dám.” Hóa ra đến cả Hoàng Thượng cũng biết, mình lại là người cuối cùng chẳng hay biết gì. Hai năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Hừ, nghe nói hôm nay người đến phủ Trần quốc?”

“Phải.” Nhớ tới đau lòng lúc đó, ngược lại Tàn Khiếu lại trở nên bình tĩnh.

“Nhìn đến người yêu bị đặt dưới thân người khác, rất khổ sở nhỉ?” Tề Vân Phi dựa vào long ý thường thức cái chặn giấy, Tàn Khiếu lại cảm nhận rõ ràng sát ý càng ngày càng đậm. Nghĩ đến hôm nay sẽ lành ít dữ nhiều, Tàn Khiếu cúi đầu thật sâu trước Hoàng Thượng, mở miệng nói:

“Ngũ lôi oanh đỉnh ngũ tạng câu đốt!”

“Người! Lá gan thật lớn!” Hoàng đế tức giận đem cái chặn giấy ném ra ngoài, Tàn Khiếu không dám trốn, kêu lên một tiếng đau đớn.

“...”

“Trẫm không nghe thấy! Nói!”

“Chính là... Lăng Sương là tự nguyện... Thần, ta... Ta...” Lại nghĩ đến Lăng Sương chưa từng có si tình như thế, Tàn Khiếu ghen ngào, cắn chặt răng.

“Y lựa chọn rời đi.” Vì công danh, hần cùng Lăng Sương luôn xa nhiều gặp ít. Hai năm phòng thủ biên quan, đủ để làm người thay đổi rất nhiều. Cũng như hần chưa từng nghĩ mình sẽ thành Chinh đại tướng quân, cũng không nghĩ đến Lăng Sương không muốn chờ đợi bỏ hần mà đi. Trách ai được? Chỉ có thể đổ cho hần, chỉ có thể trách hần!

Ai!!!

Tề Vân Phi nhìn nam nhân vừa mới còn tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn trên triều đình, giờ phút này lại vì si tình mà khổ sở, không khỏi ảm đạm. Đừng trách y tâm ngoan, y chỉ có một mình Tề Mặc Nhiên (Trần quốc công) là huynh đệ ruột thịt. Trong hoàng cung luôn biến chuyển, bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, mới có thiên hạ thái bình như ngày hôm nay. Thứ gì uy hiếp đến y đều phải bóp chết từ bên trong! Nam nhân này vẫn làm y lo lắng như trước, nhưng kỳ tích đã tiêu giảm sát ý của y.

Y nhìn, nhìn hần nắm chặt tay vẫn không ngừng run rẩy, y nghe, nghe được hần kiệt lực nín thở vẫn để thoát ra tiếng nghẹn ngào. Tề Vân Phi đột nhiên bắt đầu hăm mộ Lăng Sương, lại có người đối với y sâu nặng như vậy. Bất tri bất giác, người đã đi đến bên cạnh Tần Khiếu, tự tay dìu hần đứng lên.

Tách! Tách tách! Bàn tay nắm lấy cằm bị nước mắt rơi trúng, nóng làm Tề Vân Phi cuống quýt lau đi. Nước mắt trong suốt giống như có sinh mệnh nhẹ nhàng chảy dọc bàn tay trắng nõn như ngọc, lại bị đầu lưỡi phần nộn chặn được. Mặn quá! Đắng quá! Giống như tình yêu say đắm của nam nhân còn chưa phát tiết đã mai táng. Có phải không? Tướng quân?

“Tướng quân...”

Tần Khiếu cảm thấy có người nhẹ nhàng lướt qua mặt hần, nghe được tiếng gọi, hần ngẩng đầu, bị khuôn mặt phóng đại trước mắt làm kinh sợ, nhưng lại không hề tự giác đứng lên. Hần chính là muốn nhìn khuôn mặt chứa đầy nhu tình như thế này. Hần đã quên giờ phút này hần đang gặp Hoàng Thượng, tính mạng lại đang nguy hiểm. Hần chỉ biết tham lam hưởng thụ ôn nhu cùng thương tiếc trong ánh mắt kia. Người đang ôm mặt hần là ai? Vì sao tuần mỹ như thế? Còn không kịp nghĩ nhiều, môi đã bị ôn nhu bao lấy.

Ngay từ đầu là nhẹ nhàng đụng chạm, rồi mới từ từ tiến sâu, một cái lưỡi đi vào, liếm qua mỗi cái răng của Tần Khiếu, cuối cùng cùng lưỡi của hần lưu luyến triền miên. Lưỡi của hần thậm chí còn bị nửa bắt buộc đi vào khoang miệng đối phương, mặc cho mót vào liếm gặm cắn. Từng đợt tê dại làm cho đầu Tần Khiếu hoàn toàn không thể vận chuyển bình thường. Từ lúc mười lăm tuổi chinh chiến đến nay, mười năm quân lữ, nào biết ứng phó với khoái cảm giờ phút này như thế nào? Cho đến lúc đối phương giống như thỏa mãn liếm nước bọt của hần, mới như ở trong mộng tỉnh lại.

“Hoàng Thượng?” Cuống quýt đem khoảng cách hai người tách ra, Tần Khiếu quả thực nghĩ muốn lập tức rút dao tự vẫn. Ai hôn hần? Hoàng Thượng? Còn đem đầu lưỡi tiến vào? Mình thế nhưng động cũng không động?

“Tần ái khanh, trẫm hôn thật sự mất hồn như thế sao?”

Vội vàng quỳ xuống đất “Thần lại làm ra cứ chỉ đại nghịch bất đạo như thế, tội đáng chết vạn lần, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội.” Sao lại có người trở mặt còn nhanh hơn lật sách như vậy? Vừa mới còn đằng đằng sát khí, hiện tại lại mị nhân như vậy? Chẳng lẽ, đây chính là một tiết mục hứng thú còn lại trước khi giết hần sao?

“Có tội gì a? Chẳng lẽ trẫm muốn hôn người cũng là đại nghịch bất đạo sao?”

“Thần không dám.”

“Ha ha. Tần tướng quân, trẫm nghĩ lúc là thiếu niên, nhất định người có mầm mống phong lưu, không ngờ mới chỉ hôn như thế, ha ha, người đã cương rồi.” Ngắm nghía tóc Tần Khiếu, Tề Vân Phi đã có tính toán khác.

“Tần tướng quân, từ hôm nay, người sẽ làm ngự tiền thị vệ của trẫm. Hiểu chưa?”

“Tạ chủ long ân.”

“Như vậy, đêm nay sau bữa tiệc mừng công, đến tẩm cung của trẫm, ân?”

“Thần, thần tuân chỉ.”

Nhìn theo thân ảnh cao to đang rời đi kia, tề phi vân mỉm cười nhặt lên cái chặn giấy trên mặt đất, đặt trên mặt nhẹ nhàng ma xát.

“Cuối cùng... Người vẫn đến bên trẫm...”

### 3. Chương 3

Yến hội buổi tối có thể nói vô cùng xa hoa. Văn võ bá quan tề tụ tại Anh Hoa điện chúc mừng thắng lợi. Đương nhiên, Tần Khiếu quang vinh thăng ba phẩm là đối tượng để mọi người ăn mừng. Huống chi hôm nay tại triều, chẳng những hần chứng thật mình không phải chỉ trông vào vận khí vũ phu, lại còn chiếm

được cảm tình tốt của thiên tử. Thanh Lâm tướng quân từng thừa nhận hần cũng như giúp đỡ hần lại vui vẻ ra mặt.

Nhưng lúc ấy, diễn viên lại không hăng hái như mọi người tưởng tượng, tuy rằng cùng mọi người liên tục nâng cốc chúc mừng, nhưng lúc nhìn thấy Lăng Sương nói cười với Trần quốc công đi ra, hần không thể vui vẻ được. Hai người nhìn nhau, khoảng cách không xa lại dường như đã có mấy đời. Hần hướng trần quốc công Tề Mặc Nhiên hành lễ, ánh mắt lại không rời khỏi Lăng Sương một khắc. Hần có rất nhiều điều muốn nói với y, lại bị Tề Mặc Nhiên cắt ngang.

“Hôm nay tướng quân thật uy phong, cũng không nên bỏ qua ngày tốt cảnh đẹp này, ha ha ha.”

“Tam Vương gia khách khí, Tần mỗ không dám nhận.”

“A, vị này chính là tiến sĩ Lăng Sương năm thứ bảy Tuyên Vũ (Tần Khiếu xuất chinh năm ấy), cũng là phụ chính đại học sĩ, đến, Lăng Sương ra mắt tần tướng quân đi.”

“Lăng Sương bái kiến tướng quân, chúc mừng tướng quân.”

“A... Làm sao, làm sao...” Chén rượu trong tay Tần Khiếu run nhè nhẹ, nhưng không thể không xốc lại tinh thần mỉm cười. Lăng Sương cũng cười, sắc mặt trắng bệch, tươi cười thâm đậm. Chung quy, năm năm gần nhau, tránh không được y cùng hần gặp thoáng qua.

Tần Khiếu xưa nay chế quân nghiêm mình chưa từng có phóng túng như đêm nay. Hễ là kính rượu, ai hần cũng không từ chối, không nói hai lời uống sạch sẽ, khiến mọi người liên tục trầm trồ khen ngợi. Vị tướng quân hai mươi lăm tuổi này chân nhân trung long phượng. Vả lại, nhìn bộ dáng của hần này kiếm mắt sáng, thân thể thon dài, mặc dù không lưng hùm vai gấu như mọi người nghĩ, nhưng từ tứ chi bị quan phục bó vào có thể thấy được, thân thể cân xứng kia ẩn dấu lực lượng tuyệt đối cùng sức bật. Phong sương ngoài biên quan làm cho hần có làn da ngăm đen, xứng với mái tóc dài tới bên hông, nhất cử nhất động của hần quả thực tao nhã thần bí như hắc báo. Các công chúa thì thiếp đang ngồi, nhìn hần như si như túy. Mà các nam nhân, lại bị tính cách hào sảng không kiêng nể gì của hần chinh phục. Hết thấy, đều rơi vào trong mắt hoàng đế Tề Văn Phi cao cao tại thượng. Trong mọi người ở đây, chỉ sợ có mình, Mặc Nhiên, Lăng Sương biết vị tướng quân đang thoải mái cười to trong đám người kia không hề vui vẻ.

“Ái phi, nàng cảm thấy Tần tướng quân này như thế nào?”

“Chỉ cần có năng lực phục vụ Hoàng Thượng, không cần biết hần là hắc miêu hay bạch miêu, đều là miêu tốt!”

“A? Ha ha ha, ái phi cao kiến!” Không để ý tới yêu thương nhưng nhớ của mỹ nhân, hai mắt Tề Văn Phi híp lại, giống như say lại không say, ai ngờ ánh mắt của y từ đầu đến cuối đều đặt trên người Tần Khiếu. Nhìn vạt áo quan phục ma sát cặp chân dài đang đi lại kia, Tề Văn Phi cảm thấy hạ phúc tướng đau vô cùng. Trên đời này, người làm y u mê, có một là đủ rồi!

“Các vị ái khanh, đến, cho ta mưa thuận gió hòa thiên hạ thái bình, nào!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ——”

“Mọi người hãy vui vẻ tận hứng, lâm triều ngày mai lùi lại một canh giờ. Người tới, bãi giá.”

Để các đại thần huyền não lại phía sau, Tề Văn Phi gọi Vương công công lại gần.

“Đợi ở đây đem tần tướng quân đang say rượu an trí ở tẩm cung của trẫm. Đừng quên cho người thông báo với hạ nhân trong phủ của hần một tiếng.”

“Hoàng Thượng yên tâm, nô tài đã nhớ.” Hoàng Thượng muốn đại thần ngủ lại ở tẩm cung của mình, ở vương triều Tuyên Vũ này là một chuyện văn sở vị văn (mới nghe lần đầu). Tuy rằng từ xưa còn có lệ thường là nam sủng hầu hạ, nhưng quan hệ của đại thần cùng Hoàng Thượng sao có thể nói như thế? Nếu truyền ra ngoài, đó chính là muốn thủ tiêu! Vương công công hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm, làm sao không biết ở trong cung, điều cấm kị, chính là lòng hiếu kỳ.

#### 4. Chương 4

Tần Khiếu biết mình uống không ít, nếu không có người đỡ, ngay cả cánh cửa của Anh Hoa điện hắn cũng không bước qua được. Tuy rằng hiện tại hắn say đến mức không mở mắt được, nhưng hắn vẫn biết rõ ràng mình không trở lại phủ tướng quân. Thân thể lâng lâng, tứ chi ở trong làn nước ấm áp có thể tùy ý duỗi thân, hắn cảm thấy rất thoải mái, có chút buồn ngủ. Ân? Giống như có người dùng tay vuốt ve ngũ quan của hắn, lông mi, đôi mắt, cái mũi, môi, đều bị ngón tay mềm nhẵn nhẹ nhàng vuốt ve, lúc có lúc không. Tiếp theo, cái tay kia hình như rời đi. Nhưng rất nhanh, Tần Khiếu liền cảm thấy bên gáy đau nhức nóng rực, ngón tay lại phủ lên làn da hắn lần nữa, lướt qua cơ ngực dày rộng, cái bụng rắn chắc, sau đó cầm lấy dục vọng của hắn!

Hả?! Hoàn toàn thanh tỉnh, tập trung nhìn vào, “Hoàng Thượng?!” Chột lui ra sau, không nghĩ lại ngã rầm một tiếng vào trong nước.

“Ha ha ha, Tần tướng quân, ha hả, tóc ngươi dính một đóa hoa, ha ha” Tề Vân Phi cười run cả người, trong làn hơi nước dày đặc, lại có vẻ khuynh quốc khuynh thành! Tần Khiếu thấy liền ngẩn ngơ. Đẹp quá! Dung mạo của Đường kim thánh thượng tựa Phan An, nhưng hoàn toàn không có thái độ nhu nhược, ngược lại anh khí bức người. Nhưng ở trong hồ nước tắm rửa, lại điểm lệ kiều mỵ hơn hoa sen mới nở! Thân mình trắng nõn mặc dù không cường tráng như Tần Khiếu, nhưng không hề có một tia sẹo lồi của người trường kì tập võ. Đôi lông mày xéo chạm vào tóc mai, đôi mắt đoạt hồn phách người, con ngươi sáng ngời, cùng với mái tóc đen như mực kiều ngạo dán trên người, không cái gì không khiêu khích lý trí của Tần Khiếu. Không xong, hai người sao lại ở phòng tắm “thần thành tương kiến” (thăng thần thành khẩn gặp lại)? (cái này mình hêm rõ lắm)

“Thần, thần tội muôn lần đáng chết, lại vào nhầm nơi tắm rửa của Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng bớt giận.” Đứng trong nước ngập đến thắt lưng, Tần Khiếu quỳ cũng không được, đứng cũng không xong, xấu hổ vạn phần.

“Hi hi, Tần tướng quân, ngươi cho là nơi này có thể vào nhầm được sao?” Lại dựa vào lồng ngực Tần Khiếu một lần nữa, Tề Vân Phi cười khanh khách nói: “Ngươi là ngự tiền thị vệ của trẫm, đương nhiên là một tắc cũng không rời trẫm.” Xoay người, lại nói: “Lại đây, tắm rửa cho trẫm.”

“Này... Hoàng Thượng, Tần Khiếu là một vũ phu, làm việc lỗ mãng, việc tinh tế thế này, vẫn là giao cho Vương công công đi?”

“Tướng quân!”

Ai — bất đắc dĩ nhìn vai mỹ nhân cách vài bước, Tần Khiếu cảm thấy đau đầu. “Thần, thần nên làm từ đâu?”

“Chải đầu.”

Thế là, vị cửu ngũ chí tôn của vương triều Tuyên Vũ được mỗi người kính ngưỡng, giờ phút này lại giống như một con mèo con rúc vào lồng ngực Tần Khiếu, ánh mắt thỏa mãn nheo lại mặc cho hắn một lần lại một lần chải vuốt mái tóc của mình. Trong bể nước thả đầy cánh hoa, Tần Khiếu cứ ôm lấy quân vương của hắn như thế, đã có lỗi giác giống như cùng người yêu thì thầm. Minh lại có ý tưởng đại nghịch bất đạo như thế, thật buồn cười.

Đôi tay trước ngực khê nhúc nhích, Tần Khiếu cúi đầu, nhưng lại lọt vào một đôi mắt như hồ nước u ám, bên trong tràn đầy ba quang liễm điểm “Ha hả, cười cái gì?”

“Không có gì, bệ hạ còn có gì phân phó?” Luyến tiếc dời tầm mắt, Tần Khiếu cười nhẹ hỏi.

Đôi môi đỏ tươi giao hoạt khê nhếch lên, Tề Vân Phi cười khanh khách không ngừng: “Từ trước đến giờ chỉ có người khác hầu hạ trẫm tắm rửa, hôm nay trẫm tắm rửa cho tướng quân, cũng coi như chúc mừng tướng quân, như thế nào?” Vừa nói đôi tay vừa vuốt ve trên người Tần Khiếu.

Tim Tần Khiếu mới im lặng một lát lại bắt đầu kinh hoàng “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng! Thỉnh không cần trêu đùa vi thần!” Chính là tuy rằng nam nhân trước mắt gầy yếu hơn mình rất nhiều, nhưng khí lực cũng không nhỏ. Thuần thực, liền đem Tần Khiếu không dám dùng sức phản kháng điểm huyết đặt ở trì

duyên (mép bể), tự mình làm. Tần Khiếu làm sao nghĩ được Hoàng Thượng trang nghiêm ngày thường lại tùy hứng đến như vậy, lại thật sự bắt đầu xoa bóp da thịt hần! Như là không cố ý tìm nơi mẫn cảm của hần, mỗi khi hần không kìm hãm được khẽ nhú mào, Tề Vân Phi liền tăng thêm lực đạo âu yếm, cho đến lúc nghe được tiếng rên rỉ của hần mới bỏ qua.

Cả người Tần Khiếu mềm nhũn bị dục hỏa thiêu đốt không ngừng, cuối cùng, lúc dục vọng bị trắng trợn cầm lấy thì thẹn quá thành giận: “Dừng tay! Hoàng Thượng. Ngài biết làm như vậy là trái pháp luật! Ngài sợ ta uy hiếp đến tam vương gia, đem ta giam cầm bên người không sao, nhưng không thể độc chiếm ta! Ta, ô a!”

Không để ý tới Tần Khiếu, Tề Vân Phi đã bắt đầu xoa bóp cơn thịt trong tay, vừa lòng khi cảm thấy nó nháy mắt bành trướng trong tay mình.

“Tần Khiếu, gọi ta Vân Phi...”

“Không... Hô, hô, không thể, a!” Đáng chết, hoàn toàn không động đậy được!

“Gọi ta Vân Phi, ân? Ta sẽ làm cho ngươi ra.”

Ô, khổ sở quá. Thân thể chưa từng có kinh nghiệm làm tình do dục hỏa đốt người mà vô cùng thống khổ. Nhìn thấy Tần Khiếu bị mình làm cho hai mắt mờ lung, lắc đầu thở dốc, Tề Vân Phi giống như lửa cháy đổ thêm dầu, đem hạ thể cương cứng của mình cùng đối phương ma sát. (đọc đoạn này ta cứ cảm giác em Khiếu làm thụ, haizzz)

“Khiếu, Khiếu, gọi ta Vân Phi... A... Ân, khổ sở quá, cứu ta... Ân, ân.”

Một chút một chút, Tần Khiếu cảm thấy hai cơn thịt trong tay Tề Vân Phi đồng thời bị xoa nắn, càng lúc càng mãnh liệt. Hạ phúc sưng đến phát đau, hần muốn giải phóng, nhưng phần gốc lại bị nắm chặt lại. Đôi lông mày ríu rít của Tề Vân Phi, đôi mắt ướt át, đôi môi sưng đỏ, hết thấy hết thấy đều giống như xuân được kịch liệt nhất, kích thích làm cho Tần Khiếu khó nhịn gằm nhẹ.

“Vân Phi, Vân Phi... Cho ta... A!”

Một đạo bạch quang thoáng hiện, hai người giống như cùng nhau đi đến đỉnh cực lạc.

Ôm lấy Tề Vân Phi, một khắc trước, Tần Khiếu còn phiêu phiêu dục tiên nhất thời như bị ném vào ngục băng. Sao lại phát sinh việc hoang đường như vậy? Minh đường đường là một tướng quân, nhưng lại cùng một quốc quân phát sinh việc bừa bãi! Không dám nghĩ nhiều, Tần Khiếu đem Tề Vân Phi trong lòng ngục đặt ở trên long sàng xong liền vội vàng hồi phủ. Một đêm không ngủ. Sau này làm việc lại nơi chốn cần thận, như đứng trên một miếng băng mỏng.

## 5. Chương 5

Từ lúc trên triều có thêm một Tần Khiếu Tần tướng quân, Hoàng Thượng liền càng quan tâm đến việc thao luyện của tướng sĩ kinh thành, thường thường muốn tới hỏi han, thị sát một chút, làm cho bộ binh gà bay chó sủa, mỗi người kêu khổ không ngừng. Cũng may mỗi lần thị sát, nhất định chỉ rõ yêu cầu Tần tướng quân cùng đi, giảm bớt những đồng nghiệp nhiều sự khác. Chúng tướng sĩ đều đoán, trong hồ lô của Hoàng Thượng rốt cuộc bán được gì? Là muốn tìm lý do thăng chức cho Tần tướng quân, hay là muốn tra ra thủ đoạn có mới nói cũ gì? Nhưng nhìn bộ dáng Hoàng Thượng mỗi lần đều là vẻ mặt ôn hòa, Tần tướng quân nhất định là gần đây có phúc tinh cao chiếu, có số làm quan.

Chính là Tần Khiếu cũng không dám lạc quan như thế. Hần không đoán được tâm tư của Hoàng Thượng. Từ xưa đế vương hỉ nộ vô thường, y có thể diu dặt hần, đương nhiên có thể chèn ép hần. Không có gia thế có thể nhờ cậy, Tần Khiếu muốn bảo vệ cho gia nghiệp nói dễ hơn làm? Trong thâm tâm, lại có bao nhiêu người tức giận với việc từng bước thăng chức của hần? Hần chỉ có thể dửng dưng cảm tiến vào dòng thác, không tiến sẽ lùi! Mất đi Lăng Sương, động lực không có, cứ kéo dài hơi tàn trên quan trường trôi nổi như vậy, hần cảm thấy lực bất tòng tâm.

“Tần Khiếu... Tần tướng quân!” Thấy Tần Khiếu ở bên cạnh nhìn trời chiều đến xuất thần, Tề Vân Phi tức giận.

“Ân?” Quay đầu lại, Tần Khiếu cười nhạt “Hoàng Thượng, mặt trời lặn ở kinh thành không thể sánh được với trời chiều đại mạc đâu.”

“Nga?” Tiến từng bước, Tề Vân Phi dõi mắt nhìn về phía xa, đáp phi sở vấn. (hỏi một đằng trả lời một nẻo)

“Luyện võ trường này cũng thật lớn a.”

“Làm sao so được với sa mạc phía bắc, ở đó, 60 vạn đại quân cũng như muối bỏ biển...”

“Tướng quân thích đại mạc?”

“Ha ha, thần chẳng qua cũng chỉ là một thô nhân thôi.”

Trường luyện binh to như vậy chỉ còn mấy binh lính đang sửa sang lại vũ khí, trời chiều sắp tắt làm bóng dáng của họ kéo dài, có vẻ vô cùng quạnh quẽ. Tề Vân Phi cải trang ra cung chỉ tìm Tần Khiếu hộ giá. Người này đã càng ngày càng thích ứng với quan trường người lừa ta gạt, càng ngày càng không sợ hãi. Tề Vân Phi không khỏi bắt đầu hoài niệm bộ dáng kinh ngạc của Tần Khiếu lúc y đột kích kiểm tra lần đầu tiên. Bất quá giờ phút này, y cũng không muốn phá vỡ sự yên lặng hiếm có giữa hai người.

Cứ như vậy, hai người yên lặng đứng, nhìn một tia vàng óng ánh cuối cùng của bầu trời bị mặt đất nuốt hết. Một làn gió thu thổi qua, thổi đám lá rụng cuộn cuộn đầy trời, Tề Vân Phi còn chưa kịp che mắt, đã bị bao trong một tấm áo choàng ấm áp.

“Hoàng Thượng, trời lạnh, vẫn nên hồi cung đi?”

“Trẫm không muốn!”

“Hoàng Thượng, hôm nay lâm triều đại học sĩ phụ chính lắng đại nhân thương tấu, năm nay Hán Trung gặp nạn hạn hán, biên giới phía bắc phân chia đội thương nghị, gia tăng việc săn bắn trong mùa đông, Hoàng Thượng ngài...”

“Tốt lắm tốt lắm, nặng nhẹ, trẫm tự do đúng mực, khó được lúc trẫm cải trang du lịch, lại đúng vào ngày hội trăng tròn, kinh thành hôm nay rất vui, trẫm lại chưa từng dạo qua, không biết tướng quân có nhã hứng bồi trẫm đi một chút không?”

“Thần vô cùng vinh hạnh.”

Kinh thành, quả nhiên là không giống bình thường, trong phồn hoa còn lộ ra khí phách đế đô cổ, làm cho người ta lưu luyến không quên. Lại nói tiếp, đây chính là lần đầu tiên Tần Khiếu cảm thụ không khí ngày hội Trung thu ở Trung Nguyên. Ngày gần đây hết công vụ lại xã giao, hần cũng thật muốn mượn cơ hội này thả lỏng một chút.

Dọc theo đường đi người qua lại tấp nập, rất náo nhiệt. Đế quốc tuyên võ từ trước cùng ngoại quốc thông thương, phong tục thông suốt, sớm không câu nệ lễ thói cũ. Trên đường có thể thấy nam nữ tùy ý làm bạn mà đi, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy các tiểu thư nhà giàu kết bạn du lịch, hoặc ngâm thi trắc phú, hoặc phẩm trà ngắm trăng, chơi đến bất diệt nhạc hồ (vô cùng vui vẻ). Các nàng giống như nam tử, đã được giáo dục rất kỹ, kiến thức uyên bác, một lòng hướng tới hôn nhân tự do của ngoại tộc, mỗi lần vào ngày hội, liền tự mình giả dạng tìm người tri kỷ. Dần dần, trong kinh thành mọc lên các nơi cho văn nhân mặc khách, tài tử giai nhân tụ hội. Mà Xuyên Hoa các lại là một nơi đặc biệt trong đó.

Đi đến một chỗ, Tề Vân Phi liền mang Tần Khiếu đến Xuyên Hoa các nghỉ ngơi. (đã quên nói, Tề Vân Phi cải trang vì hành chính là dịch dung. Để tránh khả năng gặp phải người quen.)

Chưởng quầy đưa hai vị khách nhân phi phú tức quý vào một gian phòng trang nhã, thu xếp hảo rượu thịt, liền lui ra ngoài.

“Trẫm, ta thường nghe Tam đệ nhắc tới nơi này, hôm nay chứng kiến, quả nhiên không giống bình thường.” Tề Vân Phi tao nhã cầm chén rượu, gặp Tần Khiếu nhìn trăng, đôi mi thanh tú nhú lại. Ánh trăng này có thể đẹp hơn trăm sao?

“Nghe nói tướng quân mười lăm tuổi liền tòng quân ra biên cương, không biết ngày hội Trung thu ở tái ngoại như thế nào?”

Nghe vấn đề của Hoàng Thượng, Tần Khiếu mỉm cười “Tái ngoại dân cư thừa thốt, hoang vắng vô cùng, sao so được kinh thành phồn hoa. Ngày hội đối với quân nhân không có ý nghĩa gì, phần lớn thời gian, các tướng sĩ đều ở trên lưng ngựa đêm ngày tiến quân, thật sự không rảnh ăn tết.”

“Trung thu không thể so với cái khác. Chẳng lẽ sẽ không có nơi ngắm trăng, nơi ngủ sao?”

“Ha ha, hoàng... Khụ, hoàng công tử, luận điệu thương hoa tiếc nguyệt của tài tử giai nhân này, các quân nhân vào sinh ra tử tất nhiên là không có. Nhưng biên quan tịch mịch tiêu điều, khó tránh khỏi sẽ không nhớ tới thân nhân ở phương xa mà sầu khổ. Nhưng nhiều nhất cũng chỉ uống rượu giải sầu an ủi mà thôi, không có chúc mừng khác.”

“Thì ra là buồn tẻ như thế... Vậy tướng quân người đâu? Người tưởng niệm người thì làm gì?”

“Ta... Thối tiêu.”

“Người biết thối tiêu?” Tề Vân Phi kinh ngạc mở to hai mắt “Cái này thật mới mẻ. Ta vẫn nghĩ tiếng tiêu quá đau buồn tịch mịch, nhưng tướng quân thối, nói vậy là có hàm ý khác.” Tề Vân Phi hứng phấn đến hai mắt tỏa sáng, thấy mặt Tần Khiếu đỏ lên, cúi đầu che dấu.

“Làm sao, công tử quá khen. Ta vốn là sẽ không, là Lăng... Lăng đại nhân dạy. Y thối vô cùng hay, ngài nghe xong...”

“Đủ rồi! Trẫm, ngô, ta muốn nghe người thối, hiện tại thối!”

Lắc đầu bất đắc dĩ, Tần Khiếu lấy từ bên hông ra một cây tiêu bằng trúc nhẹ nhàng vuốt ve. Năm năm trước, lúc tiếp nhận nó từ tay Lăng Sương nó vẫn là màu xanh biếc bóng loáng, hẵn ở bên ngoài gió táp mưa sa lâu như thế, thân trúc đều đã mốc, có thể nói rất xấu.

“Thật lâu không thối... Công tử đừng ghét bỏ.”

## 6. Chương 6

Tiêu trúc đặt sát vào môi, giai điệu du dương vang lên. Không có réo rắt thảm thiết, không có ai oán, tiếng tiêu mang vẻ hùng hồn của đại mặc, vẻ chất phác của tái ngoại phát qua bên tai, thấm vào ruột gan. Tự như tấm lòng của nam nhân này, rộng lớn mà kiên định.

Tề Vân Phi nghe, không khỏi ghen tị với cây tiêu trúc kia. Được triu mến như vậy, chính là tư vị như thế nào? Y nhớ tới không lâu trước đây, chính mình còn nhăm nháp qua hai cánh môi; nhớ tới mình thừa dịp khánh công yến hậu vì hấn say mà tùy ý khiêu khích, hại hấn né mình một tháng có thừa; nhớ tới vừa rồi áo choàng tránh gió tràn ngập hương vị của hấn, làm cho mình có loại lỗi giác bị người ôm.

Y là cửu ngũ chí tôn, lại luôn đối với vị tướng quân này muốn ngừng mà ngừng không được. Tam cung lục viện, hàng trăm thần tử, hàng tỉ thần dân, y thân ở đỉnh núi quyền lực, chỗ cao không chịu lạnh. Sáu tuổi làm chất tử nước lãng giềng, cho đến mười tuổi đăng cơ, mười sáu tuổi để ý triều chính, y bắt quá chỉ là một con rối được bài trí, quyền lực trong tay đã bị ngoại thích, quyền thần chia cắt hầu như không còn. Y không cam lòng! Y cưỡng bức lợi dụ bộ binh, xếp vào thể lực của mình, đợi cánh chim đầy đặn, liền không chút lưu tình gạt bỏ dĩ kỷ, huyết tẩy triều đình. Vua nào triều thần ấy, tân đế vương muốn tồn tại, nhất định phải dùng máu tươi của cự thần triều trước để nuôi nấng. Y dùng huyết vũ tinh phong lấy được thiên hạ thái bình: thần tử càng trung thành với y, phi tử càng kính yêu y, dân chúng càng thần phục y. Nhưng đây không phải là điều y muốn! Hôm nay chẳng qua là một đề vương, không phải Tề Vân Phi y! Lưng y đeo trách nhiệm thiên hạ, nhìn trời mà nói, y cũng không thể thay thế!

Khi y phát hiện Tần Khiếu, ai cũng sẽ không biết y kích động đến thế nào! Chính là biên quan cách kinh thành quá xa. Ai có thể nghĩ đến một hoàng đế mỗi tháng đều dựa vào công văn khẩn tám trăm dặm chú ý mọi nhất cử nhất động của một tiểu binh? Mỗi một lần lập công mỗi một lần lên chức của Tần Khiếu sẽ không ai vui mừng hơn so với y. Gần... Càng gần! Y giống như có thể thấy Tần Khiếu đang đi từng bước về phía mình! Chính là hết thấy những điều này đều bị Lăng Sương phá hủy! Y hăm mộ Lăng Sương, càng thêm đố kỵ Lăng Sương. Một thư sinh nho nhỏ làm sao xứng với một tình yêu như vậy? Tam đệ không phải

tương tự đơn phương với Lăng Sương sao? Y rõ ràng làm thuận nước giong thuyền, đóng gói Lăng Sương đưa cho Tam đệ. Đợi gạo nấu thành cơm, còn ai có thể cướp người từ trong tay y chứ?

Nói lầm bầm, chớ trách y tâm ngoan thủ lạt. Lấy thân phận chất tử ngồi lên long ỷ, y sớm đã quen với thủ đoạn dơ bẩn. Duy độc đối với Tần Khiếu, y luyện tiết bức bách, chỉ có thể chờ (hừ, thế kia không phải cũng chuẩn bị tốt bấy rập chờ Tần Tần tự mình nhảy vào sao... Còn giả trang ngoan hiền, ngẫu khinh bỉ nha! Ô oa, Tề Tề cầm cái đao kia làm gì?)

Tâm hồi tưởng chuyển, Tề Vân Phi phát hiện Tần Khiếu đang nắm trực tiêu nhìn y. Nguyên lai đã xong rồi.

“Hoàng... Công tử, người thất thần.”

“Tần Khiếu, nói cho ta biết, lúc người thối sáo nghĩ đến ai?”

Âm đạm dời tầm mắt, nhíu mi: “... Đều là quá khứ, công tử cần gì phải nhắc lại?”

“Người ngọc không ở, thối tiêu làm gì? Thẻ non hẹn biển tùy mộng đi, sớm là vật ngoài thân. Người làm sao phải khổ...”

“Cần gì phải tự làm khổ mình?”

“Đúng.”

Bất đắc dĩ thở dài, Tần Khiếu một lần nữa nhìn chăm chú Tề Vân Phi, ánh mắt dị thương nghiêm túc.

“Công tử, cho dù phương thảo cú đầu tức thập, nhưng chung quy sẽ có quy túc của bản thân. Ta từng nghĩ đến Lăng Sương là quy túc của mình. Bất luận là đấu tranh anh dũng giết địch kiến công, hay là viết chữ đọc sách chơi chữ, cũng chỉ là muốn làm cho mình càng cường đại hơn, cũng có đủ năng lực bảo hộ y. Chỉ cần y nguyện ý ở bên người ta, ta chính là một ta đầy đủ, một chút cũng không có khuyết điểm.”

Tề Vân Phi khí cực. Hảo người một người một chút cũng không có khuyết điểm! Y đều đã nương thân vào người khác, người còn muốn y làm cái gì?

“Hừ, thì tính sao? Tần Khiếu, người đừng quên, người vì y làm được rất nhiều, cũng không bằng hai tháng ở chung của y với Tam đệ! Ngày người trở về, không phải cái gì đều thấy...”

Rầm —— một chưởng đi xuống, chén ngọc lưu ly trên bàn bị nghiền dập nát. Tần Khiếu rất nhanh nắm tay, hỗn hợp máu tươi cùng rượu chảy xuống, khi ngừng đầu, hai mắt cũng đỏ tươi.

“Ta không quên, ta đương nhiên không quên! Người không cần nhắc nhở ta lần nữa! Được mà bị mất, mất mà không thể được, hoàng thương, bị ai trong cuộc sống chính là thế này! Ông trời sao đối đãi công bình chứ? Đến ngay cả hạnh phúc bố thí ngẫu nhiên nhưng cũng có thời hạn! Thời điểm vừa đến, người đi – nhà trống! Thân nhân như thế, Lăng Sương cũng như thế! Ta sống hèn mọn như thế, ta lấy cái gì đi tranh với tam Vương gia? Hoàng Thượng, người không tin ta, tội gì lưu ta lại, có thể phế ta đi a!”

“Người!” Không thể tưởng được Tần Khiếu lại nói ra đối thoại quyết tuyệt như thế, Tề Vân Phi khiếp sợ chỉ vào hắn, lại đau khổ một câu cũng không nói nên lời. Áp lực ủy khuất thật lâu giống như hồng thủy vỡ đê, ùn ùn đánh úp lại, thân thể Tề Vân Phi nhao lên một cái, nặng nề ngã ngồi lên ghế.

Không khí trong phòng quả thực thấp tới mức đóng băng.

Tề Vân Phi oán hận trừng bóng đáng trước mắt, quả thực muốn dùng ánh mắt đốt thủng một lỗ trên đó. Y làm sao không biết lần này mình bức người quá đáng. Y đã hối hận, còn muốn y như thế nào? Thân thể trước mắt thế nhưng lại còn giống một cái đầu gỗ, không hề động tĩnh. Tề Vân Phi bực bội bắt đầu uống một ly lại một ly rượu.

“Đừng uống nữa.”

Bàn tay ấm áp bao lấy ngón tay hơi lạnh, Tần Khiếu đoạt được chén rượu trong tay Tề Vân Phi, ngừng đầu uống cạn.

“Thần có tội, tự phạt ba chén, thỉnh Hoàng Thượng bớt giận.” Nói xong, liền bắt đầu tự rót tự uống.

Hừ, cái gì bồi tội, người rõ ràng chính là mua say! Được, trăm thành toàn người!

“Hồn trưởng! Trăm muốn người tự phạt trăm chén! Người tới, thưởng rượu!”

## 7. Chương 7

Tần tướng quân ngàn chén không say lúc này rượu như khổ tâm, cuối cùng phun đến choáng váng.

Mềm liệt ở trong lòng Tề Vân Phi, Tần Khiếu thở hổn hển. Rất khổ sở, tất cả mọi thứ đều xoay như chong chóng. Sàn nhà di chuyển, đỉnh di chuyển, ngay cả khuôn mặt nhìn hấn cũng di chuyển không ngừng. Giấy dựa đứng lên, không nghĩ bị đập vào ghế, lại ngã về cánh tay ẩm áp.

Thở dài, Tề Vân Phi gọi chưởng quầy.

“Tần công tử say, hôm nay chúng ta ngủ lại đây, chuẩn bị một gian phòng lớn chút, ta sẽ chiếu cố hấn.”

“Công tử yên tâm, tiêu điểm nhất định chuẩn bị thỏa đáng.”

Đỡ Tần Khiếu nằm xuống trên giường, Tề Vân Phi đau lòng mơn trớn cái trán của hấn, hạ xuống một nụ hôn. Chợt đứng dậy cởi áo khoác dơ của hai người bỏ đi, dùng khăn mặt ẩm áp sát người cho Tần Khiếu.

“Nước... Nước...” Cảm thấy thân mình sáng khoái không ít, Tần Khiếu tỉnh dậy từ trong mê man. Yết hầu sưng đau dị thường, mỗi một âm phát ra đều đau giống như đao cắt, không biết thanh âm thô dất của mình có làm cho người này nghe hiểu không, vì thế túm chặt lấy người y rất sợ y rời đi. “Nước... Nước...”

Tay bị Tần Khiếu nắm phát đau, tâm Tề Vân Phi lại nhảy nhót vui mừng. Hai người mười ngón đan chặt, một cái mềm trắng như ngọc, tinh tế thon dài, một cái khớp xương rõ ràng, ngăm đen thô ráp, lại giống như nước sữa hòa nhau, phù hợp không có một kẻ hở. Tề Vân Phi mỉm cười, Cúi đầu đem toàn bộ nước rót vào trong miệng Tần Khiếu.

Giống như đất đai nứt nẻ đã lâu gặp được cam lộ, Tần Khiếu tham lam mút vào cánh môi hơi lạnh, thậm chí thô lỗ xông vào khoang miệng của Tề Vân Phi, cùng lưỡi y truy đuổi giao triền. Không đủ, không đủ! Chất lỏng thanh lương chẳng những không bình ổn được lửa nóng trong họng, ngược lại như lửa cháy lan ra đồng cỏ làm sôi trào mỗi một tế bào dục vọng. Tần Khiếu xoay người một cái, đem người đặt ở dưới thân. Hấn đã điên cuồng, bắt đầu một đường gặm cắn, công thành chiếm đất, còn quần gì giấy dựa của người khác.

“Sương nhi, Sương nhi, nhất định là người... Đúng không, người đã trở lại...”

Bốp ——

Trên mặt bỗng nhiên đau đớn, Tần Khiếu hoàn hồn, hoảng sợ.

Tề Vân Phi xấu hổ và giận dữ đẩy Tần Khiếu ra, khếp hai chân lại, ngồi dậy, ôm cánh tay lạnh run.

Không phải y sợ, là hận! Tan nát cõi lòng. Chỉ có sống chết cấu chặt cánh tay, mới có thể ngừng nước mắt sắp vỡ òa. Trăm là đế vương văn thao võ lược, vạn người kính ngưỡng. Ngay cả nhóm lão thần cổ hủ như Phùng Thừa tướng, Vương thương thư cũng nhìn ra tâm tư của trăm, người đương sự này còn giả trang ngốc cái gì? Chẳng lẽ đợi trăm mở miệng cầu người mới được sao? Người có biết không, trăm hàng đêm phê chữa tấu chương đến đêm khuya, mới đổi được một lần cơ hội ở riêng với người ở võ trường? Trăm cho người thân kiêm hai chức vô cùng bận rộn, nhớ không nổi Lăng Sương, dụng tâm đến tận đây, người có biết không? Tam cung lục viện, đem hàng trăm, ai mà không vất óc tìm mưu kế nghĩ muốn lấy lòng trăm? Trăm lại dày mặt dám dăng hấp dẫn nam nhân, dùng tình đến tận đây, người rút cuộc, biết! Hay! Không!

Nghĩ đến đây, Tề Vân Phi gờ nắm tay, nện như mưa lên người Tần Khiếu. Y muốn phát tiết, y muốn biết rằng, nam nhân giống như tảng đá này, rút cuộc còn có huyết nhục hay không! Vì sao không phản kháng? Đáp lại một chút cho ta a! Một ngụm cắn rách ngực Tần Khiếu, Tề Vân Phi như nguyện nghe được một tiếng kêu rên, ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi mắt thương tiếc.

“Người thương hại trăm? Đúng không? Ai muốn người thương hại! Người luôn mê Lăng Sương Lăng Sương, hiện tại người nhìn rõ trăm, còn không phải ngại?” Một phen cầm lấy côn thịt của Tần Khiếu, Tề Vân Phi cười đến điên cuồng “Người đừng khẩu thị tâm phi nữa. Đêm nay, chúng ta đều say...”

Khiếp sợ nhìn Tề Vân Phi gian nan phun ra nuốt vào dục vọng của mình, một tia lý trí cuối cùng của Tần Khiếu đứt tung. Không có một người nam nhân nào có thể cự tuyệt hấp dẫn của khẩu giao, huống chi là được một người so với mình càng vĩ đại càng kiêu ngạo hầu hạ, tư thái dâm đãng kia sẽ làm kẻ khác huyết mạch phun trào như thế nào. Chính là Tần Khiếu lại càng thấy đau lòng hơn. Vùi đầu giữa háng hắc chính là một quân vương mà hắn phải một lòng phò trợ a. Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên diện mặt thánh trên kim điện, Tề Vân Phi cười vô cùng hưng phấn. Hắn thành kính quỳ gối, vì được khen ngợi mà cảm thấy hạnh phúc tự đáy lòng. Hắn không phải tảng đá, hắn biết tầm mắt bắn về phía mình thâm tình cùng nồng cháy, chính là hắn không cho được, lại càng không dám cho. Quân thần mền nhau, đó là tội!

“Không... Cầu người, buông ra...” Tần Khiếu đưa tay chống đỡ, lại vẫn không kháng cự được xúc động nguyên thủy của thân thể, ngược lại càng làm Tề Vân Phi áp về phía mình. Mái tóc như mực giống như có sinh mệnh, dây dưa ngón tay của tần dương, hút hết một chút khí lực cuối cùng của hắn.

“Vân Phi, cầu người... Tránh ra... Vân Phi...” Cảm thấy tốc độ phun ra nuốt vào nhanh hơn, Tần Khiếu liều mạng lắc đầu nhấn nạy, lại dưới cái mót vào nhẹ nhàng của Tề Vân Phi, bắn nhanh ra.

“Khụ, khụ khụ...” Bị mùi tinh dịch làm sặc, Tề Vân Phi ho nước mắt chảy ròng. Môi y vừa mới bị ma xát đến sưng đỏ, giờ phút này khoe miệng lại chảy xuống chất lỏng bạch trọc, Tần Khiếu nhìn thấy hạ phúc co thắt từng đợt.

“Khanh khách... Thật nhanh a, tướng quân...” Móng tay lạnh như băng như gần như xa lướt qua phân thân hơi hơi ngắc đầu, vừa lòng nhìn thấy nó lại nhanh chóng sung huyết bành trướng. Tề Vân Phi cười yêu mị, khóa ngồi lên trên.

“Hi hi, thế nào, còn không thỏa mãn sao?” Đặt dục vọng của Tần Khiếu lên cục huyết của mình, Tề Vân Phi đóng đưa vòng eo nhẹ nhàng ma xát, làm cho Tần Khiếu rốt cuộc áp lực không được giảm nhẹ. Ngậm lấy vành tai Tần Khiếu, Tề Vân Phi cười nhẹ.

“Chẳng qua là say... Muốn, trầm liên cho người.” Nói xong, không chút thương tiếc nâng thất lưng ngồi thật mạnh xuống, làm cho côn thịt thô to hoàn toàn xỏ xuyên qua mình.

“A ——”

“A ——”

Tề Vân Phi đau đến tê tâm liệt phế, lại cho Tần Khiếu khoái cảm cực độ. Hắn bắt chước người phía trên chảy ra máu tươi ồ ồ, khuôn mặt trắng bệch, hắn thậm nghĩ làm cho khoái cảm giờ phút này kéo dài. Cánh tay như thiết nâng thân thể mềm liệt lên rồi lại thả thật mạnh xuống, hắn như phát điên động thân, càng không ngừng trườ sấp. Nhìn thấy Vân Phi mỉm cười vận vẹo, vô lực giãy dụa, cầu xin rơi lệ, cuối cùng như một búp bê rách nát mặc mình ta cần ta cứ lấy, chính là hắn dừng không được. Đẩy ngã Vân Phi, kéo đuôi y ra, nhìn côn thịt trướng đến tím hồng của mình mỗi lần tiến vào rồi tiến ra lại mang theo càng nhiều tơ máu, tâm, đau đến không thở nổi. Chính là thân thể đã không thuộc về hắn. Hắn không biết thỏa mãn luật động, nước mắt dừng trên khuôn mặt chết ngất của Vân Phi, bắn tung lên bọt nước nho nhỏ.

Rốt cuộc rít gào phun ra dục vọng cuối cùng, Tần Khiếu chôn mặt vào bả vai của Vân Phi khóc òa lên.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, vì cái gì... Vân Phi, Vân Phi, thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

Trong mộng, hắn nghe được có người nhẹ nhàng thở dài: nhớ rõ không... Nhớ rõ không... Sẽ biến thành một nam tử hán giống như Tần ca ca... Đánh giặc làm Đại tướng quân... Sẽ trở lại...

Là ai? Trong loáng thoáng tựa hồ có người ước định gì đó, hắn nghĩ không ra...

## 8. Chương 8

Ngày hội trung thu, trong cung sớm giăng đèn kết hoa, các phi tử chuẩn bị tốt thi từ ca phú tính toán thi thố tài năng, bận việc nửa ngày, lại cô đơn không đợi được diễn viên hôm nay —— Hoàng Thượng. Trong khoảnh khắc trong cung hỗn loạn, ngay cả Vương công công bên người Hoàng Thượng cũng không nói ra được nguyên do. Hắn chỉ nói buổi chiều Hoàng Thượng đi thị sát bộ binh, bên người chỉ có một mình Tần

tướng quân thị hầu. Lúc này hai người đều vô có mắt tích, trong lúc nhất thời mọi người không có người tâm phúc, vội tìm tam Vương gia Tề Mặc Nhiên đến.

Đang cùng Lăng Sương ngắm trăng nghỉ ngơi, lại nhận được tin Hoàng Thượng mất tích, hai người vội vàng vàng chạy vào cung. Chuyện động trời như vậy, sao đến nửa đêm mới báo cáo, Tề Mặc Nhiên tức giận đến giờ chân.

“Vương công công, người cũng là một người hiểu chuyện, Hoàng Thượng là ai, ban ngày không thấy người, người cũng không nói cho mọi người một tiếng? Nói! Người rốt cuộc có gặp tâm gì?”

Vừa nghe Vương gia hoài nghi mình biết mà không báo, Vương công công sợ tới mức chân đều nhũn, dập đầu liên tục.

“Oan uổng a Vương gia! Buổi chiều Hoàng Thượng đi vô tràng kiểm duyệt tướng sĩ luyện binh, phân phó là có Tần tướng quân theo bên người là đủ rồi. Sau lại có nói cùng Tần tướng quân đi dạo chợ đêm, nô tài cũng thấy không ổn, nhưng nghe khẩu khí kia của Hoàng Thượng rõ ràng là không nghe khuyên bảo. Nói sau Hoàng Thượng dịch dung lại có Tần tướng quân đi theo, lúc này nô tài mới không đi theo.”

“Chỉ có một mình Tần Khiếu hộ vệ? Chợ đêm này nhiều người như vậy, đi lạc cũng không phải không có khả năng. Vương công công, Hoàng Thượng nếu có chuyện gì, ta sẽ hỏi người!” Tề Mặc Nhiên tức giận chỉ vào thái giám tổng quản đang run kịch liệt, rất muốn một cước đá lăn hẳn.

Thấy như vậy, Lăng Sương vội vàng đi lên khuyên can.

“Vương gia tạm thời bớt giận, cấp bách bây giờ là tìm được Hoàng Thượng. Ta nghĩ Tần Khiếu làm việc cẩn thận, nhất định sẽ đi theo bảo hộ bên người Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng dịch dung, chúng ta chỉ cần tìm được Tần tướng quân, chẳng khác nào tìm được Hoàng Thượng.”

Tề Mặc Nhiên tỉnh táo lại, rất nhanh để ý rõ ràng. Trước mắt hoàng huynh chẳng qua chưa hồi cung, niệm ở y đối Tần Khiếu một khối tình si, lúc này nói không chừng là đã quên thời gian thôi, mọi người không cần phải tự loạn đầu trận tuyến.

“Người tới, đi triệu tập sĩ binh Tần tướng quân huấn luyện xưa nay đến, để cho bọn họ đi đến từng lữ điểm trong kinh thành tìm người!”

Hạ nhân vội vàng lĩnh mệnh đứng dậy, lại vừa vặn đụng phải tiểu thái giám đang vội vã chạy vào.

“Gấp cái gì, gấp cái gì.”

“Báo... Báo, báo cáo Vương gia, không, không cần đi tìm, Tần tướng quân mang theo Hoàng Thượng đã trở lại, chính là...”

Thấy tiểu thái giám muốn nói lại thôi, Tề Mặc Nhiên không kiên nhẫn nhíu mày, không phải sẽ lại phát sinh chuyện gì phiền lòng chứ?

“Chính là nhìn bộ dáng Hoàng Thượng... Như là, như là bị bệnh.”

Rộp rộp —— Tề Mặc Nhiên giận dữ bóp nát cái chén trong tay, dọa thái giám thị nữ liên quan nhất tề quỳ xuống. Lăng Sương cũng bị sợ tới mức không nhẹ. Tề Mặc Nhiên bình thường tao nhã, nhưng chỉ khi gặp phải chuyện Tề Vân Phi mới phản ứng kịch liệt. Lúc này nhìn gã mặt âm trầm hướng tầm cung Hoàng Thượng đi đến, cũng vội vàng đuổi theo.

Nào biết vừa muốn vào cửa, lại bị thị vệ ngăn cản lại.

“Tam Vương gia, Hoàng Thượng lại bệnh, giờ phút này ai cũng không gặp.”

“Làm càn! Cút sang một bên!” Tề Mặc Nhiên là đệ đệ cùng mẹ với Hoàng Thượng, trong cung mọi người đều biết gã được sự tín nhiệm của Hoàng Thượng, thị vệ thấy thái độ cường ngạnh của gã, cũng không dám ngăn trở thêm, trơ mắt nhìn gã một cước đá văng đại môn, công khai đi vào. Nhưng Lăng Sương đi theo phía sau cũng không dám làm càn như thế, chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng xuống.

Cách sa trường, Tề Mặc Nhiên thấy Tần Khiếu cúi đầu quỳ gối trước giường, trong lòng lộ bộ một chút, vội vàng đến gần nhìn, không khỏi hoảng sợ.

“Đến, người tới, mau tuyên thái...”

“Không... Không, Mặc Nhiên, trăm cái dạng này, không nghĩ... Không nghĩ để cho bất luận kẻ nào thấy...” Tề Vân Phi chỉ chỉ Tần Khiếu, ý bảo từ gã xử lý.

Tề Mặc Nhiên thấy khuôn mặt trắng bệch của Vân Phi, quần áo hỗn độn, hạ thân lại ẩn ẩn chảy ra vết máu, không đành lòng cùng y tranh chấp, đành phải oán hận trừng nhìn Tần Khiếu.

“Tần Khiếu, thái độ làm người thần tử, người không chỉ bất trung, hơn nữa bất nghĩa! Thái y là tất nhiên muốn tới, uy được rịt thuốc, người cẩn thận hầu hạ cho ta, bút trưởng này, chúng ta tính sau, hừ!” Nói xong vung ống tay áo, giận dữ ra cung.

Tâm Tần Khiếu đã sớm rối loạn, trừ bỏ Tề Vân Phi hấp hối trên giường, ánh mắt của hắn không còn chứa được thứ gì khác nữa. Tổng thái y tới là một lão tiền bối y đức cao thượng, kinh nghiệm phong phú, trong cung đình chuyện cổ quái hiếm lạ cũng là thấy nhưng không thể trách, nhưng khi kiểm tra thương thế cho Hoàng Thượng vẫn hít một mồm to lãnh khí. Hậu đình hiển nhiên bị thô bạo chà đạp qua, chẳng những ngoài khẩu có bao nhiêu chỗ bị rách, u kính bên trong lại càng nhiều vết thương, máu tươi đầm đìa.

“Tần tướng quân, lão phu không tiện làm, mời người rửa sạch sẽ nội bộ, như thế thượng dược mới có thể cầm máu.” Lão thái y thở dài, Hoàng Thượng là chính mình nhìn thấy lớn lên, tính tình cao ngạo, không phải nội thị Tần Khiếu bị lưu lại, hơn nữa hai người một thân mùi rượu, nguyên do trong đó, sớm cũng đoán được tám chín phần.

Tần Khiếu thật cẩn thận với vào một ngón tay, thấy Tề Vân Phi đau đến kêu rên, toàn thân cứng còng lại, nhanh chóng tạm dừng, cúi người hôn lên Tề Vân Phi. Nụ hôn nhẹ như lông chim khẽ phát qua lông mi, mí mắt, chóp mũi, chỉ hơi tạm dừng trên đôi môi không hề huyết sắc, liền một đường đi thẳng xuống, lướt qua lồng ngực trơn bóng, ở trên bẹn bồi hồi lưu luyến.

“Hoàng Thượng, thả lỏng... Thả lỏng...” Hắn rất hối hận, chỉ cần có thể chuộc tội, bảo hắn làm gì đều được. Cảm giác cú huyết của Tề Vân Phi có chút thả lỏng, Tần Khiếu với vào ngón tay thứ hai, đợi lần thứ hai thả lỏng sau, bấm tay dọc theo nội bích đem tinh dịch, máu loãng dẫn ra.

Thái y như trút được gánh nặng. Cái này tốt lắm, chỉ cần rửa sạch sẽ miệng vết thương, kế tiếp bôi thuốc sẽ dễ dàng hơn. Đợi hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, lại hướng Tần Khiếu tinh tế thuyết minh những hạng mục công việc cần chú ý khi thượng dược xong, Tổng lão thái y cung kính lui ra ngoài.

Tắm cung to như vậy, chỉ chừa lại hai người Tề Vân Phi cùng Tần Khiếu.

## 9. Chương 9

Sau nửa đêm, Tề Vân Phi bắt đầu phát sốt. Dựa theo phân phó của thái y, Tần Khiếu cẩn thận lau khô mồ hôi xong, xúc chăn lên đắp được.

Miệng vết thương ở hậu huyết đã đóng vảy kết, dùng đạo cũng trở nên đặc biệt khô ráo, Tần Khiếu thử đưa ngón tay để lên, cú huyết lập tức chống cự bắt đầu co rút.

“Người... Người... Người chút! Trăm, trăm tự mình sẽ...” Tề Vân Phi vừa tỉnh liền nhìn thấy mình đang dạng hai chân về phía Tần Khiếu, xấu hổ và giận dữ nảy ra, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lại quẳng ngã về giường.

“Hoàng Thượng!” Vội vàng nâng Tề Vân Phi lên để cho y thoải mái mà tựa vào người mình, Tần Khiếu nhất thời không nói gì. Giờ phút này môi Tề Vân Phi hé mở, liên tục thở gấp, giống như một đứa trẻ mới sinh cần bảo hộ. Cảnh tay tinh trắng của Tần Khiếu di chuyển dọc theo vòng eo không hề có sọc, cảm thụ nó hô hấp pháp phòng, nhưng lại an tâm không hiểu.

Nhưng Tề Vân Phi không áp chế được chấn động, không khỏi khí cực.

“Người đi! Cút! Trăm, trăm không muốn thấy người!”

Cho dù hết thấy là trăm gieo gió gặp bão, người cũng không thể thương tổn trăm như thế! Người coi trăm là thể thân, là đồ chơi có thể tùy ý phát tiết dục vọng sao? Trăm, trăm muốn lăng trì người!

“Người tới a!”

Nghe thấy tiếng gọi, Vương công công đang gác đêm vội vàng chạy vào, không dám có gì chậm trễ.

“Hoàng Thượng, nô tài ở.”

“Đi... Đi trói Tần tướng quân lại cho trẫm! Quất năm mươi roi!” Tránh khỏi ôm ấp của Tần Khiếu, Tề Vân Phi dùng hai tay chống đỡ cơ thể lung lay sắp đổ, để một đầu tóc đen chảy xuôi xuống, bay tới bay đi. Hung tợn trừng mắt Tần Khiếu, Tề Vân Phi nhanh chóng tưởng tượng Tần Khiếu sẽ kêu thảm thiết như thế nào, hay là khi hắn bị tra tấn nhện không được mở miệng.

“Người... Người không có gì nói với trẫm sao?”

“Thần tội đáng chết vạn lần, không lời nào để nói.”

“Được, tốt lắm! Trẫm so với người còn đau gấp trăm lần ngàn lần, trẫm muốn người cũng phải ném thử tư vị này! Người tới! Gia hình!”

Bốp —— bốp —— bốp ——

Mỗi một roi đều giống như quất trên người mình, Tề Vân Phi nắm chặt sàng đan, thống khổ. Trong không khí nổi lên mùi máu, làm cho y không hít thở được há mồm thở dốc, mồ hôi lạnh đầm đìa. Y không dám nhìn tới mặt Tần Khiếu, nó nhất định bị đau đớn cùng oán hận làm vụn vụn, y không thừa nhận được. Vì sao cố gắng của trẫm người luôn không để ý? Đây có tính là báo ứng khi trẫm cắt đứt tơ hồng của người cùng lãng sương không?

“Hoàng Thượng, hành hình xong.”

Hả!? Xong rồi!? Nhìn Tần Khiếu huyết nhục mơ hồ ngồi nghịch trên giá hình, Tề Vân Phi rất tuyệt vọng: vì sao không cầu tha chứ... Vì cái gì, không để cho trẫm một cơ hội đặc xá người? Người như vậy là muốn chặt đứt quan hệ với trẫm sao? Trẫm cùng người chung quy cũng chỉ là một quân một thần? Trẫm không cần, không cần!

“Cút!” Giơ tay gạt hết đồng được trước giường, Tề Vân Phi rít gào “Trừ bỏ hắn, đều cút cho trẫm! Nếu ai tiến vào, giết!” Phát tiết xong một tia khí lực cuối cùng, Tề Vân Phi chui cả người vào chắn. Y cái gì cũng không muốn nhìn, cái gì cũng không muốn nghe.

Trong thời gian chốc lát, tấm cung to như vậy lại chỉ còn Tần Khiếu cùng Tề Vân Phi, giống như trong một cái vòng lớn, hết thấy lại về tới nguyên điểm. Dùng tay gỡ bỏ dây thừng, Tần Khiếu kéo lê thân thể đầy vết thương đến, liền ôm lấy cả chắn lẫn người Tề Vân Phi vào lòng.

“Người làm gì vậy.” Chắn kêu rên.

“Hết giận rồi, tiếp theo bôi thuốc.”

“...” Quán chặt chắn, Tề Vân Phi co thành một đồng, cương quyết không chịu nhúc nhích.

Vèo —— Tần Khiếu bật cười: sao trừ bỏ trong triều đình, mỗi khi Tề Vân Phi ở cùng mình đều giống một đứa trẻ bướng bỉnh tùy hứng, quả thực không nói lý. Kinh nghiệm sa trường bản thân còn trường hợp nào chưa thấy qua, lúc trước sao liền dễ dàng khuất phục dưới ánh mắt của y?

“Người không trách trẫm?” Chắn tiếp tục kêu rên, đã có dấu hiệu buông lỏng. Tần Khiếu không ngừng cố gắng.

“Thần trẫm phạt đúng tội, chẳng qua chỉ là năm mươi roi...” Nói xong, hai tay cũng không nhàn rồi, lặng lẽ tiến vào trong chắn, tìm được động khẩu có chút co rút.

“Ừm...” Thoải mái mà thả lỏng thân thể, Tề Vân Phi cảm giác hạ thân vừa tê vừa đau, lại dưới trấn an của Tần Khiếu mà dần dần hưng phấn. Có chút không nhịn được mặt mũi, bắt đầu giãy dụa rất nhỏ.

“Đừng nhúc nhích! Hoàng Thượng... Vân, vân phi, nhẫn nại chút.” Vết một khối thuốc mỡ, Tần Khiếu hít một hơi liền tiến vào dùng đạo hẹp hòi.

“Oa a, ô... Đau quá...” Nghe Tần Khiếu cuối cùng cũng mở miệng gọi tên của mình, đang cảm thấy vui mừng, không ngờ giây tiếp theo bị đau nhức đánh úp lại, nhất thời không nhận được rên rỉ. Hừ, nguyên lai là lừa gạt trăm. Buồn bực hất chân ra đang muốn phát tác, đột nhiên bật tiếng.

Đau lòng xoa lên lồng ngực đầy vết thương, Tề Vân Phi nhẹ nhàng tựa đầu lên, lại nghe thấy trái tim phía dưới đập vô cùng kịch liệt. Mím cười tràn ra, trăm có thể cho rằng, hiện tại người đang động tâm với trăm không?

## 10. Chương 10

Hoàng Thượng đã liên tiếp ba ngày không vào triều.

Nói như vậy, quân vương không tảo triều không ngoài mấy tình huống sau đây: một, mỹ nhân trong ngực, không muốn thanh tỉnh khỏi làn hương ôn nhu; hai, long thể có bệnh nhẹ quả thật cần nghỉ ngơi. Triều đại Tuyên Vũ từ khi khai sáng đến nay, liên truyền xuống tổ huấn: trừ phi có lý do quan trọng, quân vương phải ngày ngày lâm triều. Bởi vậy mỗi vị hoàng đế đều rất cần cù, mà Tề Vân Phi lại là nhân tài trong các nhân tài. Từ khi y đăng cơ đến nay, thông qua luật pháp nghiêm túc, nghiêm khắc đả kích tham quan vô lại, khiến cho quan phong dần thanh liêm, dân chúng đối với điều này vô cùng khen ngợi. Phía sau chiến tích lớn lao là ý thức trách nhiệm cực cao, cùng với mỗi đêm làm việc cẩn trọng, cứ thế y đến bây giờ ngay cả hoàng hậu đều không có. Hoàng Thượng cuộc sống tác phong có thể nói là rõ ràng, chắc chắn không có mỹ nhân có thể mê luyện, tập võ tới thân mình tinh tráng cũng không cần ‘vì bệnh nhẹ’ mà tính dưỡng ba ngày đi? Xem tình hình này, đương kim Thánh Thượng còn có ý tứ tiếp tục bãi công.

Các đại thần không thấy mặt Hoàng Thượng gấp đến độ vô đầu bứt tai. Tuy rằng công văn văn kiện khẩn cấp Hoàng Thượng một bản cũng không trì hoãn, nhưng không trực tiếp gặp mặt Hoàng Thượng, tin tức phải thông qua nội thị truyền báo, nếu có người lòng dạ khó lường cố ý ngưng lại một ít tin tức trọng yếu thì sao? Cứ tiếp tục thế này, tất nhiên xảy ra đại loạn. Thế là các vị cự thần quyền cao đức trọng như Phùng Thừa tướng, Vương Thượng thư đều liên danh lên lợp giảng bài, yêu cầu Hoàng Thượng lấy thiên hạ làm trọng, quyết không thể bỏ việc lâm triều vân vân. Kết quả tự nhiên là thạch trầm biển rộng, yếu vô tin tức (đại khái là đá bỏ biển, không có tin tức). Chúng thần không phục, liền ở Kim Loan điện quỳ tập thể. Kết quả bị nhất nhất thỉnh quay về, không chịu đi, còn bị thị vệ trực tiếp nâng về nhà. Hoàng Thượng nhuệng ngạnh không ăn, mọi người không thể, đều trở về thỉnh giáo Tam Vương gia.

“Vương gia, sau khi Hoàng Thượng ra khỏi thành thưởng nguyệt, trở về sao đến ngay cả mặt mũi cũng không gặp?” Lão Thừa tướng khổ tư không có kết quả, buồn khổ nhìn chăm chú Tề Mặc Nhiên, hy vọng có được đáp án.

“Đúng vậy đúng vậy, hay là Hoàng Thượng không phải thân thể bệnh nhẹ, mà là...” Vương Thượng thư nhớ tới gần đây trong cung truyền lưu Hoàng Thượng thân nhiễm bệnh nặng, vô cùng bất an: trước mặt Hoàng Thượng không có con nôi dồng, nếu có cái gì vạ nhất... Nhưng lại dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

“Vương đại nhân!” Tề Mặc Nhiên cắt ngang hần, ánh mắt nghiêm khắc “Đại nhân, đồ ăn có thể ăn bậy, lời này, cũng không thể loạn giảng. Hoàng Thượng long thể khỏe mạnh, chớ có suy nghĩ miên man.”

“Chẳng lẽ Vương gia ngày gần đây gặp qua Hoàng Thượng?”

“Phải, chẳng qua hoàng huynh gần đây thấp thỏm khí tao, cho dù vào triều cũng sẽ không dụng tâm. Ai ——” Nói xong khoa trương thở dài, cho đến khi thấy hai vị lão nhân gia lòng nóng như lửa đốt.

“Vương gia, người chính là người tri tâm của Hoàng Thượng. Các cự thần hồ đồ, thật sự không đoán ra tâm tư của Hoàng Thượng, ngài có thể chỉ điểm một chút, cũng tốt giải. Khúc mắc của Hoàng Thượng: Quân vương không muốn lâm triều, từ trước cũng không có gì cần dấu!”

“Ha ha ha... Đại nhân nói quá lời. Hoàng huynh ngấm trắng trở về, quý giai nhân mà không được, tương tư đơn phương thôi.”

“Khụ! Vậy thì đơn giản a, được Hoàng Thượng coi trọng đó là phúc tám đời tu luyện mới có, ai dám cự tuyệt? Thần sẽ đi trối lại đưa vào trong cung cho Hoàng Thượng.” Binh Bộ Thị Lang Tào Thích hô to.

“Ai, trở về!” Vội vàng ngăn lại tào thích đang muốn xuất môn, Tề Mặc Nhiên cười to “Đại nhân quả nhiên là tính tình nóng nảy. Người Hoàng Thượng coi trọng, là có thể tùy tiện trối lại sao, hướng hồ...” Ra vẻ thần bí, đợi cho mọi người trong phòng có hứng thú mới tiếp tục nói “Người này chỉ có Tần tướng quân mới có biện pháp làm cho Hoàng Thượng gặp được. Chỉ tiếc hắn đang bị Tào đại nhân khiển trách, ở nhà bế môn tư quá thôi!”

“Hả!? Ai bảo hần hộ vệ bất lực, nhưng lại làm cho Hoàng Thượng bị phong hàn (bệnh nhẹ mà Tề Văn Phi tuyên bố với người ngoài chính là phong hàn)? Trì quân chính là thưởng phạt nghiêm minh, cho dù cùng Hoàng Thượng có quan hệ, cũng không thể thương lượng.” tào thích vẻ mặt quân pháp bất vị thân, không muốn bị phùng xê (thừa tướng) cường tráng tấu cho một quyền.

“Đều là lúc nào rồi, nhanh thả người đi! Như vậy, Hoàng Thượng cao hứng, Tần tướng quân cao hứng, chúng ta cao hứng, chẳng phải là giai đại vui mừng?”

Nhìn các cự thần liên can cao hứng phấn chấn rời đi, Tề Mặc Nhiên cười giảo hoạt. Ha hả, hảo người một hoàng huynh, người khó chịu náo loạn lâu như vậy, không phải là hy vọng ta đến thay Tần Khiếu thoát tội sao? Lúc này, người lại khiếm ta một nhân tình.

Mà Tần Khiếu ở nhà bế môn tư quá cũng âm thầm may mắn tránh thoát gió to sóng dữ. Ba ngày trước, đương lão thủ trưởng tào thích lấy hộ chủ bất lực làm lý do, đánh mình năm mươi đại bản, cũng phạt mình bế môn tư quá, Tần Khiếu quả thực là vô cùng cảm kích. Hắn cùng Tề Văn Phi đã không còn là quan hệ quân thần đơn giản như vậy. Nếu hần dĩ nhiên vượt qua giới hạn, hần chỉ có hai lựa chọn; muốn cả đời trốn đến Tây Tạng cho đến khi Tề Văn Phi phiền chán, hay muốn dứt bỏ bản khoản nhận cảm tình của Tề Văn Phi. Mặc kệ là đường nào, đạp sai một bước đó là vạn kiếp bất phục. Hướng chi, giao ra tánh mạng cùng cảm tình của mình, hần chính là một kẻ tù tội chờ đợi tuyên án, sống hay chết, toàn bộ là do văn phi quý trọng hay không. Biến cả cũng có thể biến thành ruộng dâu, hướng chi nhân tình ấm lạnh, giấy lát lướt qua. Hần đã trải qua rất nhiều đau khổ lại luôn trở thành người bị vứt bỏ, đối với cảm tình, hần chẳng qua là con chim sợ cành cong, nên không dám lồi trì nửa bước.

Để ý không ra nửa điểm rõ ràng, Tần Khiếu nằm trên giường sao cũng không ngủ được, chỉ cảm thấy trên lưng đau rất. Liền tiếp trúng năm mươi roi cùng năm mươi đại bản, chính là người làm bằng sắt cũng chịu không nổi. Ngày đó được nâng hồi phủ, toàn thân trên dưới da tróc thịt bong, thương tích đầy mình, làm bọn nha hoàn sợ hãi, mỗi người khóc sụt nước mắt.

Tiếng người đến, Hồng Mai nhi ánh mắt sưng đỏ thần sắc kích động.

“Ôi, gia, không tốt, trong cung đến đây thật nhiều đại quan quân, ngay cả vị lần trước đánh nhau cũng tới!”

“Tào đại nhân? Mau, mau đỡ ta đứng lên!”

“Không cần, Tần Khiếu, người thế này cứ nằm, không cần đa lễ.” Phùng Thừa tướng dẫn đầu vào cửa, cười đến mặt mày hơn hờ.

“Tần Khiếu, người rốt cuộc ẩn dấu mỹ nhân thế nào, mê hoặc làm Hoàng Thượng ba ngày cũng không lâm triều? Nếu không phải Tam Vương gia chỉ điểm, người còn tính toán đối bao lâu?” tào thích một bộ đáng tiếc hận chỉ tiếc rèn sắt không rèn thành sắt: tiểu tử người đánh giấc thông minh, sao gặp phải loại sự tình này người không một chút thông minh vậy?

“Cái này... Đại nhân, lời này từ đâu nói?” Tần Khiếu tự nhiên không hiểu ra sao.

“Ai ai, nhiều lời vô ích, Tần tướng quân vẫn nên tiến cung một chuyến, mau mau đem sự tình làm thỏa đáng, cũng đỡ để chúng ta lão xương cốt này phải hao tổn tâm trí nữa!” Không khỏi phân trần, Vương Thượng thư đem Tần Khiếu từ trên nhuyển thấp nhét vào kiệu, trực tiếp bắt cóc hồi cung.

!!!!!!!!!!!!!!

Tần Tần đáng thương. Cảm tình của hai người hần là sẽ dần dần trong sáng hóa, hắc hắc...

## 11. Chương 11

Trong ngự thư phòng, Tề Vân Phi dương dương tự đắc, một bộ nhàn nhã.

Y kỳ thật đã sớm khỏi hẳn. Chỉ hồi hận ngày đầu tiên đau đến mơ hồ, thả Tần Khiếu trở về xử lý quân vụ, kết quả bị các đại thần gặp không được Hoàng Thượng tóm được. Rất nhiều người đều yêu cầu xử lý nghiêm khắc, may mà Tào thị lang ra mặt tác chủ, đánh chút đại bản phạt hấn bế môn tư quá một tháng là xong việc. Tào thích làm như thế xem ra nghiêm khắc, kỳ thật là đang bảo hộ Tần Khiếu. Hoàng Thượng vô cớ sinh bệnh, nếu thật sự truy cứu, phán tử tội cũng không quá đáng. Huống hồ Tần Khiếu xuất thân bình dân, giai cấp sĩ phu xưa nay tính bài ngoại, đối Tần Khiếu ghen tị đổ mắt tự nhiên không phải tầm thường. Cả triều văn võ, chân chính yêu có thể có mấy người? Chẳng qua là muốn giúp kết phái, mở rộng thế lực của mình mà thôi. Nếu không hợp tác, liên chèn ép. Tần Khiếu là chân chính trưởng thành từ trong chiến tranh, làm việc mạnh mẽ vang dội, chú trọng hiệu quả thực tế, tự nhiên cùng các nhóm quan văn lễ mễ cổ hủ không có tiếng nói chung. Chiến loạn trọng võ, thái bình trọng văn, hiện giờ thiên hạ yên ổn, các võ tướng tự nhiên không hề nở mày nở mặt. Nhưng Tần Khiếu lại có thể chu toàn thích đáng không bị xa lánh, có thể nói, hấn quả thật ngộ tính rất cao.

Tuy rằng đối xử lý của tào thích coi như vừa lòng, nhưng tưởng tượng đến Tần Khiếu thương tích đầy mình ở nhà dưỡng thương, lại một tháng không được gặp mặt, Tề Vân Phi không cam lòng. Nếu không thể từ mình ra mặt che chở Tần Khiếu, phải nghĩ biện pháp làm cho Tần Khiếu hợp tình hợp lý trở lại bên người mình. Mỉm cười xoay xoay cái chặn giấy bằng ngọc, tính tính thời gian, người này cũng nên tới rồi.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Vương thượng thư Vương Kiến Thuận đại nhân cầu kiến.”

“Không gấp!”

Không thấy rõ biểu tình Hoàng Thượng, Vương công công do dự.

“Cái này... Hoàng Thượng, Vương đại nhân cũng mang theo Tần tướng quân đến.”

“...” Tà mị chớp mắt một cái, Tề Vân Phi cố ý áp chế thanh âm “Vào đi.”

Tần Khiếu lúc này đau nhức cả người, lại vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh ngẫm quỳ hành lễ, khi đứng lên đã một thân mồ hôi lạnh.

“Người tới, ban thưởng tọa.”

Vương Kiến Thuận thụ sủng nhược kinh, liên tục nói lời cảm tạ. Tần Khiếu cũng làm bộ đáng, có chút dăm chiêu nhìn Tề Vân Phi. Thấy con người đen to lớn như đá sóng mắt lưu chuyển, dịu dàng thâm thiết, xấu hổ cúi đầu im lặng không lên tiếng.

“Hoàng Thượng, thần có chuyện không biết có nên nói hay không.”

Không kiên nhẫn phát phát tay “Vương đại nhân cứ nói đừng ngại.”

“Hoàng Thượng, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Nếu thực sự giai nhân làm cho ngài... Khụ, cơm nước không tư, có thể đem chi chiêu tiến cung. Thần nghe nói việc này chỉ có Tần tướng quân có thể làm, nên thỉnh riêng tướng quân lại đây.”

Tần Khiếu im lặng, mình thời điểm nào làm cho người ta làm qua loại sự tình này? Thay Hoàng Thượng vợ vết mỹ nữ, từ trước không phải đều là chức trách của bọn thái giám sao? Huống hồ, ngày trung thu, chỉ có hai người hấn cùng Tề Vân Phi, sao lại không lý do có thêm một mỹ nữ? (hấn, chính là người đó! Trì độ...)

“Ha ha ha... Nói như thế, trẫm còn nên làm một buổi tuyển tú.”

“Vâng, Hoàng Thượng, thần đang có ý này.”

“Àn? Vương đại nhân, cái này còn muốn nói sao?” Lúc này đến phiên Tề Vân Phi giật mình.

“Hoàng Thượng, ngài chính trực tráng niên lại vẫn vô con nối dòng, các cựu thần vô cùng bất an. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, Hoàng Thượng, quốc không thể một ngày vô quân...”

Bốp —— cái chặn giấy bị đập vỡ ở trên bàn gỗ lim, mặt rỗng giận dữ.

“Hảo người lo lắng không ngớt, người là nói, trăm ngày nào đó sẽ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử trong cung?”

“Hoàng Thượng,” Vương Kiến Thuận liên tục dập đầu, lại kiên quyết tiếp tục “Hoàng Thượng, thần là vì thiên thu cơ nghiệp của Tuyên Vũ a! Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngài nhật lý vạn ky, lại đối hậu cung chẳng quan tâm, thật là không nên a Hoàng Thượng...”

Tề Vân Phi tức giận đến phát run, thật sự là ngàn tính vạn tính, người định không bằng trời định, lúc này thật sự là nhắc đá nện lên chân của mình. Yêu thương Tần Khiếu, y nhất định là phụ tất cả nữ nhân trong hậu cung, làm gì còn tăng thêm oán hận không cần thiết. Y đương nhiên biết làm đế vương, lưu lại con nối dòng là bắt buộc, nhưng không phải hiện tại. Y còn chưa có tự giác làm phụ thân.

“Ai, Vương đại nhân đứng lên đi. Trăm không có trách cứ ý tứ của người.”

Tuy nói Hoàng Thượng hiện tại hiền đức sáng suốt, nhưng làm tức giận mặt rồng cũng không có thể khẳng định dễ dàng thoát tội, Vương Kiến Thuận cơ hồ đã tính toán hẳn phải chết. Nghĩ bản thân mình phụ tá tam đại đế vương, cục cung tận tụy, không khỏi lão lệ tung hoành.

“Hoàng Thượng, hậu cung tuyển phi chính là đại sự vì nước vì dân, khinh suất không được, thỉnh Hoàng Thượng ba tư.”

“Vương đại nhân, trăm biết người vì vương triều Tuyên Vũ dốc hết tâm huyết, dù chết vẫn trung thành. Hiện giờ dị tộc phía bắc như hổ rình mồi, Hán Trung lại mấy năm liên tục lũ lụt dân chúng lầm than, thiên hạ chính trị thời buổi rối loạn, trăm không dám không lo lắng, bại hoại giang sơn tốt của tổ tông!”

“Chính là Hoàng Thượng, một hoàng hậu hiền đức hoặc là phi tử là có thể vì ngài giải ưu giải nạn...”

“Hừ, nhiều nữ nhân thì sẽ tranh giành tình nhân, trăm vẫn có Lăng Sương, võ có Tần Khiếu, còn có Tam Vương gia Mặc Nhiên thay trăm chuẩn bị, không lo không ai thay trăm phân ưu. Huống chi trăm thân thể khoẻ mạnh, con nối dòng tự nhiên là vấn đề sớm muộn thôi, đợi qua vài năm không muộn.”

“Chính là Hoàng Thượng, quốc mẫu nãi nữ tính điển phạm, không thể thiếu a...”

“Tốt lắm! Việc này đến vậy chấm dứt, đừng vội nhắc lại. Trăm quyết định năm nay săn bắn mùa đông tự mình vào cuộc, Tần tướng quân, chúng ta hảo hảo khoa tay múa chân. Trăm thuở nhỏ đam mê cưỡi ngựa bắn cung, nói vậy cũng không thua người mới đúng.”

Tần Khiếu bị quên ở một bên, nghe được Vương thượng thư lại muốn Hoàng Thượng nạp phi sinh con, trong lòng có chút loạn. Trơ mắt đột nhiên bị đề cập, không khỏi sửng sốt.

“Chẳng qua có chút tài mọn, có thể vào mắt Hoàng Thượng, đó là vinh hạnh của thần.”

“Vậy quyết định như thế. Vương thượng thư, không chuyện gì xin mời quay về đi, trăm mệt mỏi.”

“Này... Vâng, vì thần cáo lui”

Góp lời không có kết quả, ngược lại làm cho Hoàng Thượng danh chính ngôn thuận có cơ hội hạ trường săn bắn, này có tính tiền mất tật mang không? Vương Kiến Thuận bất đắc dĩ, đương kim Thánh Thượng quả nhiên vẫn là còn tuổi trẻ khí thịnh, không thiếu được vẫn là thích vũ thương lộng lớn.

Ai ——

## 12. Chương 12

Tuyên Vũ năm thứ chín bắt đầu mùa đông, hoàng thất đông săn.

Đông săn là truyền thống vương thất của vương triều Tuyên Vũ từ khi khai quốc tới nay, có ý giáo huấn tử tôn chớ quên gian khổ khai cương khoách thổ của tổ tông, ở thời kì thái bình cũng phải nghĩ đến ngày gian nguy, vẫn vô đều xem trọng. Săn bắn tràn ngập tại vùng ngoại thành kinh thành, mỗi lần hoàng thất cùng với đội danh dự văn võ bá quan đi qua, các dân chúng sẽ xếp hàng hai bên đường vui vẻ đưa tiễn. Đối bọn họ mà nói, đông săn mỗi bốn năm cử hành một lần quả thực chính là ngày hội long trọng. Các quý tộc bình thường ở trong thâm cung nội viện, hôm nay cũng sẽ ăn mặc rực rỡ nhận chúc mừng của dân chúng. Đối hoàng thất mà nói, này cũng quả thật là một cơ hội tốt để thân thiết với dân chúng.

Vì tránh cho có người ám sát, Tề Vân Phi cũng không ngồi trong xe ngựa hoa lệ phi phàm kia giống như mọi người nghĩ, mà là dịch dung cùng Tần Khiếu... đi song song. Chuyện này trừ bỏ Tần Khiếu phụ trách hộ vệ, Tam Vương gia được Hoàng Thượng tín nhiệm, cùng với tùy thị thái giám Vương công công, không có người nào biết.

Tuy rằng cưỡi con ngựa cao to, Tề Vân Phi giờ phút này cũng tướng mạo thường thường, so với Tần Khiếu uy phong lẫm lẫm bên cạnh, có thể nói không chút nào thu hút. Trái lại Tần Khiếu, thân mặc áo giáp tím sậm, giữa sóng mắt lưu chuyển nhìn ngó xung quanh, tư thế oai hùng hiên ngang. Mày kiếm phi tà nhập tẩn, con ngươi đen thâm thúy, mũi cao thẳng, cằm kiên nghị, ngũ quan sắc có toàn vẹn như đao khắc, làm cho các cô nương ven đường nhìn tim đập thình thịch trong lòng.

“Khởi bẩm tướng quân, khu vực săn bắn đã đến. Các bộ nhân mã đã an trí thỏa đáng chỉ chờ Hoàng Thượng ra lệnh một tiếng, sẽ cử hành nghi thức tế săn.”

“Àn, đã biết, ta đi xin chỉ thị Hoàng Thượng.” Tần Khiếu gật đầu, xoay người hướng xe ngựa ngự dụng đi đến, Tề Vân Phi ăn mặc thành Phó Thủ cũng thực tự nhiên đi theo.

“Hoàng Thượng, hết thấy đã chuẩn bị sắp xếp, thỉnh Hoàng Thượng phát lệnh.”

“Là Tần tướng quân a, Hoàng Thượng cho mời.” Vương công công vén một góc rèm lên, thỉnh hai người đi vào.

“Công công, giúp trẫm thay quần áo.” Tề Vân Phi tiến vào bình phong, thay khôi giáp nhẹ nhàng dùng để săn bắn. Tần Khiếu không dám ở lâu, thôi lui đến ngoài xe chờ.

Bao năm qua đến đông săn, Hoàng Thượng bình thường chính là mang tính tượng trưng tham dự nghi thức hiến tế trước săn bắn, cũng ấn số lượng cùng chất lượng con mồi mà ban cho người dự thi. Cho nên đông săn cũng tựu thành cơ hội quan trọng cho võ tướng hoặc quý tộc bình thường được hoàng thất thưởng thức. Chủ tử chân chính có tuệ nhãn nhận biết anh hùng, cũng sẽ không để ý con mồi nhiều ít, nhưng thật ra vô cùng coi trọng tổ chức cùng năng lực phán đoán của mọi người trong cuộc thi, Binh Bộ Thị Lang Tào Thích chính là bị tiên đế liếc mắt một cái, từ một giáo đầu nho nhỏ đề bạt đi lên. Cho nên không ai đem đông săn bốn năm một lần coi là trò đùa, ai cũng đều xoa tay, muốn hảo hảo biểu hiện một phen. Nhất là lần này Hoàng Thượng tự mình lên sân khấu, nhất cử nhất động của mọi người đều muốn thu hết đáy mắt, ai cũng không dám chậm trễ. Săn bắn còn chưa bắt đầu, trong bãi đã là tràn ngập mùi thuốc súng.

Không lâu sau, Tề Vân Phi đã mặc xong. Vương công công đem mảnh thu hồi, Tề Vân Phi vững vàng tiến đến hạ trường, đứng ở phía trên tế đàn trước toàn quân tướng sĩ, nhìn quét toàn trường, trong khoảnh khắc gần vạn nhân mã nín thở ngưng thần.

Hảo một thanh niên đế vương!

Chỉ thấy y một thân tơ vàng nhuộm giáp, thắt lưng đeo long tuyến bảo kiếm, dáng người cao to cao ngất lại có khí thế ngàn quân, tiêu sái tuấn đạt nói không nên lời. Tề Vân Phi dùng nội lực đem tế từ niệm đến vang dội, càng hiển lộ quyết đoán khí bạt núi sông. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên vị tồn tại duy nhất giống như thiên thần buông xuống này, mặc kệ là vương công hậu duệ quý tộc hay là nguyên lão tam triều, ai cũng tâm trí hướng về, dập đầu quỳ lạy.

Tề Vân Phi mười tuổi đăng cơ, cho tới bây giờ đã có mười ba năm cầm quyền. Cuộc đời của y cũng không cảm y ngọc thực, thuận buồm xuôi gió như mọi người nghĩ. Y từng làm chất tử, lưu ly tha hương, nhân tiên đế cái băng mà hoàng hậu lại không có con nối dòng, mới có thể lấy thân phận con nuôi về nước. Y ở quốc nội không hề có căn cơ, mười ba năm qua nằm gai nếm mật, đuổi dần thế lực ngoại thích mất quyền lực, mới có thể tọa ổn long ý. Tần Khiếu quỳ một gối xuống ở phía sau Tề Vân Phi rất cực hiểu được, vì cái gì biết rõ cùng Hoàng Thượng dây dưa không rõ đối hai người đều vô cùng nguy hiểm, nhưng lại chưa từng có ý niệm rút lui trong đầu. Hắn quý mến y, kính phục y. Tề Vân Phi cho tới bây giờ biết bản thân mình muốn chính là cái gì, không có gì mê vọng. Đại trượng phu lập ngôn lập hành lập đức, được vị quân vương thế này ngưỡng mộ, còn có gì luyến tiếc nữa!

“Trẫm tuyên bố, đông săn bắt đầu. Chúng ái khanh đương thân trước kì tốt, lấy kì ta Tuyên Vũ thần uy!”

Úc —— các đội linh mệnh, trong khoảnh khắc biến mất ở trong rừng rậm.

“Tốt lắm, Tần tướng quân, chúng ta cũng xuất phát đi.” Nhảy lên tuần mã, Tề Vân Phi cúi đầu nhìn Tần Khiếu mỉm cười.

“Hô... Hô...” Vương thượng thư Phùng Thừa tướng dẫn một đại bang văn quan thở hổn hển dám đến gần cản.

“Hoàng... Hoàng Thượng... Học học, khu vực săn bắn này phạm vi trăm dặm, cho dù có quân đội bắt tay, cũng khó đảm bảo không có sai sót, nếu có chút tắc tử bụng dạ khó lường...” Lo lắng của Thượng thư không phải không có lý. Chúng thần đều phụ họa.

“Đúng vậy, đúng vậy, nói sau đao kiếm không có mắt, nếu có cái gì vạn nhất mà xảy ra chuyện không tốt. Hoàng Thượng vẫn nên cùng các tần phi đang xem cuộc chiến là tốt nhất.”

“Hừ, quan văn chính là không phóng khoáng. Hoàng Thượng võ nghệ siêu quần, lại có thị vệ che chở, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Cẩn thận chặt chẽ như vậy, sao có thể thành được đại sự! Mọi người vội đến khí thế ngất trời, người lại muốn Hoàng Thượng cùng một đám đàn bà ngồi một bên nhìn, rất mất hứng!” Tào Thích hỏa đại quát to.

“Người... Người cái đồ quê mùa! Các nương nương tôn quý như thế, người nhưng lại...” Vương Kiến Thuận tức giận đến phát run.

“Tốt lắm tốt lắm, Tần tướng quân cùng tào thị lang đều có kinh nghiệm sa trường, bên người thị vệ lại là nam nhi tốt trăm dặm mới tìm được một, trăm sẽ có chuyện gì chứ? Ha ha ha, các vị cứ im lặng đợi tin lành đi.” Nói xong, dẫn đầu ra sức đá vào bụng ngựa chạy như bay.

“Đại nhân, Tần mỗ nhất định sẽ bảo hộ Hoàng Thượng chu toàn, đại nhân yên tâm.” Tần Khiếu nói xong cũng vội vàng mà đi, chỉ để lại Vương thượng thư muốn nói lại thôi, bất an không hiểu.

“Ai —— chỉ mong là cự thần nhiều lo lắng.” Hôm nay mí mắt phải nháy liên tục, đừng thực sự xảy ra chuyện gì mới tốt a...

### 13. Chương 13

Tràng săn bắn ở ngoại ô là cánh đồng hoang vu của thảo nguyên cùng rừng cây hỗn tạp, nơi này không người cày cấy, người ở rất thưa thớt, là nơi núi rừng có không hề ít dã thú hiếm quý thường lui tới. Nói như vậy, nếu muốn nhanh đạt được nhiều con mồi, mọi người sẽ quảng lưới tìm động vật đuổi đến vùng bình nguyên, sau đó mới vây săn. Nhưng làm như vậy chỉ có thể tìm được những động vật dụ ngoạn chờ bắt giữ như con thỏ con nai, mà con mồi trân quý mà giáo hoạt như gấu chó hồ ly, thợ săn phải ẩn vào rừng rậm, truy tìm phân tích hành tung, dần thu nhỏ vòng vây, cũng có thể tiến gần đến rồi bắn chết. Đây mới là chỗ mấu chốt cần đầu trí so dùng khí của săn bắn.

Tề Vân Phi tự nhiên là chú ý đến con mồi tầm thường. Mấy canh giờ trước, y phát hiện một con hỏa hồ, liền một đường truy tung. Hỏa hồ là loài chim quý hiếm đặc biệt chỉ có ở trong rừng cây phong. Xuân hạ hai mùa cùng hồ ly khác không có gì khác nhau, chỉ có đến thời gian cuối mùa thu bắt đầu mùa đông mới có thể thay da lông như lửa, ẩn nấp khắp núi đồi trong rừng phong đỏ. Tới khi đại tuyết rơi xuống, sẽ lại trở nên trắng nõn, bởi vậy mới có danh xưng là ‘Đông tuyết thu hỏa’, rất khó săn được. Mùa thu kinh thành cực kỳ ngắn ngủi, cùng với da lông màu bạc sang quý, màu đỏ lại là thánh phẩm chống lạnh thiên kim khó cầu.

Giờ phút này Tề Vân Phi sớm đem bản chức công tác ném sau đầu, một lòng một dạ muốn bắt hỏa hồ, sẽ làm cho Tần Khiếu một tấm áo choàng. Thanh Thông dưới thân phi rất nhanh, trừ bỏ Xích Thổ của Tần Khiếu, Dịch Lô của Tào Thích, những người khác không có một ai có thể đuổi theo. Hai người không dám lơ là, gắt gao theo đuôi Tề Vân Phi.

Tần Khiếu nhìn quanh bốn phía, cùng Tào Thích trao đổi ánh mắt, một người bên phải, một người bên trái, đem Tề Vân Phi hộ ở bên trong. Bọn họ đã rời đoàn người rất xa. Nơi này vết chân hiếm tới, cỏ cây mọc

thành bụi, đoạn nhai tàn bích tùy ý có thể thấy được, có thể nói cực kỳ nguy hiểm. Một chút sơ sẩy, chính là hậu quả truy nhai bỏ mình.

“Hoàng Thượng, sẵn bắn đã sắp kết thúc, còn muốn ngài chủ trì ban cho, hôm nay dừng lại ở đây thôi.” Tào Thích tuy là thô nhân, nhưng lại không hề hồ đồ.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, hỏa hồ xưa nay giao hoát lại thích sống ở nơi hiểm yếu, nơi này quá mức nguy hiểm, vẫn là dừng lại đi. Nếu Hoàng Thượng thích hỏa hồ, thần hôm nào nhất định tự mình sẵn dâng lên.” Tần Khiếu vượt ngang ngựa chặn lại Tề Văn Phi, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Hừ, trăm chính là muốn sẵn tặng cho người, để người sẵn còn có ý nghĩa gì? Tề Văn Phi không để ý tới hai người khuyên bảo, vòng qua Tần Khiếu. Vừa ngẩng đầu đột nhiên gặp một đoàn hỏa nhanh chóng hiện lên ở chỗ sâu trong rừng rậm, không chút suy nghĩ liền lập cung bắn tên, hành động liền mạch lưu loát.

Chỉ nghe một tiếng gào thét, hỏa hồ nghiêng ngã lão đảo rồi ngã xuống, từ trong miệng lại rơi xuống một con tiểu hỏa cầu đầy lông tơ.

Ba người giục ngựa đến gần vừa thấy, nguyên lai là con tiểu hồ ly gào khóc đòi ăn.

“Ha ha ha... Thật sự là thiên hữu ngô hoàng, bắt được con to còn tặng kèm một con con, ha ha ha...”

Tần Khiếu cũng thở dài.

“Hoàng Thượng, hỏa hồ này da lông trân quý lọt vào sẵn bắn, đến nỗi số lượng giảm mạnh, vô tội biết bao. Hoàng Thượng ngài tọa ủng ngàn dặm non sông, hà tất phải đưa chúng vào chỗ chết, vẫn là thả đi.” Cũng không chờ Hoàng Thượng đáp ứng, liền xé vạt áo băng bó cho mẫu hồ.

Ôm lấy tiểu hồ ly nhu thuận, Tề Văn Phi nhìn Tần Khiếu mỉm cười: thật sự là một chút không thay đổi...

“Tướng quân kinh nghiệm sa trường còn có lòng nhân từ thế này, lão phu bội phục.”

“Tào đại nhân quá khen, ta đối với địch nhân cũng không nhân từ nương tay.” Đứng dậy đi đến trước mặt Tề Văn Phi “Hồ ly là loài cực thông nhân tính, thần khi còn trẻ có nuôi qua một con, thật sự không đành lòng bắn chết.”

Mẫu hồ một khắc trước còn im lặng đột nhiên bắt đầu rít gào, Tần Khiếu hoảng hốt, một tay ôm Tề Văn Phi vào lòng lặn qua một bên.

“Có thích khách!”

Tào Thích hoàn hồn, né tránh đâm sau lưng, lại bị thích khách ngăn trở không tiếp cận được hoàng đế.

“Tần tướng quân, bảo hộ Hoàng Thượng!”

Mắt thấy Tào Thích càng ngày càng tiếp cận mình, Tần Khiếu ra sức chống cự. Mới vừa rồi tiền đồ hộ Tề Văn Phi còn cắm ở trên lưng, huyết chảy không ngừng. Chém chết một con chó chặn đường, Tần Khiếu phi thân tới bên người Tề Văn Phi, chém đứt một tên đánh lén. Tề Văn Phi tuy rằng khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến, nhưng có Tần Khiếu trợ trận, nhất thời tánh mạng cũng không lo.

Hai người đưa lưng về nhau chống đỡ công kích liên tiếp không ngừng, đều có nhiều chỗ bị thương. Bên ngoài, Tào Thích còn đang cùng bốn tên thích khách triển đấu, nửa bước khó đi. Tề Văn Phi mặc dù gặp nguy không loạn, nhưng đã sẵn bắn một ngày hơn nửa lấy một địch đồng, thể lực đã cạn kiệt nghiêm trọng, một chút không lưu ý, bảo kiếm bị người đánh rơi xuống, chỗ hiểm toàn thân lộ rõ.

“Hoàng Thượng!” Mắt thấy gươm tay chém xuống, Tần Khiếu nhìn can đảm đã muốn nứt ra, không kịp nghĩ nhiều người đã che ở trước đao. Chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trên lưng đau rát. Không được, tuyệt không thể hôn mê! Cố gắng nuốt máu vào trong bụng, Tần Khiếu chuẩn bị dùng đao chống thân thể lên, đề khí lần thứ hai tiến công, lại bị sát khí ùn ùn kéo đến ở phía sau chấn động đến không dám nhúc nhích.

“Hoàng Thượng?” Hắn nhìn thấy gì? Hắn nhìn thấy một lệ quỷ, một ma thần!

Tề Văn Phi cứng nhắc chặt đứt cổ của thích khách đâm bị thương Tần Khiếu, dẫn theo đầu người, uống máu tươi, rên rỉ giữa làn tóc dài tung bay trong gió, cười đến càn rỡ mà quỷ mị. Đó là độc dược cực điểm

trong thế gian, nó là cho dục vọng người ta bốc lên, miệng khô lưỡi khô, rồi lại sợ hãi phát run muốn đào tẩu.

“Là ai cho các ngươi giết hân? Hả? Các ngươi bồi thường trăm thế nào? Bồi thường như thế nào!” Tề Vân Phi liều lĩnh đem nội lực dồn hết trên thân kiếm, mỗi một lần hạ xuống đều phải đâm một lỗ thủng lớn trên người, nhất thời trảng nội huyết nhục bay tứ tung, kêu rên không ngừng.

Rối loạn rối loạn, hết thấy đều rối loạn. Hoàng Thượng lại nghĩ đến hân đã chết mà dẫn tâm ma, tàn nhẫn đến tận đây, thậm chí tự mình hại mình! Tần Khiếu đau triệt nội tâm.

“Phi... Vân Phi, nhìn qua a, ta không sao...” Đừng tiếp tục nữa, hao hết tinh khí như thế, tẩu hỏa nhập ma, không cần người khác ám sát, người cũng sẽ toàn thân khí huyết nghịch lưu mà chết! Rốt cuộc ức chế không được mà nôn ra máu, Tần Khiếu túm lấy cây cỏ bò về phía Tề Vân Phi đang điên cuồng. Đột nhiên một đoàn ngọn lửa nhảy qua trước mắt, oạch một tiếng, đã vọt đến vách đá. Hỏa hồ nhìn Tần Khiếu liếc mắt một cái, liền ngậm tiểu hồ nhảy xuống vách núi đen.

Trong đầu Tần Khiếu chợt hiện tinh quang. Dùng hết khí lực cuối cùng, kéo lấy Tề Vân Phi, gắt gao ôm chặt vào trong lòng ngực, Tần Khiếu mang theo y lăn xuống vách núi đen.

.

## 14. Chương 14

“Hoàng Thượng —— tướng quân ——” đội thị vệ bị bỏ lại phía xa nghe được tiếng đánh nhau vội tới, cuối cùng vẫn là đã muộn một bước.

“Có thích khách! Mọi người tiến lên, bắt hết!”

Thấy thị vệ đại nội võ công cao cường ồa đến, lũ thích khách không còn lòng dạ nào ham chiến, đều chạy trốn. Nhưng mà chỗ này đã sát vách núi, sớm đã cùng đường mặt lộ. Giữa tuyệt vọng, cắn răng một cái, cùng uống thuốc độc tự sát.

“Tào đại nhân, Hoàng Thượng cùng Tần tướng quân đâu?” Nhìn vết máu loang lổ trên đất, thị vệ trưởng Tiêu Khách gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Mọi người chớ hoảng sợ, vừa mới triển đấu từ Tần tướng quân che chở Thánh Thượng phá vây rồi đi ra ngoài, nói vậy đã trên đường quay về doanh. Việc này vô cùng trọng đại, tuyệt đối không thể tiết lộ nửa điểm tiếng gió, nếu không, giết không tha.”

“Dem những người này dọn dẹp đi, đừng cho người khác nhìn ra dấu vết.”

“Vâng ——”

Để cho bọn thị vệ lưu lại quét tước chiến trường, Tào Thích một khắc cũng không dám chậm trễ, mã bắt đình đề (cuối ngựa không ngừng) chạy tới doanh trường của Tam Vương gia Tề Mặc Nhiên. Hiện giờ Thánh Thượng mất tích, sinh tử không rõ, có thể quyết định cũng chỉ có gã.

\*\*\*\*\*

Đánh cuộc tính mạng hai người, Tần Khiếu quyết định tin tưởng hỏa hồ. Dù sao ở đất rừng này, còn có ai quen thuộc địa hình hơn hỏa hồ chứ? Nếu có thể nhảy xuống, nhất định có chỗ rơi, chắc chắn có cơ hội sống sót! Quả nhiên trên vách núi đen chạc cây mọc lan tràn, cành lá rậm rạp giảm xóc không ít tốc độ. Né tránh những cành nguy hiểm, hai hồ hai người trước sau ngã vào hồ sâu dưới vách núi.

Hồ sâu tịch mịch chợt vang âm ầm ầm, màu đỏ tươi dày đặc nhanh chóng khuếch tán, cũng theo một vòng nước xoáy bập bênh trôi đi. Sẽ chết đuối! Tần Khiếu liều mạng giãy dụa, cũng đem dưỡng khí thổi vào trong miệng Tề Vân Phi. Cũng may hương vị huyết tinh làm Tề Vân Phi đag hôn mê có phản ứng, y bắt đầu theo bản năng giãy dụa tứ chi.

“Hô... Hô...” Cố hết sức kéo Tề Vân Phi, Tần Khiếu gắt gao theo sát ở phía sau mẫu hồ. Cảnh vật trước mắt càng ngày càng tối sầm, rất lạnh... Tay chân càng ngày càng nặng, ý thức giống tờ nhện tùy thời có thể đứt

đoạn. Tần Khiếu nhớ tới một lần gặp nạn trên núi tuyết, chính mình cũng đã từng buồn ngủ như vậy, chính là lúc này không phải bởi vì rét lạnh, mà là mất quá nhiều máu.

Tiền trên lưng đã bị rơi xuống trong quá trình bị nhánh cây kéo đi, khoét ra vài lỗ thủng thật sâu đầy máu nhìn đến ghê người. Duy nhất đáng được ăn mừng chính là băng hàn trong hồ nước ức chế nội lực dữ dội của Tề Vân Phi, y hẳn là rất nhanh sẽ tỉnh táo lại.

Như thế còn chưa tới chứ? Rõ ràng cách bờ chỉ có mấy trượng, lại giống như vĩnh viễn cũng không đến được.

“Tĩnh tĩnh... Vân Phi... Tĩnh tĩnh...” Tần Khiếu muốn đánh tỉnh Vân Phi, lại thế nào cũng không động được tay. Bọt nước mềm nhẹ phát qua hai má, ôn nhu như nụ hôn lâu thật lâu trước kia của mẫu thân. Tứ chi đã bị đông lạnh xuyên qua, không có một chút cảm giác. Hắn chỉ kỳ quái hắc ám giờ phút này không ngừng áp bách mà đến thiếu chút tuyết vọng, hơn phần ấm áp, như là bị người che chở ôm trọn vào trong ngực, hắn muốn cứ như vậy lún sâu vào mà quên đi. Hắn thật sự, quá mệt mỏi...

Tề Vân Phi từ lúc tỉnh lại, nước mắt không hề ngừng rơi.

Khiếu của y sắc mặt trắng bệch ngâm mình ở trong máu loãng, nếu không phải lồng ngực hơi hơi phập phồng, y thật sự nghĩ đã mất đi hẳn.

“Ngốc tử... Trăm một đại nam nhân, làm sao cần bảo hộ như thế...” Vừa khóc vừa bôi thuốc cho Tần Khiếu, sau đó nhóm lửa sưởi ấm.

“An toàn của trăm không cần người dùng mạng để đổi...” Cẩn thận cởi quần áo cho Tần Khiếu, Tề Vân Phi để hai người trần trụi ôm nhau.

“Người, người cái tên ngốc đầu nga! Sao còn không tỉnh? Trăm, trăm mới không thêm cái mạng của người...”

Y một lần lại một lần ghé vào lỗ tai hắn ní non. Y biết Tần Khiếu không nghe thấy, chính là ôm Tần Khiếu như vậy, y cảm thấy được rất an toàn, rất thỏa mãn. Tề Vân Phi cười. Lưng của hắn gối lên trên người của mình, có thể nghe thấy tiếng tim đập của hai người. Cảm tạ trời xanh, để cho nam nhân này bình yên ngủ trong lòng của mình, ai cũng không đoạt được.

Nghe tiếng tách tách của củi đốt, Tề Vân Phi tham lam ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Tần Khiếu, luyến tiếc nhắm mắt. Nếu thời gian có thể dừng lại lúc này thì tốt biết bao?

Tề Vân Phi có thể không thèm nghĩ đến chuyện ngày mai nữa, nhưng Tề Mặc Nhiên cũng không thể không nóng lòng như lửa đốt. Quốc không thể một ngày vô quân! Hành động ám sát quy mô lớn như thế, không có chuyện an bài chu đáo chặt chẽ trước cùng nội ứng đúng lúc, căn bản không có khả năng có thể hành động. Mấu chốt quan trọng nhất chính là đường nhỏ hoàng huynh sẵn sẵn không phải là an bài trước đó, nói cách khác trong quá trình y truy sẵn hồ ly, có người một mực mật báo cho thích khách. Nhưng mà bọn thị vệ lúc nửa đường liền thất lạc hoàng huynh, như thế xem ra, chẳng phải hiềm nghi lớn nhất là Tần Khiếu cùng Tào Thích?

Tề Mặc Nhiên trăm tư không được giải này, phiền táo đi qua đi lại: chính là ai chứ...

“Vương gia, tuy rằng hiện tại địch minh ta ám, nhưng thích khách đã bị diệt toàn quân, người sau màn làm chủ chỉ sợ một chốc cũng không có được tin tức xác thực, chắc chắn ám binh bất động...” Lăng Sương tiến lên, phân tích thêm một bước.

“Bọn họ có thể nắm giữ hành tung cụ thể của Hoàng Thượng, nhất định là có cơ sở ngầm đông đảo, kế hoạch chu đáo chặt chẽ chu toàn như thế, chỉ sợ không phải chỉ đơn giản là ám sát Ngõ hoàng như vậy... Một khi tin tức để lộ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.” Nói xong hướng Tào Thích vái chào.

“Tào đại nhân tuy rằng tạm thời che giấu tin tức, nhưng vô cớ xuất hiện trong trường Vương gia với một thân toàn thương, chẳng phải không thể tưởng tượng? Khó bảo toàn nơi này không có nội gian, đem tin tức Hoàng Thượng gặp chuyện lan truyền đi...”

Tào Thích vỗ đùi “Ai! Lão phu hồ đồ a! Cái này... Lăng đại nhân, biện pháp lúc này nên thế nào?”

“Theo ta thấy, không bằng tiên hạ thủ vi cường!”

“Người là nói...”

“Liên như vậy đi!” Tề Mặc Nhiên ngẫm hiểu, tỏ vẻ thông suốt “Người tới, truyền lệnh đi xuống, hỏa tốc quay về doanh!”

Cùng ngày trước khi sẵn sàng kết thúc, Tề Mặc Nhiên quay về kinh trước, triệu tập Thanh Lâm quân của Tào Thích mạnh mẽ giải trừ binh phù của tất cả võ tướng ở kinh thành, cũng giam lỏng vài vị vương công cực kỳ vây cánh khác.

Tuyên Vũ năm thứ chín, Trần quốc công Tề Mặc Nhiên triệu cáo thiên hạ: Anh Vũ hoàng đế “Tề Vân Phi” gặp chuyện, trọng thương hôn mê, triều chính sẽ từ tám vị cố mệnh đại thần được bổ nhiệm cùng nhau chưởng quản, cho đến khi Ngô hoàng Khang phục. Cũng âm thầm phái đi không ít nhân mã tìm kiếm Tề Vân Phi cùng Tần Khiếu, đều không có kết quả.

## 15. Chương 15

Thời điểm Tần Khiếu tỉnh lại Tề Vân Phi đang cố gắng nướng thịt thỏ. Cho tới bây giờ y chưa làm qua loại chuyện này, hoàn toàn không nắm được mấu chốt. Làm cho mặt xám mày tro không nói, còn làm quần áo cháy một lỗ thật to. Bộ dáng sứt đầu mẻ trán kia miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu.

“Phụt! A... Ha ha, a... Đau quá.” Tần Khiếu ấn lên chỗ bị thương do cười nên bị đau.

“Người tỉnh?” Tề Vân Phi khản trương chạy tới kiểm tra thương thế, xác định không có việc gì xong, cũng không biết xấu hổ cười rộ lên.

“A, xứng đáng, trầm còn không phải là vì người...”

Nhẹ nhàng mà vì Tề Vân Phi vén mớ tóc hỗn độn ra sau tai, Tần Khiếu đau lòng nhìn ánh mắt sưng đỏ của y.

“Người... Đã khóc?”

“Ân.” Nghiêng mặt đi cọ cọ lên bàn tay ôn hòa hiền hậu, thoải mái mà nhắm mắt lại “Người cả người đều là máu... Ta sợ hãi...”

“Ha hã, là thần không còn dùng được.”

“Thuốc chữa thương người mang theo tùy thân ta đã dùng gần hết, vừa rồi ta thấy hỏa hồ đem một loại quả mọng nhai nát đắp lên đùi tiểu gia khóa, nói vậy trái cây kia với người cũng sẽ hữu hiệu.” Nói xong ôm lấy tiểu hồ ly đang uể oải không phản chấn hôn một cái, nhìn Tần Khiếu mỉm cười “Ta hái được không ít trái cây, đợi ăn thịt thỏ xong, ta sẽ giúp người đắp lên.”

Ngực co thắt lại, trái tim đột nhiên đập bịch bịch. Rất quen thuộc... Tựa hồ con hồ ly bản thân nuôi trước kia, cũng từng lười biếng nằm trên người một người đánh cái ngáp như vậy...

“Xem cái gì chứ? Thịt thỏ sắp cháy rồi!”

“A!” Tần Khiếu thu hồi tầm mắt, đi đến đồng lửa bên cạnh “Việc nặng thế này vẫn nên giao cho thần.”

Hai người ngồi dựa vào nhau, không có ai mở miệng. Một đốm ánh sáng chiếu lên vách núi, làm cho hoàn cảnh u ám thêm một phần ấm áp. Nhìn Tề Vân Phi một mối dựa vào lòng ngực, Tần Khiếu cảm thấy thật lạ lùng. Vài ngày trước, hắn còn vì quan hệ của hai người mà phiền não không thôi, mà hiện tại, nếu tỉnh lại mở mắt không thấy Tề Vân Phi, hắn chắc chắn bị bất an ăn mòn đến phát cuồng. Ha hã, đã bao lâu rồi không nhớ Lăng Sương? Từ lúc Tề Vân Phi xuất hiện trước mặt hắn, vui của y, giận của y, đau của y, oán của y, không điều nào không kích thích thần kinh của hắn, xâm chiếm cuộc sống của hắn. Bản thân nhìn, nghe, nghĩ, phiền, đều là chuyện của y, trong hốt hoảng, liền bị y dễ dàng tiến vào trái tim.

“Cười cái gì? Trầm ăn rất khó xem sao?” Tề Vân Phi phiền não nhìn trừng trừng chân thỏ to như vậy, gặm cũng không được, mà không gặm cũng không được.

“Ha hã, mồm to ăn thịt mồm to uống rượu hiển lộ bản sắc nam nhi.”

“Ha ha, đúng vậy, trăm trấn giữ kinh thành mười mấy năm không đi ra ngoài, lúc này gặp rủi ro, thật vẫn có thể xem là cơ hội thật tốt để du lịch tứ hải. Cuộc sống tư thế hào hùng, trăm cũng từng vô hạn hướng tới, chỉ tiếc đang ở hoàng gia, rất nhiều sự thân bất do kỷ...”

“...” Tần Khiếu lặng yên. Làm một hoàng đế ngu ngốc rất dễ dàng, khắp thiên hạ đều có thể lấy để tiêu xài. Nhưng làm một đế vương có đảm đương có trách nhiệm, cũng là chuyện khó nhất thế gian. Mọi người muốn chẳng qua là một tượng gỗ có thể vứt bỏ tình dục, phân biệt đúng sai, có thể một khắc không ngừng vì nước làm lưng vất vả. Loại cuộc sống này, đến chết mới thôi!

“Hoàng Thượng, hiện giờ triều đình tuy ổn định nhưng thực chất lại hỗn loạn, y theo thần nghị, ám sát lần này nhất định chủ mưu đã lâu, mà mục đích cuối cùng có thể là...”

“Đoạt cung!” Tề Văn Phi đáp rất bình thản, nhưng trong mắt lại hiện ra tinh quang.

Thân mình Tần Khiếu chấn động, kinh ngạc vạn phần nhìn chăm chú con người chói mắt trước mặt.

“Hay là Hoàng Thượng trước đó đã biết được việc này? Vì sao còn muốn mạo hiểm tự mình săn bắn?”

“Hừ! Trăm sớm âm thầm chú ý lâu ngày, chỉ tiếc lão lục lòng dạ thâm sâu, không đến thời cơ tốt nhất quyết không dễ dàng hành động, trăm mới quyết định tự mình làm mỗi câu, đem một lưới bắt hết.”

Tần Khiếu quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình.

“Hoàng Thượng! Nếu thần hơi có sơ sẩy, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, tất cả đều thua!”

“Trăm cùng Mặc Nhiên tin tưởng người chắc chắn sẽ hộ trăm chu toàn, mới có thể thiết hạ kế này.” Tề Văn Phi cười vô cùng đắc ý, giống một con hồ ly kiêu ngạo, cái đuôi cũng muốn nhếch lên rồi.

Khóc không ra nước mắt! Tần Khiếu ngay cả khí lực thở dài cũng hoàn toàn không có.

“Như vậy Hoàng Thượng, các người đã có chuẩn bị, Tam Vương gia xác định là có thể ổn định triều chính?”

“Đó là tự nhiên, trăm chưa bao giờ đánh mà không nắm chắc cục diện. Chính là trăm không dự đoán được chiến đấu sẽ thảm thiết như thế, hiện giờ lại mất liên lạc với Mặc Nhiên...” Ngó thấy trên mặt Tần Khiếu đen lại, mắt nhìn sẽ có sấm đánh xuống, Tề Văn Phi vội vàng dừng lại “Tần Khiếu... Là trăm không tốt... Trăm, trăm...”

Hiện tại Tần Khiếu trăm phần trăm khẳng định bộ dáng hai mắt đăm lẹ của Tề Văn Phi nhất định là giả bộ! Cười khổ cười khổ vẫn là cười khổ. Hắn quen đọc binh thư, bách chiến bách thắng, lại lần nào cũng thua trong tay Tề Văn Phi. Định lực hắn tự cho là kiêu ngạo tới trước mặt Tề Văn Phi, hết thấy tự sụp đổ! Hắn thật sự tức giận.

“Người có biết vạn nhất Tam Vương gia không cầm giữ được thế cục thì sẽ thế nào hay không? Hết thấy kế hoạch đều là lấy người là trung tâm định ra, hiện giờ người ta mất tích, người cho là những ngày hoàng đế không lâm triều không để ý tới triều chính có thể man bao lâu? Một khi phản quân biết được người vẫn chưa hồi cung, chắc chắn phái người lên núi tìm. Vì tránh thoát những cơ sở ngầm này, chúng ta thực có thể không thể liên lạc với Tam Vương gia. Đến lúc đó người trở về như thế nào? Đêm dài lắm mộng, một khi cho phản quân có cơ hội tạm nghỉ, đến lúc đó cùng triều đình cắt cứ giằng co, chịu khổ còn không phải là dân chúng?”

“Đủ rồi!” Túm chặt tơ vàng thêu năm thảo kim long trước ngực, Tề Văn Phi đau khổ gầm nhẹ.

“Cái gì giang sơn, cái gì dân chúng, trăm mới mặc kệ, mới mặc kệ! Chỉ cần thiên hạ thái bình, dân chúng có cơm để ăn, có áo để mặc, ai sẽ để ý hoàng đế là ai?”

“Ta để ý!” Nắm chặt bả vai Tề Văn Phi, Tần Khiếu thâm nghị hung hăng lay tỉnh hoàng đế cam chịu này.

“Ta không muốn quỳ gối dưới chân người khác! Trừ người ra, không ai xứng làm vương của ta!”

Thật sự? Đó không phải tỏ vẻ ta đối với người mà nói là đặc thù sao? Ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Tần Khiếu, lại tìm không thấy nửa điểm yêu thương.

“Không, không, ta không cần thần tử!” Vội vàng đẩy Tần Khiếu ra, Tề Văn Phi từ trên cao nhìn xuống rống to với hắn, đầy mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

“Ta rất cô đơn!” Che lại đôi mắt không cho nước mắt chảy xuống, Tề Vân Phi thoát lực ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Hoàng thành to như vậy, chỉ có một mình trẫm lẻ loi, nơi nơi đều hực hặc với nhau, tùy thời đều có tên bắn lên, trẫm cũng sẽ sợ... Ngay cả Tam đệ cũng đã có người yêu thương! Trẫm rất hâm mộ Lăng Sương, có thể được người toàn tâm toàn ý yêu thương. Trẫm không cần thần tử! Trẫm muốn... Một người, có thể thương yêu trẫm, nuông chiều trẫm, giúp đỡ trẫm... Trẫm chờ người chờ đến rất khổ, người lại quên mất trẫm! Người đã hoàn toàn quên mất ta!”

Tần Khiếu còn chưa phản ứng lại, Tề Vân Phi đã nhanh chóng nuốt quả mọng xuống. Chất lỏng không kịp nuốt xuống tràn ra khóe miệng, chảy xuống viền cằm mảnh khảnh, cuối cùng làm tôn lên nụ cười kiên quyết mà đậm mi đến cực điểm.

“Hoan tình quả?!” Tần Khiếu hoảng sợ.

.

## 16. Chương 16

Hoan tình quả nguyên bản là thánh phẩm chữa thương sinh trưởng trên vách núi đá đen, thoa ngoài da có thể liền da cầm máu, uống thuốc lại có thể bổ trợ huyết mạch tăng lên công lực, chính là phải uống cùng rượu, nếu không sẽ sinh ra hiệu quả kích tình đến cực điểm. Hiện giờ Tề Vân Phi ăn một lượng lớn trái cây, nếu chậm trễ giao hoan giải độc, khí huyết sẽ nghịch lưu thân mình cần bản khó có thể ngăn cản dục vọng dày vò. Nhưng nếu miệt mài quá độ, lại vô cùng có khả năng hại thận thương gan, hạ xuống bệnh căn.

“Đáng giận, mau nhổ ra!”

Bụng không hề chuẩn bị dính một đòn nghiêm trọng, Tề Vân Phi nhưng lại cứng đầu nôn ra một ngụm máu.

“Khụ, khụ khụ... Hô... Hô... Vô dụng, đã nuốt mất rồi...” Vươn lưỡi liếm máu tươi bên môi, Tề Vân Phi thích thú tưởng tượng Tần Khiếu sẽ có tư thái kích động như thế nào, lại sao cũng nhìn không được. Run run cõi bỏ bằng vải loang lổ vết máu của hắn, Tề Vân Phi thật cẩn thận hôn lên. Nóng quá... Nóng quá... Lửa bốc lên làm thần chí y có chút không rõ, nhưng xúc cảm da thịt ôn lạnh dưới tay cũng là sự thật. Dem mặt dán lên, Tề Vân Phi vì Tần Khiếu nhẹ nhàng mà chấn động hưng phấn không thôi, y cảm thấy, giờ phút này hết thấy thống khổ khó có thể chịu được đều đáng giá.

Lần này, người muốn bao lâu mới có thể vươn tay ôm ta?

Máu trong thân thể sôi trào, rống giận, y mở to hai mắt muốn thấy rõ ràng Tần Khiếu có còn bất đắc dĩ khó xử giống như lần trước hay không, lại cảm thấy hốc mắt toan trướng, chất lỏng có chút nóng bỏng chảy ra, đem hết thấy vụn vụn. Y phỉ công ma xát quần áo của Tần Khiếu, cuối cùng bất lực khóc nức nở ra tiếng.

“Giúp giúp ta... Khụ, giúp giúp ta... Ô...”

Giữa bọn họ cho tới bây giờ đều là y truy, hắn trốn, y hấp dẫn, y khuất phục.

Cho ta một chút phản ứng, nói cho ta biết, cố gắng của ta cũng không phí công.

Ngực cơ hồ bị bỏng bởi nước mắt nóng rực, Tần Khiếu nâng lên lệ nhan tuần tú, tâm đều bám chặt vào nhau.

Người tội gì mà tra tấn mình như thế? Giữa chúng ta một người quý vi thiên tử, một người xuất thân binh nghiệp, sao có thể cùng xuất hiện. Cho dù có, ta thật sự đã quên, người cần gì phải cố chấp quá khứ đã muốn trôi qua như thế? Người hiện tại mới là người ta để ý nhất, thế này còn chưa đủ sao?

Ôm lấy Tề Vân Phi làm cho y ngồi trên đùi mình, Tần Khiếu để cái trán lên người y, cười đến thoải mái.

“Thật sự là bại bởi người!”

“Di?” Nghiêng đầu cố gắng tiêu hóa lời này có ý tứ gì, môi đã bị nhiệt liệt mút vào, giữa thiên toàn địa chuyển, Tề Vân Phi hoàn toàn buông tha suy nghĩ, đem thân mình hoàn toàn giao phó ra.

Tần Khiếu rời đi đôi môi mềm mại làm cho hắn tham luyến không thôi, sủng nịch nhìn hai mắt mê ly của Tề Vân Phi. Người này là toàn bộ trung tâm của hắn, đối tượng hắn giao phó toàn bộ tài hoa, là tồn tại ung dung đẹp đẽ quý giá, giống như thiên thần, lại cho mình cảm tình nóng cháy nhất.

Không nghĩ trốn cũng không lại chạy thoát, phân tình này, chính mình sẽ trân quý cả đời.

Bàn tay che kín vết chai nhẹ lướt qua da thịt non nớt, dẫn tới người dưới thân run rẩy.

“Không... Mau một chút... Rất khổ sở...”

Không để ý tới dây dưa của Tề Vân Phi, Tần Khiếu kiên nhẫn làm đủ tiền diễn.

Cơ hồ hôn lên toàn thân Tề Vân Phi, Tần Khiếu mới chạm đến nơi chờ mong đã lâu, lại xấu xa chần chừ ở háng, không chịu có động tác tiến thêm một bước.

“Ô a... Rất khổ sở... Làm ơn...”

“Àn? Cái gì? Nói ra.” Cố ý cắn một ngụm lên chỗ mẫn cảm, làm cho Tề Vân Phi rốt cuộc không chịu nổi liều mạng giãy dụa muốn tự mình giải quyết, Tần Khiếu vội gắt gao đè chặt lại.

“Hỗn đản! Cho ta... Ô a!” Dục vọng đột nhiên bị ngấm vào khoang miệng nóng ướt phun ra nuốt vào, khoái cảm làm cho Tề Vân Phi hoa mắt thần mê, ức chế không được run rẩy toàn thân.

“Àn... A, hỗn... Đản, không nên đụng tới nơi đó!”

Tần Khiếu có tiết tấu ấn lên cúc huyệt, làm cho hạ thân Tề Vân Phi vừa ngứa lại vừa tê, hoàn toàn không có năng lực chống cự.

Đem quả mọng bóp nát, chất lỏng thuận lợi làm cho ngón tay tiến vào.

“Không... Đau!” Nhớ tới khung cảnh trải qua lần trước, Tề Vân Phi muốn đẩy Tần Khiếu đặt ở trên người ra.

“Vân Phi... Đừng nhúc nhích...”

Tần Khiếu ngẩng đầu cẩn thận nhìn biểu tình của Tề Vân Phi, cẩn thận chuyển động ngón tay, quét qua nộn thịt đang bóp chặt lấy ngón tay.

“Ô a! Không! Đừng!” Cả người Tề Vân Phi đột nhiên run rẩy kịch liệt, nhưng lại bắt đầu nhẹ nhàng khóc nức nở.

“Ô...”

“Là nơi này sao? Vân Phi... Thoải mái không?” Tần Khiếu một lần nữa bắt đầu xoa nắn dục vọng trướng tím, đồng thời làm cho ngón tay một lần nữa ấn lên điểm mẫn cảm trong cúc huyệt.

“Cầu người... Ô ô... Tránh ra.”

Không chút do dự nuốt vào tinh dịch, Tần Khiếu phủ thân thể lên Tề Vân Phi, cùng y mười ngón đan chặt.

“Thượng một lần cho người chịu khổ, tha thứ ta, hết thấy hôm nay, đều là vì lấy lòng người.”

Thâm tình hôn lên lông mi dày đậm của Tề Vân Phi, cười khê.

“Nói cho ta biết, người muốn cái gì?”

## 17. Chương 17

“Nóng... Nóng quá!” Thấp giọng khóc nức nở, hai chân thon dài chủ động bò lên Tần Khiếu, làm cho hai người có thể càng dán chặt vào nhau. Nhíu chặt mày kiếm anh khí, y tìm kiếm đôi môi từng duyên hôn qua miệng mình, muốn có được càng nhiều an ủi.

Thân thể dưới khiêu khích của Tần Khiếu, giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ càng đốt càng to, tất cả thần trí đều đã hóa thành hư ảo. Y muốn đẩy người khởi xướng ra, rồi lại luyến tiếc ôm ấp làm kẻ khác an tâm, liều mạng lắc đầu muốn thoát khỏi cảm giác trống rỗng làm y phiền táo cơ khát, rồi lại không được tự nhiên

giữ chặt Tần Khiếu không thả. Ngay cả tóc dính ở cổ đều làm y khó có thể chịu được, huống chi là tiếng nói trầm thấp hoa lệ như nhưng ở bên tai.

“Cho ta, ách...” Dừng sức đâm lên bả vai dày, Tề Vân Phi cơ hồ phát điên.

Đừng để cho ta phải chờ nữa, đủ lâu, thật sự lâu lắm...

“Ha hả, như người mong muốn.”

Một tay lật thân thể Tề Vân Phi lại, giống như quỳ bái khẳng cần, mót vào chỗ bả vai duyên dáng, vừa lòng nhìn thấy trên da thịt non mềm nở rộ một đóa hoa đỏ bừng, mới lưu luyến trượt xuống cột sống. Nhắm mắt lại, đem lưỡi để ở hậu đình khấp chất.

“Ô a! Người...” Oanh một tiếng, máu toàn thân giống như đều nghịch lưu chảy lên đầu, khuôn mặt Tề Vân Phi đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ muốn chết. Thân thể cứng nhắc vẫn không nhúc nhích, đem mặt vùi vào đồng cỏ khô nhưng thể nào cũng kìm không được phát ra tiếng rên rỉ.

“Phi,” nâng vòng eo mảnh khảnh lên làm cho Tề Vân Phi quỳ không đề vào hô hấp, Tần Khiếu áp chế thân thể ghé vào lỗ tai y nỉ non “Giao, thả lỏng thân thể, đem dục vọng... Phát tiết ra đi.” Ngón tay ở hậu huyệt nhẹ nhàng đè xuống, thấy động khẩu phần hồng vẫn ngược ngừng đóng cửa từ chối tiếp khách như cũ, Tần Khiếu cười nhẹ.

“Ha hả... Thượng một lần... Thật sự là rất lớn mật nga... Chưa từng có người có thể làm như vậy mà không khống chế được, người là người đầu tiên...”

“Câm miệng câm miệng câm miệng!” Ông thanh ông khí cắt ngang lời nói chế nhạo, y ngay cả cổ cũng đỏ bừng găng sức vùi đầu xuống.

“Thật sự đẹp... Ngày đó, ta thật sự say, hiện tại, cũng như thế.” Để dục vọng của mình ở cục huyệt nhẹ nhàng ma sát, Tần Khiếu cần lên vành tai đỏ bừng của Tề Vân Phi, dùng răng nanh khẽ nhay nhay.

Hốc mắt nháy mắt nóng lên, lần đầu tiên Tề Vân Phi cảm thấy được, nguyên lai nước mắt, cũng có thể ngọt như thế.

Xoay người cùng Tần Khiếu mắt đối mắt, mũi chạm mũi, y muốn nhìn hẩn rõ ràng.

“Thật vậy chăng... Thật vậy chăng...”

“Àn, thật sự... Thật sự...” Từng nụ hôn nhỏ theo tiếng trả lời nhẹ nhàng hạ xuống, trong mắt Tần Khiếu lộ vẻ triu mến.

“Người giống một tên vô lại nơi nơi gây phiền toái cho ta, không phải là hy vọng ta nhìn người sao? Hiện tại trong mắt ta chỉ có người, người phải chịu trách nhiệm.” Cầm phân thân không ngừng chảy ra yêu dịch, dùng móng tay nhẹ nhàng gãi gãi trên đỉnh, càng ác ý dùng đầu lưỡi vừa chọc vừa mót.

“A ——” Tề Vân Phi thở dốc hoàn toàn tước vũ khí đầu hàng như người trên mặt đất, thấy thế, Tần Khiếu càng cười tà ác hơn.

“Phi, ta muốn một ai đó, cũng không để cho hẩn dễ dàng đào tẩu, nhất là người!”

Cường ngạnh lại không mất ôn nhu tách hai chân Tề Vân Phi, Tần Khiếu đè tay y lại, nhắc thân thể từ trên cao nhìn xuống, thưởng thức biểu tình gợi cảm mê say của Tề Vân Phi, thuận lợi để cho dục vọng sớm trưởng tím của mình xâm nhập vào u kính hẹp hòi.

“A...” Thỏa mãn thở dài, hẩn bắt đầu chậm rãi đưa đẩy. Đồng thời xoa nắn phân thân có chút uể oải, làm cho Tề Vân Phi dần dần trầm luân trong biển cả dục vọng.

Con người cao không thể với tới này, tuần mỹ như thế, tài giỏi như thế, từ lúc lần đầu bước vào Kim Loan điện, bản thân mình cũng đã vì linh hồn kiều ngạo này làm cho hoa mắt thần mê. Trung thành rốt cuộc ở lúc nào biến thành mê luyện, lại biến thành triu mến, tiện đà càng không thể vãn hồi? Người này cơ trí, ngẫu nhiên tiết lộ một chút bướng bỉnh khờ dại, còn có cô độc bất lực bị mai táng thật sâu, đều làm cho hẩn muốn ôm lấy y, chiều chuộng y, bên cạnh y, cả đời. Nếu không là khát cầu đơn phương, lần này, đổi thành hẩn truy y, chân trời góc biển, có chết cũng không đổi thay.

“A! A! Ân... Khiếu...” Khoái cảm mãnh liệt lan khắp tứ chi trăm hải, Tề Vân Phi không chịu nổi lưu lại trên lưng Tần Khiếu từng đạo vết máu, lại tham lam muốn càng nhiều.

“Dùng sức... Ô a!” Rồi đâm chọc đột nhiên tăng lên làm cho y hoàn toàn hồng mắt, rốt cuộc không thể không được liều mạng giãy dụa, thất thanh khóc rống.

“Không được! Không... A! Ân! Sẽ phá hư mắt...” Thân thể bị Tần Khiếu giữ chặt trong tay, chỉ có thể yếu đuối nhận lần lượt xô xuyên thô bạo, di động trong khoái cảm ngập đầu.

“Không... Van cầu người... Không cần... Chậm một chút, ô a...”

“Phi, đây là người muốn, không phải sao, ta nói rồi, hết thấy đều là vì lấy lòng người, Phi, thoải mái không?” Mãnh lực đâm vào điểm mẫn cảm trong cơ thể, mặc kệ Tề Vân Phi có khóc cầu xin tha thứ thế nào, Tần Khiếu vẫn công mãnh không ngừng như trước.

“Trúng độc của người, cả đời cũng không muốn giải!” Ôm lấy hai chân vô lực vòng quanh thắt lưng của mình, làm cho bộ vị của hai người tiếp hợp càng thêm chặt chẽ. Dem phân thân thối lui đến huyết khẩu, lại hung hăng chọc vào, xoay tròn, hấn muốn cho y càng thêm mê say, càng thêm điên cuồng.

“A! A! Không! Từ bỏ! Ô ô... Dừng lại, oa a!” Hoàn toàn bị động bị kéo dúi ra, Tề Vân Phi không kịp cảm thấy thẹn, lại đã bị một đợt công kích điên cuồng nuốt hết. Khoái cảm tràn đầy từ miệng chảy xuống, biến thành khóc hảm dâm mi. Thân thể đã bắt đầu quen phối hợp với tiết tấu đong đưa của Tần Khiếu, khi hấn rời khỏi liền giữ lại, đâm vào thì nghênh nạp.

Rất thỏa mãn, thân thể cùng trái tim đều bị lấp đầy. Tình cảm mãnh liệt như bão táp này là yêu của người sao...

“Phi..., Phi của ta! Dừng rời khỏi ta...”

“Tần... Ân... Rốt cuộc... Không rời xa nhau... A!”

Từng đợt bạch trọc bắn mạnh ra, Tần Khiếu nâng bàn tay liếm đi tinh dịch chậm rãi chảy xuống, làm cho Tề Vân Phi vừa thất thần tỉnh lại nhìn thấy hạ phúc lại trương đau, dục vọng vừa mới bình ổn lần thứ hai ngẩng đầu.

“Ân? Ha ha, thực sự tinh thần. Ta còn chưa bắn, đã lại đến một hồi?”

Thần thanh khí sảng nhấc thân thể, cố ý dùng sức co rút hậu huyết, hưởng thụ vẻ mặt thiếu chút nữa không cầm giữ được của Tần Khiếu, Tề Vân Phi khoái hoạt cười to, ánh mắt sáng ngời.

“Đến thì đến! Chỉ sợ đến lúc đó chịu không được... Chính là người!”

Một tay đẩy ngã con người kiêu ngạo kia xuống, Tần Khiếu ngã vào con người sáng rực rỡ.

“Không thử, làm sao biết...”

“Không cần! Ân...”

Mẫu hồ mang tiểu hồ ly tản bộ trở về nhanh chóng dùng đuôi lông xù che khuất ánh mắt của tiểu gia khỏa.

A di đà phật, nhi đồng không nên, nhi đồng không nên nha.

.

## 18. Chương 18

Tiếng địch du dương phiêu tán trong khe núi, như là hương rượu lâu năm, đậm đà mà lại xa xăm. Trên vách đá một người ngọc thụ lâm phong, tóc đen tung bay, ánh mắt khép hờ đang thổi trúc. Quần áo rách nát không chịu nổi tàn phá của gió núi, bị rách lộ ra lồng ngực ngăm đen cường tráng. Vết thương nguyên bản nổi bật này, dưới ánh sáng chói lòa ban ngày, lại chiết xạ ra vàng sáng vàng óng ánh, mê loạn ánh mắt mọi người. Tề Vân Phi im lặng tỉnh lại, liền vẫn si ngốc nhìn Tần Khiếu một mình thổi tiêu.

Tần Khiếu quay đầu lại, nhếch miệng cười “Người tỉnh.” Vội vàng đi tới, bàn tay to vung lên, ôm Tề Vân Phi vào trong lòng ngực thay y khép chặt quần áo, cười nói.

“Người ngủ đã lâu, không đành lòng đánh thức người, nên liền để người dựa lưng vào vách núi để tới chỗ kia.” Ngón tay thô to khẽ lướt qua làn tóc đen, đem mái tóc che khuất khuôn mặt bó thành đuôi ngựa, lúc này mới vừa lòng tết thành đuôi sam.

“Người ta hiện giờ vô cùng chật vật, thật dạy người trở thành sơn tặc.”

“Ha ha ha... Vô phương, cho dù quần áo rách nát, nhưng người ta là chủ đứng trên ngàn quân, sao có thể dạy người xem thường được?”

“Đây mới là chỗ mấu chốt.” Đẩy Tề Vân Phi ra nhìn thẳng vào y, trên mặt Tần Khiếu vô cùng nghiêm túc “Hiện giờ thế cục bên ngoài như thế nào chúng ta không rõ ràng lắm, Vương gia nếu có thể theo kế hoạch khống chế kinh thành thì được, nhưng lần trước ám sát đã nguy hiểm ngoài kế hoạch, lúc này vô luận thế nào cũng phải cẩn thận làm việc.”

Tề Vân Phi cúi đầu suy nghĩ, để cho Tần Khiếu tiếp tục.

“Người nhất thời nảy lòng tham truy săn hỏa hồ lần theo dấu vết mà bị lọt vào phục kích, bên người nhất định có nội gian cùng địch nhân hô ứng; còn nữa cước trình ngựa của thị vệ mặc dù không kịp thiên lý thần câu, nhưng cũng phải đánh nhau trên đường đuổi tới cứu viện, thuyết minh trên đường nhất định có người cản trở; vả lại thích khách dưới tình huống hi sinh phân nửa vẫn không lùi bước, chắc là tử sĩ, nhưng theo ta được biết, Lục vương là không có năng lực nuôi tử sĩ... Đường lang bộ thiện, hoàng tước ở sau, chỉ sợ Lục vương cũng chẳng qua là người bị lợi dụng, làm vật hi sinh thôi. Nếu quả thực như thế, người đứng sau màn kịch này nhất định đang nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, chính là muốn trước lúc Tam vương tìm thấy chúng ta... Giết để tạo phản!”

“Bỏ xe giữ soái? Chiêu này quả nhiên thâm độc. Lần này là trầm sơ sót. Việc cấp bách là mau chóng liên hệ với Tam đệ, đợi trở lại hoàng thành, sẽ quét sạch bọn phản loạn cũng không muộn.”

“Xem ra, muốn bình yên vô sự trọng chưởng triều đình, nhiều chút vòng luẩn quẩn là không thiếu được.” Tần Khiếu xoay người như làm ảo thuật lấy ra một cái bọc, lấy một chiếc áo dài vải thô màu xanh đưa cho Tề Vân Phi “Mặc vào đi.”

“Khi nào lại kiếm được một bộ quần áo vậy?” Tề Vân Phi vô cùng kinh ngạc. Hai người bọn họ khi gặp rủi ro không có một xu, đáng giá chắc chỉ có lệnh bài nam vàng khảm ngọc của Tần Khiếu, cố tình lại không đổi được tiền, quần áo này...

Thấy Tề Vân Phi liếc mắt tỏ vẻ hoài nghi, cười vẻ đen tối, Tần Khiếu cũng thật hào phóng, nói thẳng ra “Thừa dịp người đang ngủ ta xuống núi trộm.” Xoay người để cho Tề Vân Phi thay quần áo, lại nói “Sau này người ta lấy huynh đệ tương xứng, thật chậm trễ người. Người vốn cao quý, xử sự với người ngoài khó tránh khỏi tiết lộ thêm thiên gia phong phạm, sẽ làm cho người ta khả nghi, việc này liền giao cho ta làm là được.”

“Người thật coi thường ta. Khi ta làm chất tử phiêu bạc tha hương, chẳng qua là thân ti tiện, cũng ăn đủ khổ.”

Vỗ vỗ bụi đất đi đến trước mặt Tần Khiếu, Tề Vân Phi cười rất thoải mái.

“Xiêm y này tuy rằng đơn sơ, còn hơn hoàng bào kim giáp, nhưng thật ra nhẹ nhàng rất nhiều. Ha hã, thế nào, đẹp không?”

Nâng tay áo thướt tha chuyển động, con mắt sáng cong lại thành vầng trăng khuyết.

“Huynh đệ tương xứng? Ta đây chẳng phải nên gọi người một tiếng ca ca?”

Chu thân khẽ mở, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Tần ca ca, thế nào, đẹp không?”

Như một đứa nhỏ được mặc đồ mới, Tề Vân Phi kiêu ngạo biểu diễn dáng người trước mặt người xem duy nhất, tiếng cười giòn tan vang vọng trong sơn cốc trống trải, cùng trí nhớ đã lâu gọn sóng trùng hợp, cộng mình...

“Ca ca... Tần ca ca... Mau nhìn a, tiểu Tề đổi bộ đồ mới này... Bà vú mới may cho, xinh đẹp không?” Búp bê xinh đẹp khỏe mạnh khẩu khinh dang hai tay thành hình chữ ‘Đại’, ánh mắt sáng trong tràn đầy chờ mong.

“Tần ca ca... Nương lại đang khóc, ô ô... Còn đánh ta, người nói nam nhi có lệ không dễ rơi... Ô ô... Ta nhịn không được, làm sao bây giờ? Ô... Người có thể không cần ta hay không...” Bé khóc đến lệ hoa đái vũ, đáng thương hề hề.

“Tần ca ca, cái gì kêu chất tử? Tần quốc công tử mỗi lần đánh ta đều gọi ta là chất tử... Hừ, chờ ta cũng lợi hại giống như ngươi, sẽ đánh cho bọn họ rằng rơi đầy đất!” Dùng sức nắm chặt tay, oa nhi mới sáu tuổi tính trẻ con vẫn chưa hết, trong mắt đã có vẻ lang hổ.

“Tần ca ca, người vì sao muốn đi tòng quân... Tham gia quân ngũ có thể ăn cơm no a... Ta đây cũng không ngăn cản người...” Ông thanh ông khí cúi đầu sống chết nắm chặt góc áo, bàn tay nhỏ bé mập mập nắm đến đỏ bầm.

“Tần ca ca Tần ca ca mau nhìn nha, học học...” Còn chưa hết thở dốc, đã run run cẩn thận lấy từ trong lòng ra một bao hoa quế cao đưa cho đối phương “Ta trộm từ trong phòng bếp, ăn được, người nếm thử đi, có ngọt không?” Cánh tay phấn nộn tràn đầy xanh tím, cũng không biết bị người nhìn, chỉ để ý lau mồ hôi, một đôi con ngươi long lanh tỏa sáng “Sau này ta mỗi ngày mang cao cho người ăn, người có thể không đi tham gia quân ngũ, đúng không?”

“Biên quan đánh giặc... Người muốn đi...” Con người ngập nước khê chớp, lại không dám để cho chúng lăn xuống “Tần ca ca người đáp ứng ta, chờ người làm Đại tướng quân, nhất định phải trở về gặp ta... Đến lúc đó tiểu Tề cũng làm hoàng đế, nhất định mời dạm đón chào, thiết tiệc cho người đón tiếp khao thưởng!”

Tề Vân Phi cùng mình thâm tình đối diện ở trước mắt, giống như lại biến thành thân ảnh nhỏ gầy lạnh run ở trong gió lạnh năm đó. Trong những người đưa tiễn, Tần Khiếu tìm không thấy cha mẹ, nhìn không thấy huynh đệ, chỉ có ánh mắt này, chưa bao giờ rời đi chính mình. Nó cuối cùng khóc khô nước mắt, lại giống như kim cương đã mài qua, quang hoa tất hiện, chiết xạ ra hận cùng yêu khắc cốt.

“Tiểu Tề...” Tần Khiếu nghẹn ngào, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

## 19. Chương 19

Chuyện cũ như khói, hết thấy đều dần dần rõ ràng trong trí nhớ mù sương.

Gia Hóa năm thứ hai mươi mốt “Niên hiệu của thiên đế tại vị”, Tề Vân Phi sáu tuổi. Chính trị Bắc Địch tác loạn, Tuyên Vũ cùng tiểu quốc biên cảnh Tần quốc kết minh. Án lệ thường, Tần làm nước phụ thuộc là không có tư cách yêu cầu Tuyên Vũ trao đổi con tin. Nhưng Bắc Địch quật khởi nhanh chóng liên tiếp uy hiếp biên cảnh, mà Tuyên Vũ lại không muốn hưng sư động chúng, Tần quốc dưới tình huống trước có lang hổ sau không trợ giúp càng chiến càng bại, bị bắt đặc dĩ, Tần lấy phản chiến đầu hàng cùng uy hiếp, khiến cho Tuyên Vũ lấy vương tử vi chất tử thể hiện thành ý. Để Tề Xế do dự, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, vương tử lại liên lụy đến lợi ích bản thân của các tần phi. Trong lúc triều đình, hậu cung âm ỉ đến chướng khí mù mịt là lúc, hoàng hậu giải quyết dứt khoát, để cho đứa con Tề Vân Phi chưa có danh phận của Võ tài tử đi làm chất tử.

Võ tài tử này chẳng qua là một thị nữ, một lần đỡ Kì Xế say rượu quay về tấm cung mà hai người có cá nước thân mật, may mắn sinh ra một đứa con, mới được thăng tài nữ. Võ thị đã tâm bưng bưng một lòng muốn mẫu bằng tử quý. Từ lúc có Tề Vân Phi, liền minh lý ngầm không ngừng đối thị nữ thái giám cho ơn huệ nhỏ, ý đồ lung lạc lòng người, tranh đoạt ân sủng. Việc này rơi vào tai hoàng hậu, quyết định thật nhanh, trảm thảo trừ căn, đem hai mẫu tử đồng loạt đưa đi Tần quốc bằng thiên tuyết địa. Võ thị một đêm đầu bạc, dự đoán được không có cơ hội xoay người, còn muốn độc rượu đứa con sau đó sẽ tự sát. Tề Vân Phi may mắn được nhũ mẫu bảo hộ, mới tránh được một kiếp. Y dù sao cũng là long loại, việc này lộ

ra, liền không còn gặp qua mặt mẫu thân. Chỉ nghe thấy trong tòa hậu viện tiêu điều có tiếng khóc cười điên dại hàng đêm.

Tuy rằng biết được Tề Vân Phi ở Tuyên Vũ không có địa vị gì, nhưng Tần quốc đối với vương tử của nước phụ thuộc vẫn không dám chậm trễ, nói tóm lại, điều kiện vật chất của Tề Vân Phi vẫn có thể xem như hậu đãi. Sáu tuổi vỡ lòng, liền cùng con cháu của các vương công quý tộc khác đi theo Đại học sĩ danh kháp thiên hạ Hoàng Hiểu Thánh ra sức học hành tứ thư ngũ kinh. Nếu thế giới của các đại nhân còn tồn tại giả nhân giả nghĩa, như vậy thế giới còn lại của các hài đồng là nhọc nhem cường thực, tuyệt đối tàn khốc. Tề Vân Phi cao ngạo, quật cường cùng thân phận chất tử của y không hề hợp nhau, liền thường bị ức hiếp! Đệ tử tức không chỗ đánh, đem coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, chỉ cần hơi có phản kháng, liền đối với y quyền đầm cước đá. Tề Vân Phi mặc dù thiên tư trí tuệ, có thể cùng học với đứa nhỏ lớn tuổi mà không có chút nào cổ sức, nhưng khi đánh nhau tay nhỏ chân nhỏ dù sao không có khí lực, mỗi ngày về nhà đều là một thân xanh tím. Đối với điều này, nguyên bản Hoàng Hiểu Thánh đối Tề Vân Phi vô cùng sủng ái cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt. Không phải không đau lòng, mà là tiểu gia khóa có mắt hổ lang này căn bản không cần hắn giúp. Sau một năm, tuy rằng đen gầy, nhưng ánh mắt này cũng càng phát ra quang hoa bắn ra bốn phía. Y như cũ sẽ bị mọi người ấn ngã xuống đất, lại học xong đạo lý tiến thoái, hiểu được người nào có thể lợi dụng, người nào có thể lừa gạt, người nào chỉ có thể dựa vào nắm tay nói chuyện. Thậm chí sau đó, y thành công lung lạc đầy tớ nhỏ địa vị thấp, dựa vào mật báo của bọn họ, chu toàn đám con dòng cháu giống ngang ngược, chẳng những lông tóc vô thương, mà lại vô cùng thành thạo. Hoàng Hiểu Thánh cảm khái: kẻ mà loan phượng chi tử, phi long chi phách, tương lai nhất định có thể phiên vân phúc vũ, quyền khuynh thiên hạ.

Ngụ ngôn quả nhiên ở tương lai không xa biến thành sự thật, chính là Hoàng Hiểu Thánh vĩnh viễn sẽ không biết, cơ hội thúc đẩy Tề Vân Phi thay đổi cũng không phải hắn, mà là một tiểu khát cái —— Tần Khiếu.

Mùa thu Gia Hóa năm thứ hai mươi mốt đã xảy ra đại nạn hạn hán xưa nay chưa từng có, hoa màu không có, thêm đó bắt đầu mùa đông sau lại hạ đại tuyết, rất nhiều nạn dân áo rách quần manh, đông chết trên đường chạy nạn. Tần Khiếu mặc dù có người nhà chạy trốn tới phía nam Tần quốc, không nghĩ tới nơi này đồng dạng cũng là vực thẳm nhân gian, dịch tử mà ăn người chỗ nào cũng có. Không còn cách nào khác, người nhà đem người không có sức lao động là hắn bán cho đầu tuyển binh, lúc này mới đổi lấy đồ ăn bảo toàn mạng sống của họ.

Tần quốc đã có mấy năm liên tục chiến sự với Bắc Địch mà tổn binh hao tướng, không ít nam tử ra đi không trở về, nếu không như thế, bọn họ vì sao cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, ngay cả búp bê mười tuổi cũng không tha? Chính là Tần Khiếu cho tới bây giờ cũng không oán cha mẹ. Hắn biết bản thân chẳng qua là gánh nặng trong nhà, bởi vậy cũng tĩnh tâm ở trong quân đội làm việc đến nơi đến chốn. Một ngày lên núi nhặt củi, ở bên trong vùng tuyết trắng xóa, nhưng lại phát hiện một búp bê xinh đẹp bị đông lạnh đến tím tái. Đến tận đây, vận mệnh của bọn họ cùng xuất hiện.

Đối với Tề Vân Phi mà nói, Tần Khiếu là lễ vật tốt nhất mà thần ban cho y. Tần Khiếu từ lúc có đệ đệ nhỏ hơn hắn bốn tuổi này, chứng những sủng ái có thêm, còn dạy cho y kỹ xảo đánh nhau kịch liệt. Tần Khiếu từ nhỏ chính là đứa nhỏ rất có khí thế, đối với một đứa nhỏ hoang dã vô pháp vô thiên như vậy muốn tạo uy vọng, tự nhiên dễ như trở bàn tay. Cái đáng quý khó nhất chính là, hắn đốt đặc cán mai nhưng không ngại học hỏi kẻ dưới, thỉnh giáo cùng Tề Vân Phi. Mỗi ngày tan học, Tần Khiếu luôn thực ôn nhu thay Tề Vân Phi bôi thuốc, sau đó liền ôm y ngồi lên đùi theo y học từng câu từng chữ. Mặt trời chiều ngả về tây, hai thân ảnh nhỏ tựa vào nhau trên đồng cỏ khô cao cao cùng sưởi ấm, kỳ ngộ tương đồng làm cho hai linh hồn bị hấp dẫn thật sâu.

Thời gian khoái hoạt luôn trôi thật nhanh như thoi đưa, mùa thu Gia Hóa năm thứ hai mươi hai, Tuyên Vũ tuyên chiến với Bắc Địch, Tần Khiếu cuối cùng đeo bọc hành lý, bước trên lộ trình không có tương lai.

## 20. Chương 20

Tuy rằng theo quân lên phía bắc, nhưng đứa nhỏ mười ba tuổi có khả năng gì. Cùng rất nhiều hài đồng vị thành niên khác, Tần Khiếu bị bắt buộc vào trong quân ở vũ lăng, làm lực lượng hậu bị trọng yếu ở tiền tuyến nhận huấn luyện khắc nghiệt.

Những sĩ binh này phần lớn xuất thân trong gia đình nghèo khổ hoặc cô nhi, ăn mày, ở quân đội được ăn cơm no đã cảm thấy mỹ mãn, không có chí hướng lớn gì. Hướng chỉ chiến sự hung hiểm, tùy thời là kết cục thân thủ dị chỗ, có thể sống đó là vạn hạnh, giấc mộng thăng quan tiến chức kia là ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Sống giữa đám người ít học lại không hề có ý chí chiến đấu này, không thể nghĩ ngờ Tần Khiếu được rất nhiều người chú ý. Tại võ trường luyện võ, hắn biểu hiện ra tinh thần tự chủ cùng chịu khổ mà đứa nhỏ bình thường khó có thể với tới. Thời gian dài huấn luyện gian khổ đơn điệu, hẳn chẳng những vô cùng tập trung cũng không lười biếng, hơn nữa trong thắng lợi không ngừng bồi dưỡng ra khí độ cùng tự tin trấn định trầm ổn khi gặp chuyện. Nhanh chóng, hắn nhận được sự tín nhiệm của bạn bè, bên người cũng bắt đầu tụ tập những bạn bè có cùng khát vọng, không cam lòng. Những người này sau đó đi theo Tần Khiếu lập nên những chiến công lớn. Các giáo đầu thấy hắn thiên phú cực cao, lại biết đọc sách viết chữ, ngữ xuất bất phạm, đối hắn ra sức tài bồi, đề bạt hắn làm đội trưởng vũ lăng, quản hạt năm trăm đệ tử vũ lăng. Gia Hữu năm thứ hai mươi bốn, Tần Khiếu trong một năm ngắn ngủi trở hết tài năng, vì xoay chuyển vận mệnh mà bước ra bước đầu tiên vững chắc.

Gia Hữu năm thứ hai mươi lăm, Tần Khiếu mười lăm tuổi, cũng đã bắt đầu trở mã tuấn dật cao ngất, có đủ phong độ của một đại tướng. Tần Khiếu nguyên là sinh ra ở Giang Nam, nhưng mấy năm liên tục lũ lụt làm cho một nhà đồ bộ xuống phía bắc, cơ hồ là lớn lên ở phương bắc gió lạnh thấu xương. Phiêu dật của Giang Nam cùng tục tăng của phương bắc đồng thời dung nhập vào khí chất của hắn, khiến cho bề ngoài gồm cả bắc hùng nam tú. Khuôn mặt ngăm đen góc cạnh rõ ràng, đôi mày kiếm đen rậm xé lên cùng chiếc mũi cao ngất khơi mào anh phong hiên ngang của nam tử hán, trong ánh mắt làm cho người ta sợ hãi kia có khí độ đoan trang trầm ổn, hồ sâu tĩnh thủy, liêm diễm tập nhân.

Những võ nghệ xuất chúng cùng dáng người ngạo nhân cũng không đủ để cho hắn lại một lần nữa được thủ trưởng ưu ái, chỗ chân chính hơn người của Tần Khiếu nằm ở thái độ làm người đối nhân xử thế lão luyện khéo léo. Chẳng những làm việc mạnh mẽ vang dội, phải cụ thể hiệu suất cao, đối với việc xử lý phân tranh cũng có thể công bằng, thưởng phạt phân minh. Thái độ làm người kiên định nghiêm cẩn, nói là làm, nhất là đối với người có địa vị ngăm, lại là vẻ mặt ôn hòa, thẳng thắn thành khẩn khi gặp mặt, làm cho người ta rất có cảm giác thụ sủng nhược kinh. Lại xưa tay khinh tài hảo sĩ, một khi có phần thưởng, luôn phân cho mọi người. Nếu người gặp nạn, lại khảng khái giúp tiền, đem hết toàn lực trợ giúp, quan tâm đầy đủ. Dưới huyênh đênh thấy hắn làm gương tốt, cùng mọi người cộng hoạn nạn đồng vinh nhục, đều quyết tâm ủng hộ hắn. Đối với người tay nắm quyền cao, lại là nhân vật mẫu chốt sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ, Tần Khiếu chẳng những có thể làm sự tình đến vừa lòng đẹp ý, còn nhận được vô cùng hảo cảm của những người này. Cho dù là thái giám giám quân quân nhân khinh bỉ nhất, cũng có thể lấy lễ cùng đãi. Khi vẫn còn thống lĩnh vũ lăng, hắn vẫn đảm đương thủ trưởng cùng với giám quân mà được tôn sùng gấp bội, sau khi bước trên con đường làm quan, càng có quan hệ tốt đẹp với giám quân cùng phòng thủ biên phòng, chưa từng chịu qua nỗi khổ quân nhu vật tư bị trì trệ. Cũng bởi vì được các thái giám quay về kinh nói tốt nhiều hơn, cho nên dù ở quan ngoại xa ngàn dặm, xa cách nhiều năm, Tề Văn Phi vẫn đối hắn nhớ mãi không quên.

Gia Hữu năm thứ hai mươi tám, cuối cùng Tần Khiếu cũng chiếm được cơ hội hoàn toàn phá vỡ vận mệnh.

Năm đó Tần Khiếu mười tám tuổi, đã rời khỏi vũ lăng, chính thức gia nhập vào đội quân Thanh Lân của tướng quân Tào Thích. Một ngày Tào Thích làm theo thông lệ dẫn theo năm trăm người ra ngoài tuần tra biên cảnh, không nghĩ lại gặp phải ba vạn nhân mã của đệ nhất võ tướng Đa Mạc Hà của Bắc Địch. Tào Thích quả bất địch chúng “yếu không địch lại mạnh”, bị bao vây trong một gò đất ở một núi nhỏ. Tần Khiếu đang ở phiên trực trên vọng đài thấy thế liền hỏa tốc đăng báo thành chủ đại quan biên phòng Quách Trì Viễn. Tuy rằng chính trị đóng băng ba thước hai quân đều đình chiến, hành động này của Đa Mạc Hà mặc dù bất nghĩa, nhưng có thể làm cho Tuyên Vũ tổn thất một viên Đại tướng thì có lời đến thế nào. Mọi người lòng nóng như lửa đốt lại không có cách nào. Cửa thành này là trăm triệu không mở được, nếu không nhất định thương vong sẽ rất lớn. Đa Mạc Hà nắm đúng thời gian phiên trực của Tào Thích, tất có phòng bị mà đến, muốn dụ địch ra khỏi thành. Quách Trì Viễn càng nghĩ, cuối cùng cắn răng một cái, không ra! Tần Khiếu không cam lòng, nhiều lần chờ lệnh bị từ chối, nhất thời xúc động triệu tập tướng sĩ dưới tay ra thành cứu người. Tào Thích với hắn ân trọng như núi, kính hắn như cha, há có thể cam tâm để hắn bị chết không minh bạch như vậy! Cuối bảo mã màu huyết, Tần Khiếu mang ba trăm nhân mã tá đột hữu hướng, như vào chỗ không người, quả thực làm Đa Mạc Hà nhìn mà đơ người. Ba trăm đối ba vạn? Nếu không chịu chết mà tới, nhất định có trả! Lại nhìn Quách Trì Viễn bộ dáng nhàn nhã đứng trên thành xem cuộc chiến, vốn xưa nay cáo già, nên trong lòng Đa Mạc Hà không yên, hạ lệnh không được đuổi

giết. Cứ như vậy, đến khi Tần Khiếu giết tên lính đang trốn mắt há hốc mồm bên cạnh Tào Thích, sau đó lại nhanh chóng quay lại thành, cả quá trình không chút trở ngại. Quách Trì Viễn tự thân mở thành nghênh đón, cười to nói: “Tử không ưu không phú quý, ta đây xin bái phục!”

Từ đó, Tần Khiếu quan bái ngũ phẩm, phong Hộ quốc Đại tướng, đối với chốn kinh thành phần hoa cảm tú lại gần từng bước.

Ngay cả như vậy, Tào Thích vẫn ra sức quở mắng việc tự ý làm bậy không nghĩ đến hậu quả này của hắn, phạt chép binh pháp Tôn Tử năm trăm lần. Tần Khiếu cũng xấu hổ hữu dũng vô mưu, nghiêm túc chịu phạt, cũng nhân cơ hội này khổ đọc binh pháp, nhưng dù sao chỉ theo Vân Phi đọc sách hai năm, rất nhiều đạo lý thâm ảo vẫn cân nhắc không ra. Mỗi khi như vậy, Tần Khiếu đều sẽ nhớ tới đôi mắt trong suốt chứa đầy tin cậy kia, cho đến khi, hắn cùng với Lăng Sương gặp nhau.

## 21. Chương 21

Mỗi khi như vậy, Tần Khiếu đều sẽ nhớ tới đôi mắt trong suốt chứa đầy tin cậy kia, cho đến khi, hắn cùng với Lăng Sương gặp nhau.

Trong nháy mắt, hắn cơ hồ nhìn thấy được cặp mắt sáng ngời đầy lửa mình từng quen biết, liền hoàn toàn rơi vào tay giặc. Tần Khiếu giật mình, nguyên lai từ đầu đến cuối, hắn chẳng qua chỉ đi tìm rung động mình đã từng có trên người Lăng Sương mà thôi.

Một lần nữa nhìn vào đôi mắt của Tề Vân Phi, Tần Khiếu thoải mái, thật sự, y một chút cũng chưa biến. Cho đến bây giờ, Tề Vân Phi đều biết bản thân mình luyện tiếu nhất là thấy y rơi lệ, khổ nhục kể cơ hồ được y sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, lần nào cũng thành công. Cho dù biết rõ mắc mưu, Tần Khiếu vẫn như cũ vui vẻ chịu đựng.

“... Người vẫn đang trách ta?”

“...” Tề Vân Phi chỉ cười không nói, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào Tần Khiếu. Cây cỏ khô dưới chân bị gió thổi tung như cuộn sóng phập phồng, mềm nhẹ va vào vạt áo của y. Từ lúc Tần Khiếu hô lên ‘tiểu Tề’ đến khi hắn dần nhớ ra hết thấy, Tề Vân Phi vẫn một mực yên lặng đứng ở nơi cách hơn một trượng mà quan sát Tần Khiếu. Không buông tha mỗi một biểu tình biến hóa rất nhỏ của hắn.

“A... Đi thôi.” Đi qua sát bên người Tần Khiếu, Tề Vân Phi khẳng định cảm nhận sâu sắc nóng rực phía sau sẽ không bao giờ rời khỏi mình nữa. Bạc thần khê nhếch, Tề Vân Phi đi thẳng về phía trước.

Chỉ còn một bước... Là người hoàn toàn thuộc về ta...

Khi bầu trời tối đen hai người cuối cùng cũng thấy chợ liền mã bắt đình đề “thúc ngựa không ngừng” chạy tới Tam vương phủ.

“Ai ai ai, làm cái gì đấy, có biết nơi này là nơi nào hay không? Là nơi tiểu dân chúng như các người có thể tùy tiện đi vào hay sao? Tránh ra tránh ra!” Thủ vệ vừa thấy hai người rồi bù, y phục bình thường, không kiên nhẫn chạy ra đuổi.

“Hừ, cẩu mắt thấy người thấp.” Tề Vân Phi âm thầm vận khí, chuẩn bị dùng một chưởng đánh gục hắn.

“Chậm đã.” Tần Khiếu ngăn cản Tề Vân Phi sau đó quay về phía thủ vệ hành lễ: “Vị huynh đệ này, chúng ta là phụng mệnh đến tìm Tam vương gia, đây là tín vật.” Thấy thủ vệ vẫn bán tín bán nghi như cũ, do dự, Tần Khiếu lấy từ trong lòng ra lệnh bài tướng quân, vừa đâm vừa xoa “Việc này vô cùng trọng đại, nếu chậm trễ, người ta đều là tội mất đầu...”

“Nói thì nói thế, nếu hai vị cầm lệnh tướng quân, tiểu nhân tự nhiên không dám chậm trễ, ta cũng chỉ làm hết phận sự trông coi của mình mà thôi.”

Thủ vệ cười làm lành.

Hai người được lão quản gia dẫn dắt đi xuyên qua giữa những cột trụ được khắc tranh trong hành lang, lại thế nào cũng không tới được nơi cần đến.

“Vương phủ này còn có nơi nào ta chưa đi qua, Tần Khiếu, lão quản gia chẳng lẽ sợ chúng ta sẽ gây bất lợi cho Tề Mặc Nhiên, cố ý mang chúng ta đi vòng vèo chứ!” Tề Văn Phi chỉ cây đầu mà mắng cây hòe, cũng không chờ quản gia giải thích, nhấc chân liền bước về phía thư phòng.

“Công... Công tử! Đó là thư phòng của chủ nhân, người bình thường không vào được!”

“Vậy người nói thật đi, người nào được đi vào?”

“Cái này... Nơi làm việc của chủ nhân, từ trước đến nay chỉ có Lãng đại nhân có thể đi vào.” Quản gia khó xử muốn ngăn cản Tề Văn Phi, lại không lý do đối với y vô cùng sợ hãi, ngay cả dũng khí nhìn thẳng y cũng không có.

Như là chiếm được câu trả lời vừa lòng, Tề Văn Phi thoảng gật gật đầu, xoay người nhìn biểu tình của Tần Khiếu. Thấy vẻ mặt hắn vẫn vô động vô trung, trong lòng mừng thầm.

“Tam đệ! Tam đệ!” Một cước đạp trung cửa, liền túm lấy Tần Khiếu xông vào.

Ai nha nha, sấm đại họa! Quản gia sợ tới mức cả người chảy mồ hôi lạnh, hoàn toàn mất chủ ý “Mau... Nhanh đi mời Lãng đại nhân đến!”

Trong thư phòng Tề Mặc Nhiên đang múa bút thành văn, ngày gần đây gã vì công vụ chồng chất mà vội đến sứt đầu mẻ trán, còn phải lo lắng cho an toàn của ca ca, thật sự là tâm lực tiêu tụy. Lúc này đột nhiên bị người đập cửa phòng, lửa giận công tâm, cũng không thèm nhìn liền chửi ầm lên.

“Cút ”

“Ha ha ha Vương gia mặt mũi thật lớn nha!” Một tay xé đi nhân bì diện cụ, Tề Văn Phi cho Tề Mặc Nhiên một cái ôm thật chặt.

“Hả!? Hoàng huynh?” Tề Văn Phi từ lúc gặp chuyện không may vẫn yếu vô âm tín, hiện giờ lại êm đẹp xuất hiện trước mặt mình, Tề Mặc Nhiên nhất thời đắc ý vênh váo, đối y vừa sờ vừa đánh, chỉ sợ hết thủy đều là mộng. Cho đến khi nhìn thấy Tần Khiếu ở phía sau Tề Văn Phi lộ ra bộ dáng buồn cười, mới phát giác mình thất thố, vội vàng làm lễ Vương gia.

“Khụ khụ... Thần đệ bái kiến Ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế...”

“Ây, không cần đa lễ.” Nâng Tề Mặc Nhiên dậy, Tề Văn Phi phát áo choàng, thản nhiên ngồi trên ghế bành, ánh mắt lợi hại.

“Sự tình điều tra đến đâu rồi?”

## 22. Chương 22

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Lục vương gia đã bị bắt, chỉ chờ ngài ban hạ chiếu thư công bố thiên hạ để hành hình. Chính là...”

Dừng một chút, Tề Mặc Nhiên tiếp tục “Bên người Hoàng Thượng chỉ sợ có nội gian.”

“Nga?” Tươi cười như có như không bên môi biến mất, Tề Văn Phi buông chén trà, nghiêm túc dị thường “Vậy người thật ra muốn nói, bên người trầm trừ bỏ Tần Khiếu còn có Tào Thích, chính là thị vệ cùng thái giám một lòng trung thành, rốt cuộc ai sẽ có hiềm nghi này?”

“Hoàng Thượng, tri nhân tri diện bất tri tâm “tương tự câu dò sông dò biển ai dò được lòng người”, hoàng huynh không thể phớt lờ!” Tề Mặc Nhiên mắt sáng như đuốc, thấy Tề Văn Phi mặc dù giữ khuôn mặt hết sức bình tĩnh, nhưng ánh mắt cũng không chút để ý dừng ở trên người Tần Khiếu đang cúi đầu bên cạnh, nhất thời phóng tâm. Xem ra đại ca đã có điều phát hiện, hơn nữa thực có thể đã biết ai là trạm gác ngầm. Tề Văn Phi lòng dạ thâm sâu, không dễ dàng nhìn ra tâm tư, lại cố tình ở sự tình mấu chốt liên quan đến tính mạng trước mắt này lộ ra vẻ phong đạm vân khinh, Tề Mặc Nhiên âm thầm thở dài: Không biết ai lại bất hạnh lạc vào bẫy rập của đại ca. Chỉ có thể đợi y vạch trần đáp án đó thôi.

Trong phòng lập tức lâm vào trầm mặc, ánh sáng ngọn nến lay động ở trên khuôn mặt tuần mỹ của Tề Vân Phi lưu lại bóng ma quỷ dị, lại giây lát lướt qua. Một lát sau, Tề Vân Phi đánh võ lạng yên, xoay người đối mặt với Tần Khiếu.

“Tần tướng quân, người nói xem?”

“Bẩm Hoàng Thượng, không có chứng cứ, thần không dám tự tiện phán đoán.” Chắp tay thở dài, Tần Khiếu tiếp tục “Nhưng nếu có thể tìm ra kẻ trộm mật báo, tự nhiên có thể tìm hiểu nguồn gốc, tìm được kẻ làm chủ phía sau. Y thần xem ra, việc này kỳ lạ ở chỗ địch nhân cơ hồ nắm rõ hành tung của Hoàng Thượng trong lòng bàn tay, ngay cả đội cận vệ cũng mất liên lạc với Hoàng Thượng, thích khách lại có thể dưới tình huống có lợi nhất tự thân xuất hiện cùng ngắm bắn chúng ta. Trừ phi trong ta cùng Tào đại nhân có ai lưu lại ký hiệu trên đường, còn có chính là...” Tần Khiếu do dự, cúi đầu không nói.

“Hey, trăm nếu không tin người cùng Tào Thích sao lại lựa chọn các người hộ giá? Ái khanh cứ nói đừng ngại!”

“Thần lúc còn chinh chiến với Bắc Địch từng gặp qua dị tộc biết huấn luyện một loại dược nhân, bọn họ đều là hoạt tử nhân có võ công cao cường, hoàn toàn không có ý chí, toàn bộ do dược sư dùng dược vật điều khiển, cho nên đối với mùi đều cực mẫn cảm. Trong đó có một loại thuật ám sát, đó là loại kẻ đơn dẫn ở trên thân thể người, một khi dược nhân bị phát hiện, bọn họ sẽ gắt gao dây dưa, cho đến khi nuốt sống được người đó rồi mới bỏ qua!”

“Trên đời này vẫn có loại sát chiêu ác độc như thế sao?” Tề Mặc Nhiên bắt đầu hồi tưởng, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Người là nói... Trăm bị hạ thuốc dẫn?”

“Thần mới chỉ hoài nghi. Hết thấy đều quá mức ăn khớp. Bắt đầu hồi tưởng, thích khách ngày đó có ánh mắt đại ra, chỉ biết tiến công, chẳng những hoàn toàn không tiến hành phòng vệ, quả thực tựa như không có cảm giác đau. Hơn nữa cho dù chết thảm trọng vẫn không hề sợ hãi, giữa chúng cũng hoàn toàn không có sự ăn ý.”

“Nói có lý.” Tề Vân Phi như có chút đắm chiêu gật gật đầu. Nói đã đến nước này, ba người đều hiểu trong lòng không nói: trừ bỏ thái giám bên người chuẩn bị hành trang sẵn sẵn, sẽ không có người thứ hai. Giữa lạng yên, không có ai chú ý đến nụ cười phệ huyết dấu ở trong bóng ma.

Xoa xoa huyết thái dương, Tề Vân Phi tự thuật “Trăm nhớ rõ... Ngày đó là Vương công công đồ xiêm y cho trăm, nhưng những thứ này từ trước đến nay đều là do Tiểu An Tử để ý huân hương...”

“Huân hương!?” Tần Khiếu kinh hãi “Đây đúng là một trong những phương pháp kẻ đơn dẫn!”

“Nguyên lai là hẩn?” Tề Mặc Nhiên đứng bật dậy, trên mặt trắng bệch.

“Thần đệ sẽ đi bắt tên đó nhốt vào tử lao!” Xoay người sẽ bước ra cửa.

“Chậm đã!” Tề Vân Phi chậm rãi đi đến trước mặt Tề Mặc Nhiên, vô cùng thân thiết kéo gã vào trong lòng ngực mình “Mặc Nhiên... Chỉ sợ ngươi vừa đi, Tiểu An Tử sẽ không nhìn thấy thái dương ngày mai đi? Khổ sở sao? Đau lòng sao? Mặc Nhiên đáng thương...” Ôm lấy hai má đệ đệ, Tề Vân Phi đau lòng vuốt ve.

“Hoàng huynh...” Không dám tin mở to hai mắt nhìn, Tề Mặc Nhiên ngơ ngác câu đố. Điều này sao có thể... Không, không có khả năng, không có khả năng! “Hoàng huynh, ta cầu ngươi...”

Thở dài, Tề Vân Phi lắc đầu.

“Người tới, bãi giá hồi cung!”

Trước khi đi, Tề Vân Phi quay đầu lại, thật sâu nhìn thoáng qua khuôn mặt đau thương ảm đạm của Tề Mặc Nhiên. Không nên trách trăm, Mặc Nhiên, ám sát thiên tử là tội gì? Người dù có ba đầu sáu tay cũng không bảo hộ y được đầy đủ. Trăm tha thứ không được y! Hết thấy, chỉ nhìn tạo hóa của y...

## 23. Chương 23

Tề Vân Phi đi rồi, Tề Mặc Nhiên nghiêng ngả lão đảo đi đến trước bàn, một tay gạt hết những thứ trên bàn xuống. Mực nước đen đặc lưu lại dấu vết loang lổ trên mặt đất, mà nghiền mực do thanh ngọc chế thành đã sớm tan xương nát thịt.

Cốc cốc... Quần gia gõ cửa “Vương gia, khách nhân đi rồi sao? Ta đã mời Lăng đại nhân tới...”

“Để cho y cút! Ta không nghĩ thấy y!” Lại là một loạt tiếng loảng xoảng của dụng cụ bị ném vỡ, lão quần gia co rúm lại lùi ra phía sau mấy bước, khó xử nhìn Lăng Sương “Lăng đại nhân, xin lỗi, người xem ta vội vàng mời người đến...”

“Ta đến đây đi.” Khuyên quần gia đi rồi, Lăng Sương đẩy cửa bước vào, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Tề Mặc Nhiên.

“Xảy ra chuyện gì ? Có chuyện gì phiền lòng mà không thể nói với ta?”

“Sương nhi, lúc trước ta bắt buộc người, người còn hận ta không?” Cầm tay Lăng Sương làm cho mười ngón tay hai người đan vào nhau, trong lòng Tề Mặc Nhiên ngũ vị tạp trần. Cùng Lăng Sương đối diện, ánh mắt ôn nhuận đã không còn tồn tại nữa, thủ nhi đại chi chính là loại quang hoa kỳ dị nói không rõ. Trong nháy mắt, Lăng Sương rùng mình: quả nhiên là huyết mạch tương liên, ánh mắt này quả thực cùng Tề Vân Phi không hề khác biệt!

“Cái này... Sao có thể chứ...” Lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng áp chế bối rối dưới đáy lòng, Lăng Sương ngừng dùng sức, muốn tránh khỏi bàn tay của Tề Mặc Nhiên. Nào biết gã vẫn như cũ không chịu thuận theo, nắm chặt không buông tay mình ra, ánh mắt càng phát ra quang mang làm cho người ta cân nhắc không ra.

“mặc nhiên, rốt cuộc người xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì? Người nói cho ta biết, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp.” Lăng Sương cảm thấy không thích hợp, bình thường chỉ có lúc Tề Vân Phi xảy ra chuyện gã mới có thể có thái độ khác thường, hay là... Tim chợt đập gia tốc, Lăng Sương túm chặt vạt vai của Tề Mặc Nhiên, gần từng tiếng nói:

“Hay là Hoàng Thượng y... ra...”

“Người nghĩ đi đâu vậy! Hoàng huynh y, dưới sự bảo hộ của Tần Khiếu đã bình yên vô sự trở lại. Ha hã, Tần tướng quân rất cao a, nghe Tào Thích miêu tả lúc đó hung hiểm, nếu không phải không tìm thấy thi thể, ta cùng với tám bị cổ mệnh đại thần suýt nữa muốn phát tang. Thực là ông trời phù hộ Ngô hoàng!” Tề Mặc Nhiên nói vô cùng cao hứng phấn chấn, hoa chân múa tay vui sướng, lại âm thầm quan sát phản ứng của Lăng Sương.

Tuy rằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu làm y có chút đứng ngồi không yên, Lăng Sương vẫn biểu hiện như thường, còn phụ họa nói “Ngô hoàng là thực long thiên tử, cát nhân thiên tướng, tự nhiên có thể gặp dữ hóa lành. Nếu biết được tin vui, người vừa rồi vì sao lại nóng nảy như thế, thậm chí còn giận chó đánh mèo người khác?”

“Ha hã...” Cười trừ, lúc này trên mặt Tề Mặc Nhiên không còn tìm thấy bóng dáng nửa điểm tức giận, vẫn như thường bày ra bộ dáng quân tử nhẹ nhàng.

“Nhất thời thất thổ, Sương nhi xin đừng trách. Đúng rồi, ta muốn vào cung một chuyến, người trở về nghỉ ngơi đi, gần nhất sẽ có rất nhiều chuyện phát sinh.”

Lăng Sương hồ nghi gật gật đầu, lúc xác định Tề Mặc Nhiên đã đi xa rồi, rốt cuộc không khống chế được tay chân lạnh lẽo, sắc mặt trắng xanh vội vàng rời đi.

Trong góc, Tề Mặc Nhiên thống khổ nhú chặt mày, như có chút dăm chiêu.

Tầm cung Hoàng Thượng.

Thái giám Tiểu An Tử hầu hạ bên người đang cẩn thận thay quần áo cho Tề Vân Phi.

“Tiểu An Tử.”

“Nô tài ở.”

“Qua hôm nay, chết đã có thể không thoải mái như ngày hôm đó...”

“Nô tài hiểu rõ.” Cung kính dập đầu “Nô tài hiểu rõ, nô tài tài cán vì Hoàng Thượng cống hiến sức lực, là phúc khí tam sinh tu luyện được. Nếu không phải năm đó khi Gia Hữu đại hạn Hoàng Thượng thu lưu nô tài, nô tài đã sớm chết ở ven đường uy cầu! Tiệm mệnh của nô tài nếu có thể giúp được Hoàng Thượng, nô tài cho dù phải vượt lửa qua sông cũng muốn lần chết không chối từ!” Người nói càng lúc càng dập đầu mạnh hơn, sau đó kính cẩn nghe theo lui ra ngoài.

Vừa lòng gật gật đầu, Tề Vân Phi bưng chén trà thơm nhấp một ngụm, để cho nước chè xanh đắng chát lưu chuyển giữa lưỡi, một lát, lại biến thành hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng.

Khổ tận cam lai, Tề Vân Phi y muốn thứ gì, trước kia sẽ không thất thủ, hiện tại, tương lai cũng sẽ không thất thủ!

## 24. Chương 24

Màn đêm buông xuống, Tề Vân Phi nôn ra máu cũng sốt cao không ngừng, một lần lâm vào hôn mê. Kết quả chứng thật trong trà thơm Tiểu An Tử đưa cho Hoàng Thượng có thả một loại độc dược lam hồn thảo hiếm thấy. Vật ấy kịch độc vô cùng, thường nhân dính vào môi sẽ chết ngay lập tức, may mắn Tề Vân Phi vì phòng bất trắc hàng năm đều ăn một lượng nhỏ độc dược, thả chút ít vào nước trà, mới có thể chống đỡ thoát khỏi quỷ môn quan. Tiểu An Tử tức khắc bị đánh nhốt vào tử lao, chịu không nổi nghiêm hình tra tấn, lập tức khai ra người đứng sau làm chủ là Lăng Sương. Nguyên lai Lăng Sương từ trong hành động khác thường của Tề Mặc Nhiên phỏng đoán sự đã bại lộ, vội vàng tiên hạ thủ vi cường, rồi đi Tam vương phủ liền lập tức dùng bồ câu đưa lam hồn thảo cùng chỉ thị cụ thể truyền cho Tiểu An Tử. Hiện đã tìm ta thư tự tay y viết, chứng cứ vô cùng xác thực, Lăng Sương chạy trời không khỏi nắng.

Lăng phủ ánh lửa tận trời, hình bộ thượng thư Cát Vân Thanh mang theo chúng quan binh phá cửa mà vào, liền gặp được Lăng Sương muốn uống thuốc độc tự sát.

“Lăng đại nhân!” Cát Vân Thanh một tay hất đổ rượu độc trên tay Lăng Sương, tức sùi bọt mép, hai mắt trừng to giống như chuông đồng.

“Cát mỗ xưa nay kính trọng nhân phẩm của người, người đầy bụng kinh luân lại quan cư tam phẩm, có thể nói con đường làm quan bằng phẳng thậm chí một bước lên mây, người rốt cuộc có gì bất mãn, lại làm ra việc đại nghịch bất đạo như thế?”

“Người hiểu cái gì?” Lăng Sương đại ra nhìn chằm chằm cốc rượu bị đánh nghiêng chậm rãi chảy xuôi trên mặt đất, mặt không chút thay đổi.

“Gia phụ Lăng Thu Sinh chẳng qua là nhất thời lỗ mãng chống đối Hoàng Thượng, đã bị Tề Vân Phi ra lệnh kéo đi chém đầu, cả nhà luân vi dân đen vĩnh viễn không có ngày xoay người! Đến lúc này người trong tộc trôi giạt khắp nơi, bao nhiêu tráng niên tài俊 minh ngọc bị long đong, suốt ngày sống cuộc sống giống như súc sinh, sống không bằng chết!” Chậm rãi đứng dậy, Lăng Sương nhìn về mặt cương trực công chính của Cát Vân Thanh, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười.

“Người như vậy” vỗ vỗ da mặt cứng nhắc của Cát Vân Thanh, Lăng Sương cười to không ngừng “Quả thực giống lão nhân như đức! Ha ha ha... Trên đời này, người một lòng một dạ tận trung với công việc... Ha ha, bị chết sớm nhất!”

“Chớ có nói bậy! Người tới, bắt Lăng Sương!”

Bọn quan binh xông lên, trối gô lấy Lăng Sương, một giai công tử không thực nhân gian khói lửa kia trong khoảnh khắc không còn tồn tại nữa, trước mắt mọi người chẳng qua chỉ là một khâm phạm đầu bù tóc rối của triều đình.

“Mang đi!”

“Chậm đã!” Nghe được tin vội tới, Tần Khiếu tách mọi người ra, đi đến trước người Cát Vân Thanh.

“Cát đại nhân, ta có lời muốn nói với y.”

“A, đi thôi.” Cát Vân Thanh nghiêng người, mang theo binh lính canh giữ ở cửa. Hắn với Tần Khiếu xưa nay giao hảo, cũng hiểu biết gút mắc từng có giữa hai người, lần này thật không ngại bán cho Tần Khiếu một cái nhân tình.

“Tạ ơn đại nhân thành toàn.” Tần Khiếu xoay người nhẹ nhàng nâng đầu của Lăng Sương lên, thay y sửa sang lại mớ tóc lộn xộn.

“Vì cái gì?” Tiếng nói ôn nhu trầm thấp như có kỳ tích an ủi tâm thần cơ hồ bị cừu hận xé rách của Lăng Sương.

“Tần... Tần ca!” Cúi đầu chôn vào trong lòng ngực ấm áp, Lăng Sương giống như một đứa nhỏ bị lạc đường thật lâu, cuối cùng cũng tìm được nơi trở về của mình, an tâm gào khóc lớn lên.

“Vì cái gì... Vì cái gì y luôn muốn cướp đi những thứ quý giá nhất của ta! Trước kia là phụ thân, hiện tại là người! Ta rất hận... Rất hận! Ta không nghĩ rời khỏi người, ta là bị bắt ép! Người đừng rời khỏi ta! Ổ... Đừng rời khỏi ta...”

“Tốt lắm... Tốt lắm... Nói cho ta biết, chuyện này thật sự là người làm sao?” Tần Khiếu nhẹ nhàng vuốt va tấm lưng đơn bạc của Lăng Sương, vô cùng đau lòng.

Cái đầu đang rúc vào trong ngực dùng sức gập đầu, một đôi mắt to hắc bạch phân minh tràn ngập cừu hận.

“Ta hận y, ta muốn báo thù!”

“Vậy rốt cuộc người làm thế nào tạo nên Tiểu An Tử? Hắn từ nhỏ đi theo Tề Vân Phi, trung thành và tận tâm, sao có thể nói phản bội liên phản bội?”

“Là ta biết được mỗi khi Hoàng Thượng tự mình săn bắn, sẽ vẫn chuẩn bị tuyển một người ở bên người y. Có thể không bị hoài nghi còn có ai thích hợp hơn so với người bên cạnh được sự tín nhiệm của y? Một lần khi ta theo mặc nhiên tiến vào hậu cung, nhân cơ hội thả cổ độc vào trong lư hương huân hương, làm cho Tiểu An Tử trở thành người đầu độc, lại uy hiếp hắn nếu không hợp tác liền tố giác hắn. Vốn tưởng rằng thu sẵn là lúc Tề Vân Phi sẽ bị mất mạng, đến tận đây sẽ không lưu lại manh mối, không nghĩ tới...”

“Không nghĩ tới, ta sẽ cứu y?” Tần Khiếu có chút dăm chiêu, cảm thấy nổi bần khoản thật mạnh, rất nhiều chi tiết mâu thuẫn không đúng.

“Tóm lại, ta sẽ không cho người chết.” Tần Khiếu buông Lăng Sương ra, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

## 25. Chương 25

Chuyện Lăng Sương là kẻ tình nghi ám sát Hoàng Thượng rất nhanh đã truyền đến ồn ào huyên náo trong triều, người mừng y lấy oán trả ơn có, người cười y không thức thời có, người thán y uống phụ tài học cũng có, mọi người không ngừng vội vàng cắt đứt quan hệ với y, chỉ sợ mặt ròng thịnh nộ, sẽ tự hại bản thân.

Chính là trên triều đình, tất cả mọi người rất có ăn ý giả cảm vờ điếc, đối với chuyện Lăng Sương ngậm miệng không nói chuyện. Ai đều biết Tam vương gia dưới một người trên vạn người chẳng những được sự tín nhiệm của Hoàng Thượng, hơn nữa đối Lăng Sương lại tình chân ý thiết, giờ phút này thân phận của y vi diệu. Trong lòng mọi người tính toán: nhiều lời nhiều sai, nếu hai mặt quên không lấy lòng, thật sự là không có lời. Thế là tuy rằng mỗi người nghiêm túc kính cẩn nghe theo, lại đổi chuyện Lăng Sương không hề đề cập tới.

Tề Vân Phi đem tâm tư đủ loại quan lại sờ soạng đến quen, ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Khụ khụ... Chuyện Lăng Sương, trăm đã toàn quyền giao cho Cát thượng thư xử lý, chúng ái khanh có gì dị nghị không?”

“Như thế rất tốt.” Nếu Hoàng Thượng đã hạ thang xuống, đủ loại quan lại tự nhiên phụ họa “Cát thượng thư có danh xưng là thanh thiên, tự nhiên sẽ không phụ kỳ vọng của Hoàng Thượng, nhất định có thể tra ra manh mối.”

“Có bản thượng tấu, khụ khụ... Không bản, liền bãi triều đi.” Một trận bệnh nặng mặc dù được thái y điều thủ hồi xuân, nhưng vẫn hao phí không ít nguyên khí của Hoàng Thượng. Chúng thần thốn thức: Hoàng Thượng mang bệnh vào triều, cần nghiệp như thế, thì lo gì dân không no quốc không mạnh? Mọi người sớm thành kính quỳ gối trên mặt đất bái lạy.

Tề Mặc Nhiên chờ mọi người rời đi xong liền khẩn cấp đi về phía ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, thân mình ngài vẫn còn yếu, những tấu chương này nên để xem sau đi?” Vương công công cẩn thận đỡ Tề Văn Phi, không dám có nửa điểm chậm trễ.

“Quân quốc đại sự, há lại có thể chậm trễ!” Tùy tay mở ra một bản tấu chương liền bắt đầu đọc, đột nhiên nhớ tới cái gì, Tề Văn Phi ngẩng đầu.

“Vương công công.”

“Nô tài ở.”

“Chút nữa nếu mặc nhiên đến đây, người giúp trầm ngâm cản gã lại.”

“Vâng...”

“Không cần! Ta đã đến đây rồi!” Người chưa tới mà tiếng đã tới trước, Tề Mặc Nhiên! Rầm một tiếng, đá bay cửa phòng khắc hoa, hấp tấp xông vào.

“Làm càn!” Một chương thiếu chút nữa làm vỡ nát cái bàn, Tề Văn Phi khẽ nheo mắt “Sao vậy, trầm không ở mấy ngày, người ngược lại càng ngày càng kiêu ngạo!”

“Ta...” Dáng vẻ bệ vệ nhất thời bị tước hơn phân nửa, Tề Mặc Nhiên tâm không cam lòng không nguyện quỳ xuống hành lễ “Thần đệ thỉnh an Hoàng Thượng, Ngô hoàng...”

“Được rồi được rồi, đứng lên đi.” Không kiên nhẫn phát phát tay, một đám cung nữ thái giám lập tức thức thời lui ra ngoài.

“Ta không đứng dậy!”

“Người! Nếu là cầu tình cho Lăng Sương, liền cút ngay cho trầm!”

“Hoàng huynh... Vì cái gì muốn hại Lăng Sương?”

“Người nói cái gì!” Khiếp sợ xoay người nhìn trừng trừng đệ đệ, Tề Văn Phi quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình “Trầm hại y sao? Trầm hại y thế nào! Tới cùng tới tận, đều là y trầm phương nghìn kế mưu hại trầm! Y chẳng những tự dưỡng được nhân, trầm thiếu chút nữa bị y độc chết! Trầm ngược lại muốn hỏi người một chút, người cùng y như keo như sơn, sao có thể không biết lòng muông dạ thú của y!”

“Hoàng huynh! Người sao có thể dễ dàng tin tưởng y xúi giục người khác, đây đều là lời tuyên bố vô cớ! Huống chi từ khi Tần Khiếu trở về y vẫn luôn trốn tránh ta. Một con người có trái tim thủy tinh như vậy, ta không muốn bức bách y nữa, có cái gì sai!”

“Người không sai?” Bàn tay túm lấy vạt áo của Tề Mặc Nhiên, Tề Văn Phi tức đỏ mắt “A... Nói rất đúng a... Mặc Nhiên, nếu không phải người không giữ được y, trầm sao phải vất vả như thế? Người có biết nửa năm qua trầm vì Tần Khiếu làm bao nhiêu chuyện hay không! Nếu trầm chết rồi, cho dù hao tổn tâm cơ chiếm được Tần Khiếu thì còn có ý nghĩa gì nữa!”

“Là vậy sao? Thần thú vị đến như thế sao? Để cho Hoàng Thượng không tiếc tự mình hại mình cũng muốn chiếm được?” Vẫn luôn ở phía sau, Tần Khiếu đẩy cửa mà vào, vẻ mặt phức tạp nhìn Tề Văn Phi cương ở tại chỗ.

Trợn mắt nhìn vẻ không thể tin, Tề Văn Phi run run chậm rãi nâng cao tay, hung hăng tát cho Tề Mặc Nhiên một cái.

“Tốt lắm... Lúc nào mà ngay cả người cũng học được thương tổn trầm!”

## 26. Chương 26

Chát! Tề Mặc Nhiên quay đầu đi, khóe miệng chảy xuống tơ máu.

“Hoàng huynh, ta cùng với người là anh em cùng mẹ, tuy rằng từ nhỏ ngăn cách hai nơi, nhưng giống nhau ở trong cung đấu đá, dựa vào giấu tài, thủ đoạn tâm ngoan thủ lạt mà sống sót, huyết mạch tương liên, người suy nghĩ cái gì ta sao có thể hoàn toàn không biết! Sương nhi tuy nói đọc đủ sách thánh hiền cơ trí hơn người, nhưng luận lòng dạ luận tâm cơ sao có thể là đối thủ của ngài? Y chẳng qua là con riêng của Lăng gia, mặc dù xưa nay kính ngưỡng Lăng Thu Sinh, nhưng trước khi quay về kinh đều không biết thân phận thật sự của mình, nếu không phải người châm ngòi kích động, sao có thể làm ra cử chỉ quá khích. Mà theo ta được biết, trừ bỏ Lục vương, trong thiên hạ người có tâm phản nghịch từ lúc người kết đủ vây cánh đã bị gạt bỏ đến không còn một mảnh, như vậy có thể kích động Lăng Sương, cũng chỉ có...”

“Đủ rồi!” Tề Vân Phi tức giận cầm cái chặn giấy ném xuống đất, chỉ ra cửa hướng Tề Mặc Nhiên rống to “Cút!” Lại vung tay áo, quay lưng lại.

“Hoàng huynh, nếu Lăng Sương phải chết, ta cũng quyết không sống một mình!”

“Người dám uy hiếp trẫm!” Phiền tảo đi qua đi lại trong phòng, Tề Vân Phi chỉ vào đệ đệ mắng to “Người đừng tưởng rằng trẫm không có cách nào bắt người! Người cút! Sau này lâm triều người cũng không cần đến! Trẫm không muốn lại nhìn thấy người!”

“Tam vương gia...” Trong lòng Tần Khiếu có chút tư vị không muốn, người mà bản thân từng nghĩ bảo hộ cả đời hiện tại cũng có nơi chốn chân chính, lòng người cũng không phải làm bằng đá, Lăng Sương nếu có thể tránh được kiếp nạn này, một ngày nào đó sẽ không cần đến mình. Yên lặng đỡ gã đứng dậy, Tần Khiếu ý bảo gã đừng lên tiếng nữa.

Ngầm hiểu, Tề Mặc Nhiên không hề kiên trì, dập đầu bái lạy, sau đó rời đi. Lúc gần đi, còn có thâm ý khác vỗ lên bả vai Tần Khiếu.

Nhìn vào không trung mùa đông âm trầm, Tề Mặc Nhiên thở dài. Tâm tư hoàng huynh quá mức thâm trầm, âm tình biến hóa kỳ lạ ai cũng không đoán ra, cho tới bây giờ không ai có thể đến gần nội tâm của y. Có thể hủy diệt mây đen ảm đạm trong lòng y hay không, liền toàn bộ trông cậy vào Tần Khiếu đi.

Trong thư phòng, Tề Vân Phi đưa lưng về phía Tần Khiếu, lại bị tầm mắt nóng rực của hắn làm cho không biết làm thế nào. Trong phòng im ắng, ngẫu nhiên ngoài cửa vang lên tiếng chim hót, nghe ra cũng có vẻ thê lương.

“Người... A... Quả thực cùng trước đây giống nhau như đúc. Nhìn qua thiên chân vô tà, lại luôn làm ta bị lừa thăm.”

Cảm giác Tề Vân Phi vẫn đang nghe, Tần Khiếu tiếp tục.

“Người rõ ràng rất không thích khóc nháo, lại mỗi khi ở trước mặt ta khóc vô cùng dữ dội, làm cho ta ngay cả nhặt một bó củi cũng không yên, theo sát một tác cũng không rời để bảo vệ. Khuôn mặt nhỏ nhắn phần phần nộn nộn thoát nhìn còn tưởng rằng là thần tiên đồng tử hạ phàm, ta làm sao bỏ được cho người chịu một chút ủy khuất. Nào biết đâu rằng người còn tuổi nhỏ liền được tiếp thụ luyện tập võ công của giáo đầu, không đến hai năm, đã đem những người vốn khi dễ người đánh cho rằng rơi đầy đất, khoa chân múa tay ta dạy cho người nhất định không cho vào mắt. Rồi lại cố tình thích ở trước mặt ta giả trang non nớt. Nếu không có ngày đó Ngô Ma Tử thấy người liền run rẩy không ngừng, thì ta vẫn còn bị người lừa, ngây thơ ra mặt cho người, cùng một đồng cậu ăm có tiền có thể đánh đến sứt đầu mẻ trán, về nhà còn thiếu chút nữa bị phụ thân đánh gãy chân. Kỳ thật, cho tới bây giờ đều là một mình ta thừa nhận thương của hai người. Ha ha, thật sự rất ngốc... Người thật sự cho là ta không biết, người kỳ thật cùng những kẻ có tiền đó đều cao ngạo, cũng giống như bọn họ khinh thường ta. Mùa đông năm ấy, xuất hiện của ta với người mà nói, chẳng qua là một đối tượng dời đi phát tiết phần nộ mà thôi. Ta vừa cảm thấy không cam lòng, vừa thấy người lẻ loi lại đau lòng không bỏ xuống được. Thân ảnh nhỏ nhỏ của người đứng giữa đám người tuy rằng khuôn mặt đầy nước mắt, nhưng ánh mắt này lại không lừa được người, chúng nó đang cười! Vân Phi... Tiểu Phi, có phải đến bây giờ, người vẫn có thể yên tâm thoải mái đứng ở một bên nhìn cả người ta toàn là thương hay không...”

“Ta không có! Không có không có không có!” Đẩy hai tay với qua cửa Tần Khiếu, Tề Vân Phi tâm loạn như ma: một loại vô thức cùng vui mừng khi bị người khác nhìn thấu làm cho trong lòng ngũ bị tạp trần. Nguyên lai cho tới bây giờ Tần Khiếu vẫn hiểu y, chỉ là không nói mà thôi, vẫn nhân nhượng cho tùy hứng của bản thân mình, không hề thay đổi.

“Như vậy sẽ không muốn cướp đi Lăng Sương từ trong cuộc sống của ta!” Tần Khiếu cường ngạnh kéo Tề Vân Phi lại đối diện với mình.

## 27. Chương 27

Vui sướng mới vừa rồi trong khoảnh khắc tan thành mây khói, Tề Vân Phi nắm tay đặt lên ngực, không nghĩ tới cảm giác hít thở không thông ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

“Không... Không được nhắc đến hai chữ Lăng Sương! Hô... Hô...” Từng ngụm từng ngụm thở dốc, trong đầu y trống rỗng.

“Vân Phi! Vân Phi! Người xảy ra chuyện gì? Đừng dọa ta!” Đặt Tề Vân Phi lên mặt đất, Tần Khiếu cởi bỏ cổ áo cho y, làm cho y hô hấp thông thuận. Đưa tay bắt mạch, trong lòng Tần Khiếu hoảng loạn! Một chút: không tốt, khí huyết nghịch lưu, mạch yếu như tơ nhện, chẳng lẽ là di chứng của lần tẩu hỏa nhập ma trước?

“Người tới! Mau! Mau truyền thái y!” Kêu gọi hạ nhân đi thỉnh thái y, Tần Khiếu cúi đầu, chỉ thấy Tề Vân Phi đang trắng bệch mặt liều mạng lắc đầu.

“Vô dụng... Hô, hô... Bệnh cũ... Hô, khự khự... Lạnh quá...” Bỏ hai tay Tần Khiếu ra, Tề Vân Phi nghiêng người.

“Không... Cần người lo lắng, người cứu...” Hơi thở thở ra đã lạnh như băng, Tề Vân Phi ôm chặt thân thể, ánh mắt cũng không thành thật truy đuổi Tần Khiếu đang xoay người đi gọi người.

Hồn dân! Nhìn qua... Lạnh quá... Lạnh quá... Cứu cứu ta... Cố gắng chống đỡ mi mắt, Tề Vân Phi giống như lại nhớ tới mùa đông ở Gia Hữu năm đó, bị vứt bỏ lẻ loi trong núi hoang rơi đầy tuyết trắng. Đại tuyết như lông ngỗng đầy trời là tả rơi xuống, phủ lên trên người y, phát ra tiếng sát sát rất nhỏ.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, y thể nhưng kinh ngạc phát hiện tứ chi không hề bởi vì đông cứng mà đau đớn toàn tâm. Thật tốt quá... Không hề khổ sở...

“Này! Tỉnh tỉnh a! Ngủ ở nơi này sẽ chết!” Một đôi tay nứt nẻ, cố gắng đào người từ trong tuyết ra, dùng sức lay.

“Này! Mở mắt ra! Đừng chết a!” Nhanh nhẹ cởi áo khoác bao lấy Tề Vân Phi chỉ còn nửa hơi thở, người tới thật cẩn thận ôm y vào trong lòng ngực, phủi hết tuyết trên người y.

Một cổ mùi nấm mốc nồng nặc xông vào mũi, Tề Vân Phi khổ sở bắt đầu giãy dụa, y hơi hơi mở mắt: a — còn không bằng đông chết đâu, thế nhưng bị ăn mày cứu sống. Nhìn bàn tay đen sì sì của đối phương, Tề Vân Phi chán ghét quay đầu qua một bên: khó trách trên mặt đau đến vậy, hai bàn tay này giống như vỏ cây, còn có thật nhiều miệng vết thương ứa máu, bị bàn tay như vậy lau lên mặt, ngấm lại đều cảm thấy ghê tởm.

“Đừng để ý đến y — Tần Khiếu — mau trở lại — thái dương sắp xuống núi rồi!” Một đứa nhỏ choai choai cũng lam lũ như vậy chạy tới “Đại khái là một người bị đông chết...”

“Nhìn này! Y tỉnh!” Hàm hậu cho Tề Vân Phi đang mơ mơ màng màng một nụ cười thật tươi, Tần Khiếu ôm quần áo càng chặt, cùng sử dụng dây thừng buộc Tề Vân Phi thành một cái bánh trưng thật lớn. Nhìn còn không yên tâm, lại đem cái mũ nỉ rách của mình cho y đội, một tiếng hey, liền vác y lên lưng, kéo theo một bó củi lớn đi theo sau người khác.

Tuyết ngập đến đầu gối mỗi khi có người dẫn lên đều phát ra tiếng phụp phụp, làm cho người ta đi nửa bước cũng khó. Nhìn đám bạn càng ngày càng xa, Tần Khiếu không tha quay đầu lại nhìn bó củi, vẫn quyết

định bỏ tay ra. Nếu không, trước khi bầu trời tối đen cũng không về được nhà, hai người đều phải chết ở trên núi.

“Này! Người tên là gì? Không thể ngủ a, sẽ chết đấy...”

Cổ hết sức tăng tốc độ, Tần Khiếu đã ra một tầng mồ hôi mỏng, gió thổi qua, lập tức đông lạnh thành băng bột phấn. Tề Vân Phi im lặng dựa vào tấm lưng ấm áp của Tần Khiếu, tìm một chỗ sạch sẽ trên cổ của hắn, đột nhiên cảm thấy một dòng nước ấm tươi lên tứ chi trăm hài...

Chậm rãi mở to mắt, Tề Vân Phi phát hiện thân mình đang ở trong phòng tắm đầy hơi nước, trong không khí tràn ngập được hương quen thuộc.

“Người tỉnh.” Thanh âm trầm ổn vang lên từ phía sau, theo đó một lồng ngực ấm áp tiến lại gần “Thái y nói người đã nhiều năm không phát bệnh... Thực xin lỗi...”

“A... Còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Cái mền rách nát kia của người không chắn được chút gió nào, hại trăm từ nay về sau hạ xuống bệnh căn...”

“Thật xin lỗi.”

Cảm giác thô ráp quen thuộc một lần nữa phủ lên gò má, Tề Vân Phi lấy một tay hất ra.

“Lăng Sương thật sự quan trọng như thế sao?” Ngừ khí vững vàng không có chút phập phồng, giống như đối thoại bình thường giữa quân thần trong triều.

“Phải.” Không có nửa phần do dự, Tần Khiếu trả lời.

Yên lặng đem chua sót nghẹn ở cổ nuốt vào “... Được! Trăm lần theo người!”

Y thua. Y vốn không muốn đẩy Lăng Sương vào chỗ chết, dù sao lúc trước cùng Mặc Nhiên ước định không hợp, hơn nữa, y cũng không muốn bởi vì Lăng Sương mà cùng đệ đệ trở mặt. Y đem thân thể của y, cảm tình còn có tôn nghiêm hết thấy đều dâng lên, sợ dĩ bày ra chiêu hiểm này, chẳng qua là muốn một kết quả: Tần Khiếu hắn, rốt cuộc là muốn, hay là không muốn. Chờ đợi lâu dài như thế làm cho người ta bất an, y là quân mà hắn là thần, nhất định không có nhiều thời gian gặp nhau, y chẳng qua là muốn một kết quả, một kết quả có thể cho y tiếp tục duy trì cố chấp. Cho nên y dùng bản thân mình, dùng Lăng Sương hạ chú, kết quả, thua thất bại thảm hại.

Rầm một tiếng, thân mình nhẹ nhàng phá thủy mà ra, quật cường đứng thẳng tắp. Tần Khiếu nhìn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thở dài.

“Người vì cái gì luôn khó tính như thế, rốt cuộc người đã thử đủ chưa! Người căn bản ngày từ đầu —— đã không muốn giết Lăng Sương!”

!? Kinh ngạc xoay người, Tề Vân Phi nhìn Tần Khiếu đang tựa tiểu phi tiểu, tâm như sấm động.

“Có... Ý tứ gì?”

## 28. Chương 28

“Đối với người mà nói, Tam vương gia rất quan trọng, về tình về lý, người sẽ không làm huynh đệ sinh ra hiềm khích. Tính tình Lăng Sương thế nào, chỉ cần y đã mở miệng gạt đầu, thì quyết sẽ không phản bội ta, trừ phi... Có người uy hiếp y, mà lợi thế... Chính là ta đúng không? Cảnh hương diễm ta nhìn thấy ở Tam vương phủ ngày đó, chỉ sợ... Cũng là Tam vương gia đã sớm an bài tốt. Người cùng Tam vương một đáp một xướng, không uống một bình một tức liền được đền bù mong muốn, cũng nên thấy đủ. Người làm được rồi, Vân Phi.” Đi một bước đến gần Tề Vân Phi, Tần Khiếu đưa tay một lần nữa kéo y vào trong lồng ngực mình. Cảm xúc lạnh lẽo truyền đến, Tần Khiếu nhíu mi.

“Nghe nói nước nóng này xua hàn, sao còn không thấy hiệu quả?” Nói xong, đưa tay trượt đến sau lưng của Tề Vân Phi truyền nội lực vào.

“... Trăm không sai!” Muốn thứ gì sẽ lấy đi, lấy không được, sẽ cướp, đây là tín niệm sống sót của y, y không có sai!

“Cảm tình vốn là không có đúng sai. Chính là lúc này đây người làm thật sự hơi quá đáng! Lăng Sương hết sức vô tội, tới đầu tới cuối, cũng chỉ là một quân cờ trong tay người, nếu đổi lại, để cho người tới thử, suy nghĩ ta không phải sao! Vì sao người còn muốn đuổi tận giết tuyệt? Cho dù người cùng Tam vương gia trước đây có ước, quyết không đến mức đưa y vào chỗ chết, chỉ sợ sau này y cũng chỉ có thể làm độc chiếm của Tam vương sống cho qua ngày. Y là một người có tính tình tự cho mình rất cao, cương liệt như vậy, không ra ba năm nhất định sẽ tự mình hại mình ly thể! Người thật sự nghĩ đây là con đường tốt nhất người chọn cho Tam vương sao!”

“Vậy thì như thế nào!” Một quyền đi xuống, bọt nước vẩy ra, Tề Vân Phi gắt gao ôm lấy thân thể của mình. Lạnh... Vẫn lạnh! “Không đủ, không đủ! Trẫm muốn người chỉ nhìn một mình trẫm!”

“Người đã thành công rồi!” Xoay thân mình Tề Vân Phi lại, Tần Khiếu hôn lên đôi môi tái nhợt, kịch liệt mà ôn nhu.

“Ta, Tần Khiếu, nguyện đem hết thân của mình hiến cho người, chính là thân thể, linh hồn.” Để cho Tề Vân Phi khóa ngồi ở bên hông của mình, Tần Khiếu ngẩng đầu nhìn y, thâm tình mà kiên định, mang theo một loại thành kính cùng chần chừ khi tìm được sinh mệnh thuộc về mình sau đó đem toàn bộ của mình kính dâng lên, cả một đời, không hề hối hận.

Trong phòng tắm bốc khói mù mịt, ngưng tụ thành bọt nước trong suốt dưới đôi lông mi thật dài của Tề Vân Phi, làm cho y không nhìn được biểu tình của Tần Khiếu. Phần không rõ là trong mắt rốt cuộc là nước hay là lệ, giữa ngón tay run run hiện lên hình dáng mặt mày rõ ràng, Tề Vân Phi muốn giờ phút này khắc sâu Tần Khiếu vào trong lòng.

“Thật sự sao... Thật sự chứ... Người sau này chỉ nhìn một mình trẫm, chỉ yêu một mình trẫm, nếu lừa trẫm, trẫm liền sai người lăng trì người...”

“A... Hảo một tên bạo quân!” Dem ngón tay không an phận ngậm vào miệng đầu lưỡi tinh tế đảo qua thăm ướt một một đốt ngón tay. Khớp ngón tay có vết chai, đó là nhiều năm xử lý công văn, phê chữa tấu chương lưu lại. Khớp xương rõ ràng thon dài, càng thích hợp cầm kiếm. Tần kiếm nhớ tới chủ nhân hai tay này từng vì mình mà tấu hỏa nhập ma, điên cuồng giơ kiếm, trong lòng ngực chợt kích động, có lẽ một khắc kia, bản khoả của hắn, mê mang của hắn đều đã bị chặt đứt. Cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ đến, tình yêu say đắm của Tề Vân Phi sẽ mãnh liệt đến tận bây giờ, không chiếm được hồi đáp, thà rằng ngọc nát đá tan! Trong tinh phong huyết vũ, hắn cuối cùng thấy rõ tâm tư của Tề Vân Phi thiên hồi bách chuyển, ở trong biểu diễn thật thật giả giả của y, nhưng lại càng phát ra vẻ rực rỡ. Tựa như hiện tại da thịt hai người muốn chạm vào nhau, mỗi một nhịp đập của trái tim đối phương, đều có thể trực tiếp va chạm với linh hồn.

Đối lập với im lặng.

Có thứ gì đó phá băng mà ra, bỏ ra kinh mạch đông lại, mãnh liệt chảy đến tứ chi trăm骸, có một loại tê đau thỏa mãn.

Nhắm mắt, cúi đầu, thử khê kiếm lên cánh môi mềm mại, lại bị đối phương gắt gao ngậm lấy, vây quanh. Rất thỏa mãn... Lần đầu tiên linh nhục “linh hồn và xác thịt” cùng hợp, nụ hôn đau khổ triền miên này, không ngừng không nghỉ.

“Tối nay, trẫm không để người đi...” Phủ thêm áo tắm, Tề Vân Phi kéo Tần Khiếu đi vào tắm cung.

Sa trường màu vàng phát phơ theo gió.

“Không được nhúc nhích!” Khóa ngồi ở trên người Tần Khiếu, quần áo Tề Vân Phi mở rộng, không hề bận tâm hai điểm hồng nộn lộ ra trước ngực, hấp dẫn giữa hai chân bị che lấp lúc ẩn lúc hiện, làm người nhìn thấy huyết mạch phun trào. Một tay kéo trâm gài tóc của Tần Khiếu, để cho ngón tay đan vào trong thác nước màu đen kéo ngược lại, ở trong ánh nền mờ ảo quanh quần bồi hồi. Tề Vân Phi cúi đầu, nhưng lại cắn lên một cái.

“A ——” Khoái cảm xa lạ theo cảm giác đau nhức chạy thẳng lên óc, Tần Khiếu giãy dụa, nhưng lại không thể động đậy, hắn có chút kinh ngạc. Đường cong rõ ràng trên làn da của Tề Vân Phi giống như dây cung căng thẳng, tuyệt đẹp mà trí mạng.

## 29. Chương 29

Ngậm lấy đầu nhũ mềm mại nhẹ nhàng lôi kéo ra bên ngoài, nghe được một tiếng kêu rên, lại thương tiếc dùng đầu lưỡi mút vào, liếm láp. Vừa dấm vừa xoa, cho đến khi nó rút cuộc chịu không nổi mà sung huyết, bành trướng, phát ra âm mi sáng bóng, tươi non ướt át. Tề Vân Phi cười khê, hơi thở thổi qua, đầu nhũ đã chín lại mẫn cảm hơi hơi phát run.

Nhuyễn huyết quanh thân bị chế trụ, Tần Khiếu không dùng được nửa phần khí lực, chỉ mặc Tề Vân Phi muốn làm gì thì làm. Hai điểm trước ngực bị đùa bỡn vừa hồng vừa thũng, vừa tê vừa đau, máu sôi trào rít gào hướng thẳng đến hạ phúc. Dục vọng của hắn đứng vững, cơ khát khó nhịn, lại tìm không thấy nơi ảm áp vây quanh. Tiến thoái lưỡng nan, hơi thở khê loạn, hắn đưa tay che khuất ánh mắt, quay đầu đi cắn chặt răng, không chịu phun ra một tiếng rên rỉ. Tự chủ của hắn luôn luôn hơn người, gặp được Tề Vân Phi lại luôn không chiến mà hàng. Buông tha chống cự vô vị, chủ động đưa tay ra vuốt lên cặp đùi thon dài cân xứng, dần dần tiến vào chỗ sâu trong tìm kiếm...

“Ha ha... Muốn sao?”

Kéo bàn tay che mắt ra, Tề Vân Phi cố tình ngồi thẳng dậy, đưa tay chân chống hai bên sườn thân thể Tần Khiếu, khóa quỹ gối ở phía trên, rút ra khoảng cách giữa hai người.

“Khiếu... Biết trăm muốn người thế nào không...” Cơ hồ là tàn bạo gặm cắn cơ bắp cứng cỏi, một đường công thành chiếm đất, làm cho mỗi một vết thương đều lưu lại dấu hiệu của mình.

“Người biết không? Không đếm được bao nhiêu đêm lạnh, trăm đều nghĩ đến người... Làm đến bản!” Trả thù bóp chặt côn thịt cương cứng đầy gân xanh, ở mũi ngọn dùng sức bắn ra, ác ý nhìn Tần Khiếu đau đến nắm chặt sàng đan, đỏ mồ hôi đầm đìa, đôi lông mày thanh tú nhăn lại.

“Hi... Chính là như vậy! Đau không... Trăm so với người còn đau hơn!” Lực đạo trên tay lại tăng thêm vài phần, cho đến khi móng tay cắm vào trong thịt, đỉnh côn thịt giống như khóc chảy ra những giọt lệ trong suốt, Tề Vân Phi mới thả lỏng, dùng lưỡi trùi mền lau đi mặt dịch.

“Người sẽ không biết, trăm nhớ người thế nào... Mỗi lần khi người hồ hững xoay người rời đi, tâm của trăm đều rất đau. Mỗi lần khi người nhìn Lăng Sương lại lộ ra vẻ mặt thương tâm cùng tịch mịch, trăm đều rất hận ý...” Gia tăng tốc độ xoa nắn, dùng sức mút vào, từng đợt từng đợt chất lỏng màu trắng bắn mạnh ra, nháy mắt tràn đầy khoang miệng ảm áp.

Đem tinh dịch phun lên tay, mặc cho nó nhỏ xuống lòng ngực dày rộng.

“Hi hi...” Nhìn thẳng vào hai tròng mắt của Tần Khiếu, mắt phượng của Tề Vân Phi hơi mở, nụ cười có chút khiêu khích nhưng nhiều hơn là chua xót “Người đoán... A... Lúc trăm tịch mịch sẽ lấy cái gì... Bỏ khuyết hư không?” Nói xong, lấy từ dưới gối ra một cái ngọc thức tinh xảo, dùng nước bọt thấm ướt xong, liền vén dục bào lên đưa xuống tìm kiếm...

“Thực xin lỗi!” Cuối cùng giải khai huyết đạo. Tần Khiếu đoạt lấy ngọc thức, ném sang một bên.

“Vân Phi, không cần cái đó...” Tiếp được tinh dịch trên tay Tề Vân Phi, Tần Khiếu đẩy ra cặp mông rắn chắc, đem nó xoa đều lên cục huyết ngưng ngừng, đưa tay cầm vào.

“A...” Xụi lơ ngã vào lòng ngực Tần Khiếu, Tề Vân Phi thỏa mãn ngửa đầu than nhẹ ra tiếng.

Ôn nhu ngậm cổ họng đang chuyển động mút vào, Tần Khiếu ôm chặt tay, không có một tia hở.

“Để cho ta ôm người... Vân Phi... Ta muốn người...”

“Ân...” Đặt lên cánh tay cường tráng, Tề Vân Phi hôn lên đôi môi mình luôn ham muốn mỗi khi vào triều, đem chất lỏng tiến vào miệng.

“Hương vị của người... Nuốt vào!”

Đầu lưỡi dây dưa truy đuổi lẫn nhau, chất lỏng màu trắng thuận theo khước miệng chảy ra, cả căn phòng tràn ngập dâm mi. Hai người tách nhau ra, nhưng lại mang theo sợi tơ trong suốt.

“Người!” Thanh âm trầm thấp áp chế dục vọng sắp bùng nổ, Tần Khiếu nổi giận “Không cần chơi lửa... Ta sẽ làm người bị thương.”

“Ha ha ha, a... Trăm cầu còn không được!” Hậu huyết co rút lại từng đợt, đem ngón tay cắm vào lúc đầu nuốt vào càng sâu.

“Không đủ! Tần Khiếu! Không đủ! Không đủ! Không đủ!” Cơ khát đang đưa vòng eo, Tề Vân Phi khó nhịn điên cuồng lắc đầu, khát vọng xô xuyên càng thô bạo nữa.

Không bao giờ... muốn nhả nài nữa, Tần Khiếu đẩy ngã Tề Vân Phi, lật người y lại, banh hai mông ra, lập tức dâm mạnh vào, bắt đầu mãnh liệt dâm chọc vào trong dũng đạo chặt chẽ.

“A a a —— ân, ân, a...”

“Đã đủ chưa? Người yêu tinh này!”

“A... A! A! Ân... Không đủ! Mạnh thêm chút nữa! Ách a...”

Mái tóc dài đến chân của Tề Vân Phi theo những cú thúc như vũ bão, đánh vào thân thể đầy mồ hôi của hai người, giống như một cái vòng màu đen thật lớn, gắt gao quấn chặt lấy Tần Khiếu, hấn cam tâm tình nguyện trầm luân, vĩnh viễn không cần tỉnh.

Cơ hồ như đang tự ngược tiếp tục di động kịch liệt trong đau nhức, Tề Vân Phi cho rằng chỉ có như vậy mới có thể xác định được cảm tình của Tần Khiếu. Đau quá... Nóng quá... Khoang bụng bị lấp đầy trong thân thể nhồi chặt trái tim trống rỗng, cũng không thể xác định loại thỏa mãn có thể liên tục bao lâu. Nhắm mắt lại, một giọt lệ chảy xuống khước mắt.

“Đừng khóc... Thực xin lỗi... Vân Phi, ta cũng không muốn thương tổn người.” Từ trong khoái cảm nguyên thủy hoàn hồn lại, Tần Khiếu hoảng sợ nhìn thấy nhiều vết máu, đau lòng vạn phần.

“Đừng có ngừng... Cầu người... Đừng có ngừng... Khụ khụ.”

Ôn nhu vì con người hư thoát trong lòng chải vuốt sợi tóc rối, Tần Khiếu nỉ non “Vân Phi, ta sẽ vẫn nhìn người, không buông tha một cái nhăn mày, một nụ cười, khi vui vẻ, khi buồn bã của người, cho nên, tin tưởng ta.” Đặt lưỡi lên huyết khẩu bị thương nhẹ nhàng âu yếm, sau đó mượn yêu dịch lại một lần nữa dâm vào.

“Ân...”

“Hư... Thả lỏng...”

Nhu tình mật ý, một phòng cảnh xuân.

Thời điểm Tề Vân Phi tỉnh lại, trong tay nắm một đồng tóc đen, mà Tần Khiếu đã không còn ở. Nghĩ là mình trong mộng không chịu buông tay, Tần Khiếu vì không muốn đánh thức mình mà cố ý lưu lại. Nhẹ nhàng đưa lên môi hôn, Tề Vân Phi cẩn thận đem nó để vào túi gấm.

“Tào công công, Tần tướng quân khi rời đi có nói lại gì không?”

“Bẩm Hoàng Thượng, hần để cho Tiểu An Tử hầu hạ ngài.”

“Hần biết người là Tiểu An Tử?”

“Nô tài cũng hoảng sợ. Chẳng qua Tần tướng quân anh minh thần võ, tâm tư kín đáo, lại từ nhỏ quen biết với nô tài, muốn nhận ra một khuôn mặt khác dưới lớp da dày, chỉ sợ cũng không phải việc gì khó.”

“A, hần nếu không muốn trăm... Chỉ sợ trăm muốn phòng ngừa cũng khó rồi. Thật sự là, không thể gạt được hần a...”

Đứng lên, chất lỏng màu trắng thuận theo chân chảy dọc xuống dưới, Tề Vân Phi xấu hổ quần bách, tuần nhan ứng hồng.

Tào công công sụp mi thuận mắt, khom người, chỉ nói câu “Chúc mừng Hoàng Thượng”, nhưng lại làm cho mặt đỏ ửng kia lan đến tận cổ.

Đó là biểu tình từ lúc đương kim Hoàng Thượng nhập chủ Tuyên Vũ sau chưa bao giờ từng có.

### 30. Chương 30

Tí tách... Tí tách...

Tảng đá ướt sũng không ngừng chảy ra bọt nước, nhỏ trên da thịt cũng lạnh lẽo như thế. Lăng Sương rùng mình, mở mắt. Bốn vách tường u ám, ngày cả ánh trắng trong treo nhưng lạnh lùng cũng bị cách trở ở bên ngoài, không gian chật chội như cái mồm mở to ra của cự thú, muốn nuốt sống người vào trong bụng.

Rất lạnh a... Còn hơn nghiêm sương khốc tuyết ở biên quan, mùa đông ở kinh thành âm hàn ẩm ướt, rót vào làn da, chui vào cốt tủy, làm người đông lạnh đến toàn thân. Co người sát thân thể, chỉ nghe được tiếng leng keng thanh thúy của dây xích buộc trên chân, giống tình cảnh y một đi không quay lại, vỡ nát, không hề ấm áp, làm tăng sâu nào.

“Khiếu... Tần... Khiếu... Khụ khụ...” Y mất đi hần, thật sự mất đi! Nước mắt nóng bỏng mãnh liệt rơi, khi rơi xuống đất, chẳng qua là sương hoa đông lại mà thôi. Dỡ búi tóc xuống, giữa mái tóc đen lại có một thanh chủ thủ nho nhỏ.

“Đây là huyền thiết sở chế, tên là Băng Phách, chém sắt như chém bùn, là phần thưởng cho chiến công của ta, ngươi cầm phòng thân, đừng để bị người khi dễ.”

Keng ——

Hàn quang hiện ra, nhưng lại phản chiếu con người kiên quyết có hơn phân nhu tình như nước.

Ôm chặt dao nhỏ gần sát ngực, giống như còn có thể cảm nhận được dư ôn của bàn tay người tặng. Cặp tay kia ấm áp đến mức nào a. Nó từng tay mình lau nước mắt, bón cơm, trị thương, chải đầu... Hết thấy hết thấy, còn tưởng rằng chính là vĩnh viễn, lại đều bị người kia đoạt đi rồi! Rất hận! Nhớ tới lúc bị ép ăn xuân được ở trước mặt tần khiêu cùng Tề Mặc Nhiên giao hợp, Lăng Sương lại bật khóc thành tiếng. Đó là lần đầu tiên của y a, thân thể ngay cả Tần Khiếu cũng chưa từng chạm qua lại mặc người chà đạp, y thể nhưng còn chủ động mở hai chân! Y đáng chết! Sao lại dễ dàng bị dục vật mê hoặc tâm trí như vậy? Hay là đúng như Tề Mặc Nhiên nói, bản thân trời sinh là dâm oa đàng phụ? Là y phụ Tần Khiếu! Chính là y không cam lòng! Bọn họ hiểu nhau gần nhau năm năm, thề non hẹn biển, vì cái gì, vì cái gì lúc đã khổ tận cam lai, lại muốn chia rẽ bọn họ!

Lưỡi dao sắc bén phá da đâm vào tận xương, nhưng Lăng Sương lại không hề thấy đau. Rất lạnh, rất lạnh! Van cầu người, ‘Băng Phách’, đem ấm áp của chủ nhân người truyền cho ta! Ta rất muốn gặp hần! Rất muốn gặp hần!

Thật sự là châm chọc, chủ thủ vốn hần là để đâm thủng yết hầu của Tề Vân Phi, hiện tại lại đang từ từ đi vào trong ngực của mình. Y không phải là đối thủ của Tề Vân Phi. Nam nhân cướp đi tâm của Tần Khiếu này, càng làm y bị đánh trở về nguyên hình: không có cha mẹ, không có huynh đệ, không ai yêu.

“Vì cái gì... Vì cái gì! Người không phải vua của một nước sao! Người không phải đã có hết thấy rồi sao! Vì cái gì còn muốn tranh với ta! Vì cái gì!”

“Bởi vì hần vốn chính là của trẫm!”

“A!” Cửa lao mở rộng ra, trong tia nắng ban mai sáng ngời, Tề Vân Phi mặc một thân mình hoàng xuất hiện, so với thái dương còn chói mắt vạn phần, tổn thương hoàn toàn đôi mắt đã lâu chưa nhìn thấy ánh sáng.

“Người nói vậy! Hần không thuộc về bất cứ ai cả!” Cho dù không thấy rõ đế vương cao cao tại thượng trước mặt, nhưng Lăng Sương cũng bị quyết đoán cường đại áp chế không thể nhúc nhích.

“Không, hần là của trẫm, mà trẫm, cũng thuộc về hần. Kể từ lúc trẫm thân là chất tử, liền đã định hần sẽ yêu trẫm, mà ngươi, chẳng qua là thể thân của trẫm mà thôi!” Đối với địch nhân, y cũng không hiểu thế nào là nương tay, Lăng Sương, ngươi vẫn nên chết tâm đi.

“Ngươi nói vậy! Nói vậy! Ôn nhu của hần, bao dung của hần, làm sao loại người chỉ biết đùa bỡn quyền mưu như ngươi xứng đáng có được!”

Tề Vân Phi tức sùi bọt mép, nâng tay đã nghĩ hạ xuống, nhưng thấy Lăng Sương cả người là huyết, áo rách quần manh, cuối cùng vẫn nhịn xuống. Trận chiến này đến tột cùng ai đúng ai sai? Bọn họ chẳng qua là muốn lưu lại chân ái, mà sự thật chỉ có một Tần Khiếu. Chưa bao giờ Tề Vân Phi cảm thấy may mắn khi trong tay mình nắm giữ quyền lợi như bây giờ: một đế vương, cho dù không lưu được tâm người ta, cũng có thể lưu lại thân người ta.

Nhớ tới đệ đệ những ngày gần đây tự bạo tự khí, như một xác chết, trong lòng Tề Vân Phi mềm nhũn, cõi áo choàng nghĩ muốn phủ thêm cho Lăng Sương.

“Đừng tới đây!” Rút chủy thủ trong ngực chỉ về hướng Tề Vân Phi, con người bị máu tươi nhiễm hồng mang đầy oán hận.

“Cho dù là chết... Khụ khụ... Ta cũng sẽ không buông tha ngươi!”

Ra sức nhằm về phía Tề Vân Phi, lại ngã vào ôm ấp quen thuộc.

“Ngươi... Muốn chết như thế sao!”

“Mặc Nhiên? Mặc Nhiên! Không ——”

“Ngươi tới a —— mau truyền nự y!”

Một ngụm lại một ngụm nôn ra máu, rút chủy thủ ra, rốt cuộc Tề Mặc Nhiên không chống đỡ được ngã vào trong lòng Lăng Sương.

“Vì cái gì... Ô ô... Vì cái gì... Ngươi không phải võ công cái thế sao, sao lại không đỡ được đao kia?”

“Đứa gốc... Lừa gạt ngươi... Nôn, khụ khụ...” Cố hết sức xoa huyết lệ hỗn tạp trên khuôn mặt, hơi thở Tề Mặc Nhiên hỗn loạn, cố hết sức cười “Hô, hô... Nói cho ta biết... Hô... Nếu ta chết, ngươi sẽ... Sẽ không chết... Không được, khụ khụ...”

“Không! Sẽ không! Ngươi đừng chết! Không cho phép ngươi chết! Ngươi đã nói, cho dù trên đời này không còn ai muốn ta, ngươi cũng sẽ hảo hảo yêu ta đau ta sủng ta! Ngươi đã nói! Ngươi đã nói! Ô... Không cho phép đổi ý! Không cho phép ngươi chết! “Gắt gao ôm chặt Tề Mặc Nhiên đã ngã đi, Lăng Sương hoàn toàn tan vỡ, khóc đến thương tâm muốn chết.

Y chịu đủ rồi! Ông trời a! Đừng tiếp tục cướp đi Mặc Nhiên bên cạnh y nữa! Y không muốn mất gã! Y không muốn mất gã! Không muốn a ——

## 31. Chương 31

Tề Mặc Nhiên nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, không hề có sinh khí, lại gắt gao nắm chặt tay Lăng Sương không buông. Thở dài, Tề Vân Phi vẩy lui hạ nhân, lưu lại một mình Lăng Sương ở trước giường.

“Ác ma.” Ngẩng đầu lên từ hai tay loang lổ vết máu, con người không hề có chút sinh cơ hiện ra linh quang, phát ra cừu hận thấu xương.

“Ha ha ha ha... Ngươi muốn chết? Ngươi muốn chết?! Ngươi có tư cách gì mà chết! Nói cái gì ngươi yêu ta! Ngươi làm cho ta thân bại danh liệt, luân vi độc chiếm, trở mặt nhìn ta bi, ta khổ, ta giày dụa, ta thống khổ, hiện tại ngươi vừa lòng chứ? Ngươi có tư cách gì đi tìm cái chết! Ta muốn ngươi nhìn chúng ta đầu rơi xuống đất, đời đời kiếp kiếp sống trong tội nghiệt! Ô ô... Nhìn ta, ngươi mở to mắt ra nhìn ta a! Ta hiện tại nghèo túng đến mức này, không phải là ngươi một lòng chờ đợi sao, a? Ngươi hối hận? Nên muốn chết đi? Ha ha ha... Ta không cho phép, ta không cho phép!” Một lần một lần, nắm tay nắm chặt nện lên thân thể bất động, bị tiếp nhận lực đạo, nở rộ từng đóa hoa hồng đỏ.

“Chảy máu... Đau hay không? Hồn dân! Vì cái gì ta phải đau lòng... Người làm cho ta mất đi mọi thứ, người nên bồi thường ta... Ta không muốn ở trên đường đến hoàng tuyền lại gặp phải người!” Như thế nào cũng không ngăn được nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, chảy qua khuôn mặt gầy yếu, lại tụ tập dưới chiếc cằm đầy, liên tục chảy xuống, rơi trên khuôn mặt lặng im của Tề Mặc Nhiên, tan xương nát thịt.

“Người nói cho ta biết, Lăng Sương lẻ loi ở thế gian này đến bây giờ, rốt cuộc là vì cái gì?”

Sương nhi, người là bảo vật của ta, người không phải thay thế ai cả, độc nhất vô nhị. “Đúng rồi, người khi động tình luôn nói như thế... Một lần một lần, sau khi ta ngất xỉu đi, không ngừng lặp lại...” Người luôn nóng bỏng ào tới, như gió bão cướp đi tất cả tâm trí của ta, ta theo không kịp tiết tấu của người, trong đầu trống rỗng.

“Gạt người... Tất cả đều là gạt người! Ta rất ngốc, rất ngốc, chỉ vì một câu này...”

“Đừng... Khóc... Không lừa người... Sương nhi... Sương nhi...” Gian nan cử động thân mình, Tề Mặc Nhiên chậm rãi đưa tay với tới con người mình luôn tưởng nhớ, hai tắc... Một tắc...

Oa —— một cổ tinh ngọt ộc lên, không kịp che, đã phun đỏ cả người.

“Đến, người tới a —— cứu cứu Mặc Nhiên, cứu cứu gã!”

“Đừng... Chớ đi! Khụ khụ... Tha, tha thứ ta... Tha thứ ta...”

Lăng Sương hoảng sợ nhìn máu tươi ồ ồ chảy ra, y đưa tay ra đỡ, lại chảy ra càng nhiều.

“Đừng chết, đừng chết...”

“Tha... Tha thứ ta...”

“Người cầm miệng cho ta!” Mang theo khóc nức nở, Lăng Sương cuống quýt gắt gao ôm chặt Tề Mặc Nhiên đang hấp hối vào lòng ngực. Mỗi một lần mở miệng đều có càng nhiều máu tươi chảy ra. Sinh mệnh của Tề Mặc Nhiên đang chậm rãi trôi đi.

“Ta tha thứ người, tha thứ người, đừng nói nữa, ta đều đáp ứng! Người đâu mau tới... Cứu cứu gã... Cứu cứu gã...” Giống như ôm trẻ con mới sinh, Lăng Sương nhẹ nhàng đu đưa người đang dần dần không có hơi thở trong lòng, làm đứt từng khúc ruột “Ta tha thứ người, tỉnh lại a, Mặc, ta cái gì cũng đáp ứng người...”

“Gã nguyện dùng mệnh đổi lấy vô tội cho người.”

Hơi thở di động, Tề Vân Phi không biết khi nào đã đi đến trước cửa.

“... Người sẽ không thấy chết mà không cứu được!”

“Trẫm quả thật luyện tiếu gã chết, nhưng đây là nguyện vọng của gã.”

Hả? Thế nhưng dùng cái chết để uy hiếp y, xem như người lợi hại, Tề Mặc Nhiên! Cứ việc thống hận bản thân rơi vào bẫy rập, lại khẫu thị tâm phi an trí trái tim tốt lắm, mới giận dữ rời đi. Lúc đi qua sát bên người Tề Vân Phi, Lăng Sương lưu lại lời nói.

“Người nói cho gã, nếu gã chết, ta liền làm kĩ! Một điểm chu thần vạn người thương, ta sẽ làm cho gã tới âm tào địa phủ rồi cũng hối hận không kịp!”

“A? Ha ha ha —— người... Rất độc!”

“Hừ! So ra kém người!”

Đi vào phòng ở, nhìn Tề Mặc Nhiên vẻ mặt xanh mét ở trên giường, Tề Vân Phi bật cười.

“Khúc khích... Người quật cường như vậy, vậy mà lại thật sự tha thứ người.”

“A... Nếu không đủ, còn có nửa cái mạng!” Suy yếu mở to mắt, điểm đại huyết quanh thân, mới cầm máu. Dùng tay lau vết đỏ sẫm bên môi, Tề Mặc Nhiên cười đến thỏa mãn “Ta sẽ dùng cả đời bồi thường y, cho đến khi y, chân chính yêu thương ta!”

## 32. Chương 32

Ba ngày sau, Tần Khiếu mang Phùng Thừa tướng Vương thượng thư cùng các đại thần liên can vì Lăng Sương cầu tình. Tuyên Vũ từ lúc Lăng Sương tiền nhiệm đại học sĩ phụ chính tới nay. Hiện tượng khoa khảo làm rồi kỉ cương bao năm qua từng năm giảm dần, quan trường thanh minh, theo đó từ trong trường thi tìm ra không ít nhân tài, trải qua vài năm rèn luyện, đều rất thành công. Hiện giờ triều đình Tuyên Vũ cảnh tượng phồn vinh đông đúc nhân tài, Lăng Sương thật sự cống hiến không ít. Một nhân tài trụ cột như thế, làm đường lạc lối, thật là làm người ta bóp cổ tay.

“Ấn theo ý tứ của chúng ái khanh, trăm xử phạt một thần tử có nhị tâm, ngược lại là trăm không đúng?” Tề Vân Phi quét mắt nhìn triều thần, sợ tới mức mọi người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Cựu, cựu thần, thần không phải ý tứ này.”

Lại cúi lạy một lần, Phùng Thừa tướng nói gì cũng muốn vặn hỏi đệ tử bình sinh mình đặc ý nhất.

“Thần cả gan, chuyện Lăng Sương là kẻ khả nghi mưu phản thật sự tra không ra bằng chứng, tất cả thiệp án nhân viên đều đã chính pháp, không có nhân chứng vật chứng, chỉ bằng suy đoán thật sự không công bằng, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng! Tuy rằng Lăng Sương quả thật từng kết giao thân mật với Lục vương, nhưng theo truy tra của Cát đại nhân cũng không có chứng cứ bất lợi về quan hệ ám sát Thánh Thượng. Hoàng Thượng hạ lệnh tra rõ Lăng Sương, đã làm lòng người trên dưới trong triều hoảng sợ, lời đồn nổi lên bốn phía, nếu lại bởi vậy mà giết lầm lương đồng, đúng là Ngô hoàng bất hạnh, Tuyên Vũ bất hạnh! Thỉnh Hoàng Thượng ba tư, đừng tạo thành đồng dạng bi kịch nữa!”

“Thỉnh Hoàng Thượng minh giám ——” quần thần lễ bái, tay áo phấp phồng, quỳ xuống đông nghìn nghịt.

“Hừ, đồng dạng bi kịch? Phùng Thừa tướng, ngươi không nói, trăm lại thật ra đã quên. Năm đó, cũng có một lão già không ngớt lấy chết can gián, kết quả bị trăm chém cả nhà! Hay là —— ngươi muốn bước theo hần?” Võ mạnh long ý, giống như ngay cả đại diện cũng chấn động theo. Mặt rồng tức giận, nhiệt độ không khí nháy mắt đông lại. Trừ bỏ mấy cựu thần, tướng quân nhìn quen gió to mưa to, những người khác đều không dám ngẩng đầu nhìn.

“Thần... Thần, cựu thần, không dám.” Một giọt mồ hôi lạnh theo mái tóc hoa râm chảy xuống dừng trên bàn tay khô héo, Phùng Thừa tướng bắt đầu hối hận nhất thời hành động theo cảm tình, chỉ sợ cho dù Lăng Sương có cơ hội xoay chuyển, cũng bị chính mình làm hư, làm không tốt, ngay cả mình cũng bị liên lụy vào.

“Ngươi có cái gì không dám? Trăm niệm ngươi là nguyên lão tam triều lại vì Tuyên Vũ cục cung tận tụy, lúc này mới nơi chốn nhường nhịn, nhưng ngươi chớ quên, trăm đã không phải là trăm trước kia, mọi chuyện sẽ không lại nghe theo người ta bài bố!”

“Cựu thần... Cựu thần quyết không có ý này a! Hoàng Thượng!” Nghĩ đến mình lại vô ý giẫm vào cấm kỵ của Hoàng Thượng, Phùng Thừa tướng liên tục dập đầu tạ tội.

“Người tới ——”

“Hoàng Thượng,” một tiếng kêu này lực đạo không lớn, nhưng lại có lực lượng xuyên thấu lòng người. Tần Khiếu bước ta khỏi hàng, cầm vạt áo hất sang một bên, quỳ một gối.

“Thần có lời, thỉnh Hoàng Thượng chuẩn tấu.”

Tề Vân Phi chờ chính là giờ khắc này! Khẽ nhướn một bên mi, thu hồi khí thế khiếp người quanh thân, Tề Vân Phi lười biếng dựa vào long ý.

“Chuẩn.”

Tần Khiếu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh không lộ rõ tâm tư, thần nhiên hít vào một hơi. Tề Vân Phi giờ phút này, không phải là người luôn hướng về hần đòi sự ảm áp kia. Người này cường đại, tự tin, cao quý, nếp mắt lại, chính mình thậm chí có thể nhìn thấy khí chất hoa mỹ mại đồ tía xung quanh y. Trời ban cho quyền uy! Âm thầm nắm chặt nắm tay, bực bách trái tim bối rối trấn định lại.

“Y thần xem ra, chuyện Lăng Sương, tuy rằng không có chứng cứ trực tiếp có thể chứng minh y ám sát Hoàng Thượng, nhưng đồng dạng cũng không có chứng cứ có thể chứng minh không liên quan đến chuyện

Lục vương mưu phản. Huống chi cùng loạn đảng kết giao, cho dù trước đó không biết, cũng không tránh khỏi can hệ...”

“Nga? Vậy y theo lời tướng quân, trẫm nên xử trí thế nào mới tốt?” Thường thức cái chặn giấy, Tề Vân Phi cười như có như không. Mấy ngày này thật đúng là vất vả người. Trong triều có phân lượng, tất cả các đại thần trong triều đều nguyện ý bán người mất mũi, không thể tưởng được, không đến một năm ngắn ngủi, người lại có năng lực xây dựng uy thế đến như vậy. Trẫm quả thực không nhìn lầm người.

“Tuy rằng tránh khỏi chịu tội, nhưng thần thỉnh cầu Hoàng Thượng cho Lăng Sương một cơ hội lập công chuộc tội, làm tùy quân tham mưu, tùy thần xuất chinh đại mạc.”

“Không được!” Hai người trăm miệng một lời. Chúng thần giết mình, tập trung nhìn vào, Tam vương Tề Mặc Nhiên đã đỏ mặt tía tai đứng ở trước mặt Tần Khiếu. Giữa hai người giương cung bạt kiếm, cát bay đá chạy, đốm lửa bắn ra bốn phía.

“Cơ hội lập công còn nhiều mà, làm gì chạy tới đại mạc hoang tàn vắng vẻ! Huống hồ Lăng Sương là một quan văn, thân thể đơn bạc, làm sao chịu nổi việc hành quân đánh giặc mệt nhọc như thế!”

“Lời nói Tam vương cực kỳ có lý. Việc này trẫm sẽ tự lo lắng...”

“Hoàng Thượng, Vương gia, mọi người đều biết, hành quân đánh giặc, đó là nghề đem đầu đặt ở bên hông dễ chết dễ sống! Người dám đứng ở trên chiến trường, đều là nam nhi hảo hán lòng son dạ sắt chân chính với Tuyên Vũ! Lăng Sương nếu có thể rèn luyện trên chiến trường không quen thuộc, lòng trung thành của y đối Tuyên Vũ, đối Hoàng Thượng tự nhiên có thiên địa chứng giám! Còn có cơ hội nào tốt hơn cơ hội này để y tẩy thoát tội danh, lập công chuộc tội? Huống hồ, binh pháp của thần Lăng Sương cũng được dạy, trình độ binh pháp của y, nếu so với Gia Cát khi còn sống, cũng không quá kém!”

“Hoàng Thượng, lời nói của Tần tướng quân cực kỳ có lý! Lăng Sương cũng có tài, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn!” Phùng Thừa tướng vội không ngừng nháy mắt cho mấy lão bạn già, Vương thượng thư Tào thượng thư ngằm hiểu, đi đầu quỳ gối.

“Thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn ——”

“Thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn ——” vài vị cựu thần làm gương tốt, phía dưới còn có ai dám làm trái? Đầu quỳ gối theo.

Tề Vân Phi bầu chặt tay vịn long ý vàng tươi, cuối cùng biết, nam nhân quỳ gối trước mặt chính mình này, không phải có thể dùng tình yêu cùng quyền lợi chế trụ. Trong lòng ngũ vị tạp trần, rồi lại có ngọt ngào nhẹ nhàng chảy ra. Trong thiên hạ, có thể bồi trẫm đi hết cuộc đời này, chỉ có mình người mà thôi.

—\*—

Hai năm sau.

Tẩm cung Hoàng Thượng, thái giám cung nữ qua lại tấp nập, vội đến bắt diệp nhạc hồ.

“Long bào này sao thêu khó coi như vậy? Đổi một bộ khác!” Tề Vân Phi bất mãn ném long bào sang cho một tiểu thái giám, để ý Tiểu An Tử đang buộc tóc cho y.

“Không cần thiết đi, hoàng huynh, thần đệ thấy cũng rất tốt rồi a.” tẩm tắc cầm long bào bị ném sang một bên, Tề Mặc Nhiên lộ ra vẻ mặt tiếc hận.

“Hừ, chẳng qua là một tướng quân chiến thắng trở về, hoàng huynh người cần phải tự mình đi đón sao?”

“Người chớ có khẩu thị tâm phi, hai năm này, người lại thật sự không chạm qua người khác, chỉ sợ...” Bạc thần giáo hoạt đi đến bên tai Tề Mặc Nhiên nhẹ nhàng nói “Nhấn thật sự khổ đi? Ha hã...”

“Còn, còn không phải người!” Tề Mặc Nhiên nhất thời đỏ mặt tai hồng “Nếu không phải người lúc trước đáp ứng Tần Khiếu, ta lại như thế nào cách xa Lăng Sương lâu như vậy chứ!”

“Người cho là trẫm muốn cho hai người bọn họ đứng cùng nhau sao? Mỗi chữ Tần Khiếu nói tựa châu ngọc, trẫm cũng chỉ muốn dao sắc chặt đứt rồi. Huống hồ... Giữa hai người bọn họ, quả thật còn có rất nhiều vấn

đề cần giải quyết. Trầm chỉ là muốn, lúc này, hắn nhất định phải hoàn hoàn chỉnh chỉnh trở về, hoàn hoàn chỉnh chỉnh biến thành của trầm.”

Hết thấy chuẩn bị sắp xếp, Tề Vân Phi bước ra thiên điện, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại cười, thật sự khuynh quốc khuynh thành.

“Trầm mới trước đây đáp ứng hắn, chờ hắn làm Đại tướng quân, trầm nhất định sẽ mười dặm hồng trần, tự mình nâng cốc chúc mừng!”

Tiếng cười sang sảng theo gió mà đi, Tề Mặc Nhiên nhìn ca ca tuần mỹ ngạo nghễ như thiên thần, nhẹ nhàng thở dài.

Lăng Sương, có uống phí hiềm nghi trước đây hay không, hoàn hoàn chỉnh chỉnh thuộc về ta...

Ngẩng đầu nhìn trời, rất xanh, rất xanh...

— Toàn văn hoàn —

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-phoi>*